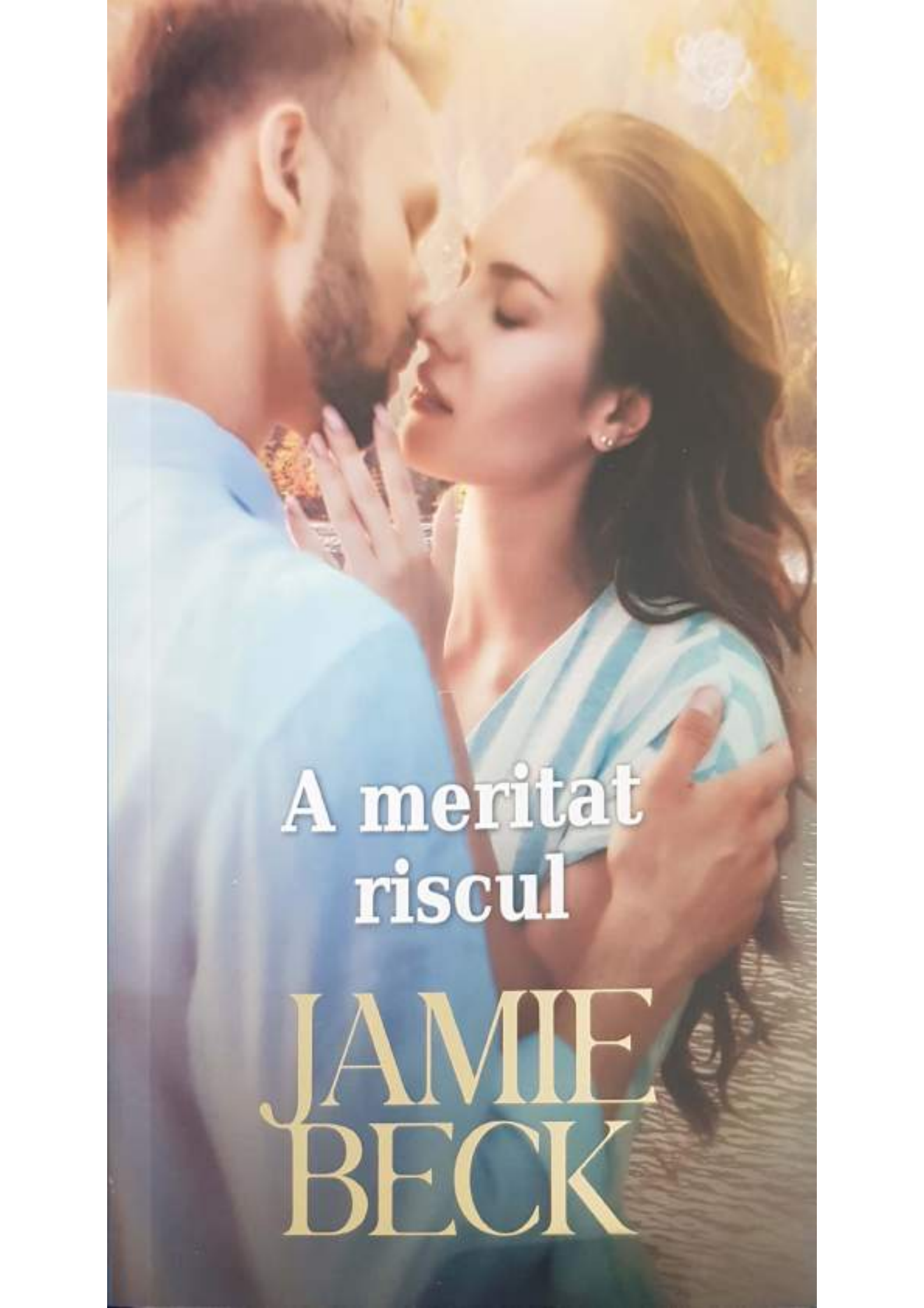

A romantic couple in a close embrace, about to kiss. The man is on the left, wearing a light blue shirt, and the woman is on the right, wearing a blue and white striped top. The background is a soft, warm, golden light with a small white flower in the upper right corner.

**A meritat
riscul**

**JAMIE
BECK**

SERIA „FRAȚII ST. JAMES“

Când Jackson St. James hotărăște că o scurtă vacanță într-o zonă retrasă din Vermont îl va ajuta să își pună ordine în viață, el nu se gândește nici o clipă că o va cunoaște pe Gabby, ademenitoarea fiică a gazdei sale. Acum, în loc să fie preocupat de nevoia de a-și lăsa în urmă patima pentru alcool și procesul care îi amenință afacerea, el găsește pretexte pentru a petrece cât mai mult timp în preajma tinerei, care dă dovadă de un curaj și de o tărie de caracter ce îl fascinează.

Gabby Bouchard refuză să își lase mama, o dependentă de droguri care a abandonat-o cu ani în urmă, și pe tatăl fiului ei, un tânăr polițist care a părăsit-o pe când ea era însărcinată, să o transforme într-o persoană cinică, așa că nu se împotrivește atracției pe care o simte față de surprinzătorul chiriaș. Deși zâmbetul lui Jackson i se reflectă rar în ochi, generozitatea lui și disponibilitatea de a sări în ajutor o fac pe Gabby să fie dispusă să uite de demonii cu care el se luptă. Însă, odată ce relația lor devine tot mai serioasă și mai plină de pasiune, gelozia fostului iubit al lui Gabby devine o amenințare pentru viața pe care ea și fiul ei și-au clădit-o împreună.

Când miza este atât de mare, Gabby și Jackson trebuie să hotărască dacă dragostea lor merită riscul.

JAMIE BECK este una dintre autoarele ale cărei romane, vândute în peste 3 milioane de exemplare, au intrat constant pe lista de bestselleruri a *Wall Street Journal*, *USA Today* sau *Publishers Weekly*. A fost de două ori finalistă la Booksellers' Best Award și a câștigat National Readers' Choice Award.

Tradiție din 1989

www.lira.ro

ISBN 978-606-33-9130-9

9 786063 391309

JAMIE BECK
A meritat riscul

Worth the Risk

Jamie Beck

Copyright text © 2016 Jamie Beck

Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,

www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Toate drepturile rezervate.

*Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira*

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@lira.ro

www.lira.ro

Ne puteți vizita pe

www.lira.ro/lirabooks.ro

A meritat riscul

Jamie Beck

Copyright © 2022 Grup Media Lira

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BECK, JAMIE

A meritat riscul / Jamie Beck

trad. din lb. engleză: Irina Fulger - București: Lira, 2022

ISBN 978-606-33-9130-9

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

JAMIE BECK

A meritat riscul

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

LITERA

București

Pentru Christie

Mulțumesc pentru o prietenie și o iubire de o viață
și pentru interminabilele ore petrecute vorbind cu mine
despre poveștile mele. Te iert în sfârșit că m-ai lăsat
să-mi găsesc singură drumul spre casă după prima mea
zi la o nouă grădiniță.

capitolul 1

Jackson St. James nu se rugase pentru nimic de când presărase pământ pe sicriul mamei lui, în urmă cu aproape trei ani. În acel moment, hotărâse că lui Dumnezeu nu-i păsa deloc de el sau de rugăciunile lui. Tot ce i se întâmplase de atunci doar îi confirmase bănuiala. Dar acum, când SUV-ul lui mai trosni o dată, zdruncinându-se, se gândi dacă să zică un „Doamne ajută“.

Din cerul de culoarea cărbunelui curgea o ploaie torențială pe drumul de munte ce șerpuia spre Winhall, Vermont. Frunzele toamnei zburau prin jur, lipindu-se de parbrizul lui. Copacii se plecau – îndoiiți până la punctul ruperii – în timp ce se străduiau să rămână pe loc în fața vânturilor neobosite. Doar rădăcinile lor adânci îi împiedicau să se frângă.

O persoană superstițioasă ar fi putut lua vremea drept un semn pentru o călătorie de rău augur și s-ar fi putut răzgândi. Din fericire, Jackson nu era superstițios. Și, deși astăzi nu prea aprecia ciudatul simț al umorului al lui Dumnezeu, nici nu avea să îi ofere satisfacția unui „Doamne ajută“.

Iritat de radioul care se întrerupea pentru a zecea oară în douăzeci de minute, Jackson îl închise. Doar sunetul înfundat și rapid al ștergătoarelor – răsunând în mod ciudat ca bătăile puternice ale inimii – îi ofereau o distragere de la gândurile sale sumbre.

Dacă marginea drumului ar fi fost mai lată, ar fi tras pe dreapta și ar fi așteptat să treacă partea mai nasoală a furtunii. În schimb, aprinse luminile de avarie, reduse viteza și miji ochii la cei câțiva metri de linie continuă încă vizibili.

Se concentrează atent la cele două linii galbene care îl conduceau prin întuneric spre siguranță. Dacă n-ar fi fost atât de pe stânga pe banda lui, s-ar fi ciocnit de idiotul care nu doar că parcase greșit masiva camionetă Chevy, lăsând-o departe de marginea drumului, dar care mai și sărise din mașină și alergase spre partea din spate a mașinii.

Era nevoie de ajutor?

Pentru o fracțiune de secundă, Jackson se gândi să-și continue drumul. În definitiv, avea propriile probleme de rezolvat.

Evident că interveni conștiința sa, amintindu-i că niciodată nu ignorase o persoană la nevoie, nici măcar un străin. Aparent, nici măcar un prost din cauza căruia ar putea muri amândoi.

Viră cât de mult posibil spre banda opusă, evitând căderea în râul de pe partea cealaltă. Răsucindu-se spre dreapta, se gândi să-și ia umbrela. Apoi vântul puternic își schimbă direcția și ploaia începu să izbească în lateralul mașinii. Înjurând, lăsă umbrela sub scaunul din dreapta și ieși din mașină.

În trei secunde, hainele îi erau ude de parcă ar fi înotat vreo zece metri printr-un râu umflat.

Înjurând pentru sine, alergă înapoi spre camioneta parcată prost, încercând să ignore felul în care blugii i se transformaseră într-un soi de capcană chinezească, strângându-se cu fiecare pas.

În acel moment, o siluetă micuță apăru din spatele camionetei. O femeie – o femeie tânără – se opri din mers cu ochii mari, cu dinții clăntănind.

– Oh!

Hainele ei erau și ele ude leoarcă. Un păr lung brunet îi era lipit de obraji, gât și umeri. Stropii de ploaie săreau de pe genele ei dese ce-i încadrau ochii imposibil de rotunzi și de pali.

Dar, spre deosebire de el, ea nu părea deosebit de nefericită. De fapt, arăta destul de drăguță în haina ei mare, cu fusta multicoloră cu imprimeu floral lipindu-i-se de picioare, care erau subțiri și lungi, în ciuda staturii ei mici. Simți cum un zâmbet îi apare în colțul gurii, ca unui boboc de linceu la prima îndrăgostire.

- Se pare că ai nevoie de ajutor, strigă el pentru a acoperi zgomotul unui alt tunet. Pană?

- Da. Tânăra se trase lent înapoi. Zâmbi frumos, dar încordat și mai făcu un pas înapoi. Dar nu te deranja! Mă descurc, mersi!

Din cauza ploii era dificil să-i vadă fața bine, acum că se distanțase de el, totuși scânteia de atracție se aprinse în el. O atracție pe care nu o mai simțise de mult. O atracție pe care nu trebuia să o tolereze din mai multe motive, nu în ultimul rând pentru că ea arăta ca o studentă.

Prea tânără și inocentă pentru un tip ca el.

- Cricul cred că-i mai greu ca tine. Făcu un pas precaut spre spatele mașinii, ca ea să nu se alarmeze. Ai schimbat vreodată un cauciuc?

- Nu te deranja, te rog! Ridică o mână. Oricum n-ai cum să mă ajuti. Nu am cauciuc de rezervă.

Jackson se încruntă, observând pana de la o roată din față. Se opri pentru a se uita mai bine la tăietură. Nici un izolat n-ar repara cauciucul, iar rezerva lui nu s-ar potrivi pe janta imensă. Se uită la abțibildul de pe portiera laterală: Grădina lui Gabby.

Gabby. Drăguț nume!

- Ai chemat ajutor?

Se ridică apoi, cu mâinile băgate la subraț, cu apa scurgându-i-se pe fiecare centimetru al corpului.

- Nam semnal.

Ea tremura.

În mod ciudat, pe el ploaia rece nu-l răcorise. De fapt, temperatura corpului său crescuse din clipa când dăduse cu ochii de ea, în ciuda vremii vijelioase.

Un camion ce se apropia claxonă, aruncând în același timp un proiectil de pietricele spre ei și făcând camioneta lui Gabby să se cutremure. Jackson își îndepărtă părul din ochi, dându-și laoparte apa de pe față.

- Ce-ar fi să ne dăm laoparte de pe marginea drumului înainte să fim amândoi omorâți? Făcu semn peste umăr. Urcă la mine în mașină, și te duc la cel mai apropiat și uscat loc cu semnal.

Presupunând că rațiunea ar forța-o să fie de acord, o luă înapoi spre mașina lui. Cum ea nu-l prinse din urmă, el se uită în spate la ea.

- Nu vii?

- Nu cred, dar mulțumesc! Țâșni spre portiera mașinii ei. Aș aprecia dacă ai suna după o camionetă de tractare când ajungi într-o zonă cu semnal, dacă nu te deranjează.

- Domnișoară, ai parcat chiar pe marginea drumului. Mă tem că vei fi lovită. Cum asta nu o convinse, adăugă: Dacă aș fi vrut să-ți fac rău, ți-aș fi făcut deja.

- Chiar și așa, îmi asum riscul și rămân aici. Nu-i cine știe ce trafic la ora asta. Flutură din mână înainte de a intra în camioneta ei, zicând repede: Pa!

Jackson o auzi cum își închide portierele. Rămase acolo trei secunde, uimit... și un pic insultat. Nimeni nu-i refuzase vreodată ajutorul sau nu-l considerase un pericol. Dar o femeie mică precum ea probabil n-ar fi trebuit să-și asume riscuri cu orice străin.

Un alt tunet puternic îl forță să ridice din umeri și să se întoarcă la jeepul lui. Știa, din zecile de excursii la schi în zonă, că complexul Stratton nu era prea departe, așa că porni din nou luminile de avarie și plecă.

Nu-i cădea bine să o lase singură, dar nu avea sens să rămână amândoi acolo pe o perioadă nedeterminată,

prinși între drum și râul umflat. Nu putea să o ia pe sus și să o arunce în mașina lui.

Ideea asta însă îi activă o dorință puternică în vintre.

Era clar că trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie. Clătinând din cap pentru a șterge imaginea, se concentrează din nou asupra drumului. Evident că fu nevoie de doar câteva secunde ca mintea lui să o ia înaintea mașinii, cugetând la motivul pentru care se afla, de fapt, pe acest drum.

Nu venise în Vermont de plăcere și cu siguranță nu avea să se lase distras de o femeie. Nici măcar de o pisicuță udă adorabilă precum Gabby – indiferent de cât de luminoși erau ochii ei sau de cât de dulci îi erau gropițele.

Își alocase șase săptămâni să se adune. Era nevoie să facă asta pentru afacerea lui – și pentru familia lui. După cei dragi, însăși viața lui depindea de asta.

În urma intervenției neașteptate a fratelui său mai mare, David, nu băuse în ultimele câteva săptămâni, cât făcuse aranjamente pentru această pauză.

Desigur, stresul de a-și lăsa temporar proiectele de construcții în seama prietenului său Hank îngreunase lucrurile. Îl făcuse să tânjească după arsura lentă a whisky-ului în vreme ce îi aluneca pe gât. Îl făcuse să vrea cu ardoare ca amorțeala să se întindă prin membrele și mintea lui.

Abia rezistase impulsului.

Mândria îl împiedicase să cedeze chemării de sirenă a whisky-ului. Rămăsese ferm hotărât să dovedească tuturor că se putea opri oricând voia.

Nici David, nici sora lui, Cat, nu-l înțelegeau. Ei se-mănau cu tatăl lor cel rezervat, controlându-și mereu emoțiile. Jackson, pe de altă parte, emanase mereu emoții, temperament, pasiune. Doar că, în ultimii ani, ascunsese asta, după ce se arsese de prea multe ori.

Însă faptul că își ascundea suferința nu însemna că insultele nu-l mai răneau sau că desconsiderările zgâriau doar la suprafață. Nu. Acele lucruri se îngropau adânc în el, ca un glonț în os. Chiar și eliminate, lăsau o cicatrice.

Whisky-ul îl ajutase să îndulcească marginile neregulate ale amărăciunii. Faptul că tânjea după mirosul și gustul băuturii nu însemna nimic. Toată lumea bea, unii chiar mai mult decât el.

Acum, că sosise în Vermont, avea să fie mai ușor. Vacanța prelungită - cu multe activități în aer liber și zile fără un program strict - avea să îi ofere timp să se destindă, să se gândească și să-și dea seama de cum să meargă mai departe. Alesese această zonă pentru că era destul de aproape de casă pentru a se putea întoarce repede în cazul vreunei urgențe, dar suficient de departe cât să scape de sub lupa familiei.

Refuzase să ia în calcul o clinică de dezintoxicare. Asta era pentru dependenți, nu pentru tipi care dobândiseră niște obiceiuri proaste. Dar promisese să încerce consilierea, așa că sunase la un terapeut local pentru a stabili câteva ședințe, cât or fi contând și ele.

Dacă acel blestemat de proces nu i-ar fi atârnat deasupra capului!

Cumva, faptul că Doug era un tip rău îi scăpase când îl angajase. O greșeală imensă. Lui Jackson îi stătea mintea în loc gândindu-se că acel individ convinsese un avocat să intenteze un rahat de proces pentru concediere ilegală și o grămadă de alte reclamații false.

Măcar se putea bizui pe firma de avocatură a fratelui său, David, ca să-și asigure cea mai bună apărare posibilă. Singurul regret real al lui Jackson legat de toată situația era faptul că Hank se accidentase la încheietură. Spera ca asta să nu-l împiedice definitiv să construiască mobilă sau să își facă munca de tâmplar. Dacă Jackson nu găsea o cale de a-și compensa prietenul, sora lui urma să aibă grijă ca el să o facă.

Cat și Hank – un cuplu și mai puțin probabil decât David și Vivi, care fusese o surpriză mai mare decât și-ar fi putut el imagina la acel moment.

Nici într-un milion de ani Jackson nu și-ar fi imaginat că *el* avea să rămână St. Jamesul singur, încă burlac la 30 de ani. La naiba, *el* fusese cel mai romantic dintre frații săi. Se aruncase fără rețineri în fiecare relație. Când majoritatea tipilor fugeau de angajamente, el se aruncase direct în asta, ca un atacant de lacrosse care aleargă pe teren pentru a marca.

Până când Alison îl dăduse cu decizia ei.

Numele ei ar fi putut fi un cuțit de vânatoare având în vedere că simpla pronunțare a aceluia nume încă-i făcea inima să se strângă. Fără whisky care să amortizeze durerea, trebuia să găsească un alt mod de a uita de trădarea ei. Să uite pierderea. Poate ar fi fost mai ușor să treacă peste dacă ea ar fi fost singura care să-l dezamăgească.

Sunetul mesajului primit îl aduse în prezent și i-o aduse în minte pe fata pe care o lăsase abandonată în urmă cu câțiva kilometri.

Trase de volan și intra într-o parcare din apropiere, apoi caută pe Google un serviciu local de tractare. După ce încheie apelul, întoarce mașina și reveni la Gabby și la camioneta ei.

Grădinile lui Gabby.

Grădinăreasă. Peisagistică sau legume, se întrebă el? Apoi se încruntă. Gabby și grădinile ei nu erau răspunsul la problemele lui. Ba, mai mult, ea putea doar să-i creeze unele noi.

De data asta, când trecu pe lângă camioneta ei, ea părea să citească pe locul șoferului. Parcă în spatele ei, aprinse luminile de avarie și opri motorul. O privi prin luneta mașinii ei cum se întoarce pentru a se uita la el. Era prea departe ca el să-și dea seama dacă întoarcerea lui o alarmase sau o făcuse să se simtă ușurată.

Coborî din mașină, recunoscător că ploaia se domolise într-o burniță constantă. Deschise portbagajul, căută trusa de urgență și scoase două triunghiuri reflectorizante pentru urgențe. Alegând cam două lungimi de mașină, puse unul din triunghiuri pe bermă și, apoi, apropiindu-se de mașina lui, puse celălalt triunghi un pic spre interiorul șoselei. Satisfăcut de treaba făcută, se întoarse la jeepul său.

Blugi uzi pe un scaun umed - al naibii de incomod. Materialul rece, lipit pe el precum o a doua piele ciudată. Cu toate astea, avea să se așeze și să aștepte sosirea camionetei de tractare, ca să fie sigur că ea era în siguranță.

Stomacul îi chiorăi, amintindu-i că trecuseră destule ore de când mâncase. Observă cum Gabby se întoarse de vreo două ori, fie de disconfort, fie din confuzie. Ea chiar crezuse că el avea să o lase singură și fără apărare în mijlocul pustietății?

Când portiera mașinii ei se deschise, el se îndreptă, curios de ce avea să facă ea. Era clar că nu-i mai era teamă de el. Unul din picioarele ei tentante atârna din mașină, de parcă încă se hotăra ce să facă. În timp ce el îi aștepta următoarea mișcare, ceva în adâncul lui îi șoptea în ureche: „Tu ești ăla care va avea probleme”.

Nesăbuită. Așa fusese mereu - pur și simplu, nesăbuită când venea vorba despre bărbați. Crezuse că faptul că îl avea pe Luc avea să o deștepte, dar se părea că bebelușul ei nu-i băgase mințile în cap. Iubire nemărginită, responsabilități enorme și o perioadă îndelungată de castitate: bifate toate. Înțelepciune? Nu prea.

Nimic altceva nu putea să explice de ce-și risca siguranța pentru a dialoga cu bărbatul nebun care făcea pe cavalerul într-o furtună. Dar săptămânile recente de meditație - ultimele ei eforturi de a face față slujbei de părinte - o învățau să trăiască totul cu mintea

deschisă și fără prejudecăți. Să fie prezentă. Atentă. Și acum, și curioasă.

Sări din mașină și începu să se apropie. Atunci, văzu numerele de înmatriculare din Connecticut ale mașinii lui. Un turist. Poate totuși nu era și un violator sau un criminal. Din câte știa ea, de obicei, criminalii nu atrăgeau atenția asupra lor cu echipament reflectorizant de urgență pe drum. Dar apoi, nu cunoscuse niciodată vreun criminal violent.

Nu știa dacă obișnuința sau agitația preluaseră controlul, dar una din cele două o făcu să-și netezească părul ud. De parcă asta ar fi fost de ajutor.

Mai mult sau mai puțin hotărâtă, se îndreptă spre locul șoferului din mașina lui și-i făcu semn să deschidă geamul. El afișă o expresie plăcută, dar rămase așezat, fără a face vreo încercare de a o aborda sau de a deschide portiera. Ea bănuia că tipul incremenise ca să nu o neliniștească.

Când ea veni suficient de aproape cât să se uite prin geamul deschis, observă interiorul curat. Fără ambalaje sau șervețele aruncate, fără pahare rătăcite, fără zgârieturi pe scaune. Tipul ori era obsedat de curățenie, ori n-avea copii.

- Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar ce faci?

- Mă asigur că nu ajungi o victimă pe șosea.

Zâmbi larg. Un zâmbet mare, uimitor, afișând niște dinți albi ce contrastau cu tenul lui măsliniu.

Creșcând în acest orașel de țară cu 800 de locuitori, nu văzuse bărbați care arătau ca el decât în reviste. Pe aici, bărbații bărbieriți erau un bonus, darămite un tip așa sexy ca el. Avusese dreptate să-l considere mortal, doar că în mod greșit.

- Oh! Inima ei începu să bată la fel de repede cum ar putea să bată la o cățărare pe muntele Equinox. Mulțumesc, dar sunt sigură că în curând va ajunge camioneta de tractare. Ți-am spus, nu trec multe mașini

pe aici în după-amiezile de marți. Chiar nu trebuie să rămâi. Sunt bine.

Își trecu o palmă peste față pentru a șterge apa. A năibii ploaie! Sigur avea pete de rimel pe obraji.

- Și eu sunt bine. Privirea i se îndreptă spre stropii de ploaie ce intrau prin geamul deschis. Ești bine-venită să urci dacă vrei să-ți continui interogatoriul într-un loc uscat, zise el înclinând capul.

Gabby făcu un pas în spate și clătină din cap.

- Nu, mersi.

El își dădu ochii peste cap.

- Arăt ca un criminal?

- Sincer, n-am idee. N-am întâlnit niciodată un criminal. Reacția lui de a o privi cu ochii măriți o impulsionează să-l tachineze. Dar Ted Bundy arăta bine, deci, din câte știu eu, ai putea fi un criminal în serie.

În loc să o contrazică, zâmbetul lui diabolic se lărgi, ceea ce eliberă mii de fluturași în stomacul ei. O senzație magică, luminoasă, pe care nu o simțise de ani buni și pe care acum își dorea să o prindă într-o cutie ca să o ia acasă și să o retrăiască.

Zâmbetul lui se lărgi.

- Crezi că arăt bine?

De parcă nu știa deja. Fiecare femeie de pe planetă l-ar considera arătos... și sexy. Putea doar să-și imagineze cât de frumos era părul lui negru, ondulat când era uscat. Și clar bogat, măcar atâta știa și ea. Umeri largi - foarte largi - și un maxilar pătrășos. Ochi de culoarea chihlimbarului așezați sub sprâncenele negre, dese, deși acei ochi păreau chiar melancolici pentru cineva cu un asemenea zâmbet.

Își încrucișă brațele și chicoti.

- Doar asta-i auzit?

- Am talentul să aud doar cele mai importante chestii.

Apoi expresia lui jucăușă se schimbă repede, de parcă se muștrase singur pentru că flirtase. Poate avea iubită

sau soție. Ar fi prea mult să creadă că un tip de vârsta lui – care mai era și frumos, și atent – putea fi singur.

- Întoarce-te la mașina ta și nu mai sta în ploaie înainte să te îmbolnăvești. Făcu semn cu capul spre camioneta ei. Nu-ți face griji, nu-s un obsedat. De cum vine camioneta de tractare, îmi iau lucrurile și plec. Tre' să mănânc.

Dacă ar avea un strop de minte, ea ar încuviința din cap și s-ar întoarce la mașina ei. Evident că nu avea. Poate că nu era deloc de nasul ei, dar momentan erau blocați împreună. Nu reușea să plece cât fluturii încă se agitau în ea.

- Văd că nu ești de pe aici. Ți place mâncarea franțuzească, pentru că asta găsești la greu aici, sau ai poftă de un burger și cartofi prăjiți?

Ea își șterse iar apa de pe față într-o încercare inutilă de a se aranja.

- Burger.

Normal. Nu părea genul care să comande rață și vin la prânz. Avea prea mult testosteron, era prea țănoș. Chiar dacă încă stătea, îi simțea masculinitatea emanând din corpul lui precum căldura ce radiază din asfalt.

Genul ăsta de reacție chimică zguduitoare ar fi trebuit să o îngrijoreze. Ultima dată când o avusese, se alesese cu Luc din toată afacerea, plus o garnitură de inimă frântă. Își iubea băiatul enorm, dar nu trebuia să riște o altă experiență ce-ți schimbă viața doar ca să-și satisfacă o doză sănătoasă de dorință trupească. Simplul gând la Noah, polițistul local arogant care o lăsase gravidă și o părăsise, o făcu să resimtă rușinea direct în obraji.

- Dacă mergi spre centrul Manchester, o să treci pe lângă Restaurantul lui Bob pe Route 11, zise ea. Sau ai putea merge un pic mai departe, la o cârciumă care se numește Nevasta Perfectă.

- Restaurantul este în regulă, mersi.

Trecu o secundă până când ea își dădu seama că nu mai era nimic de zis. Ar trebui să se întoarcă la mașină, nu să stea în ploaie, zgâindu-se la un bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un străin. Un străin foarte atrăgător, care, din păcate, nu o întrebase nici măcar cum o chema.

Faptul că acel gând îi trecuse prin minte dovedea cât de patetică devenise viața ei personală. Sincer, chiar n-avea nici un pic de respect de sine? El nu zisese și nu făcuse nimic de la conversația despre Ted Bundy care să sugereze că o găsea cât de cât atrăgătoare.

- Mersi să ai avut grijă de mine! Să te bucuri de micul tău colț de lume cât ești aici!

În ochii lui apăru ceva ce aducea a regret - o emoție pe care ea o știa foarte bine datorită rebeliunii adolescentine și a altor greșeli.

- Mulțam!

Își luă rămas-bun și apoi alergă înapoi la camioneta ei. În următoarele zece minute, se prefăcu a citi revista *People*. Faptul că știa că el continua să o urmărească îi provoca furnicături pe scalp.

Furnicături plăcute. De genul celor de mult uitate.

I se părea o binecuvântare că el nu locuia prin preajmă, pentru că așa nu avea să fie dezamăgită să afle că nu era la fel de bun cum părea. Se putea prefăce că eroii existau doar în filme și în romane. Avea să se bucure pur și simplu de scurta lor întâlnire așa cum fusese.

Da, mai bine că nu-i aflase numele.

Luc avea nevoie de o mamă care să-l pună pe el pe primul loc, spre deosebire de mama ei îmbuibată de pastile, care îi părăsise pe ea și pe tatăl ei cu aproape șapte ani în urmă. Gabby are să fie o mamă pe care fiul ei are să se poată baza că îi poartă de grijă, îl protejează, îl învață diferența dintre bine și rău. Nu fata descreierată care fusese înainte de sarcina neplanificată. O fată predispusă la un comportament impulsiv. Una care fusese dată peste cap prea ușor de o față frumușică.

Cavalerul Salvator din Connecticut avea să rămână doar o fantezie fără nume. O fantezie pe care poate că avea să și-o satisfacă în intimitate mai târziu în această noapte.

Deși convinsă că era mai bine că nu avea să îl mai vadă vreodată, o mică parte din inima ei se întristă când sosi mașina de tractat.

- Bună, Paul! N-a durat prea mult.

Îi zâmbi prin geam.

- Gabby, nu mi-am dat seama că peste tine o să dau aici. Se uită la Cavalerul Salvator, care își ridică echipamentul de urgență de pe șosea. Cine-i tipul ăla?

- Un bun samaritean.

Gabby zâmbi, deși i se strânse un pic pieptul când el urcă în mașina lui și plecă fără să-și ia rămas-bun.

- Hai să te scoatem de pe șosea! Paul lovi cu palma peste geam. Du-te în camioneta mea cât leg eu mașina ta!

- Sună grozav.

Interiorul mașinii lui Paul lăsa mult de dorit. Două cutii de suc strivite, o pungă goală de Doritos și chitanțe mototolite împrăștiate pe banchetă. Nu semăna deloc cu interiorul imaculat al jeepului cavalerului ei. Oftând, dădu gunoiul pe jos, apoi închise ochii și își sprijini capul de spetează.

Înainte să se poată opri, imaginea cu zâmbetul bunului samaritean îi trecu prin fața ochilor ca o scenă dintr-un film vechi. Măcar o dată făcuse alegerea inteligentă de a fi precaută față de un străin din afara statului. Cu toate astea, partea ei nesăbuită - trăsătura pe care se străduia să o îngroape - se lovea de conștiința ei, spunându-i că se prea putea să fi ratat ceva special.

capitolul 2

Jackson își dădu jos haina udă și o aruncă pe locul din dreapta înainte de a intra în restaurant. Dacă foamea

nu i-ar fi ros stomacul, s-ar fi oprit întâi să ia cheile de la apartamentul său și să se schimbe.

Intră și păși în vechiul restaurant. Ca multe alte locuri de prin această parte a Vermontului, probabil nu fusese renovat de când fusese construit. Se trezi înconjurat de o podea cu o gresie într-un mozaic alb-negru, o tejghea cu scaune rotunde din vinilin și aluminiu din plin. Aroma uleioasă a grătarului îi invadă nările, ațâțându-i apetitul.

Se așeză la tejghea.

- Parcă ai trecut prin storcător. Tânăra chelneriță roșcată îi zâmbi. Își arcui șoldul când îi dădu un meni. Pe antebraț îi urca un tatuaj cu trandafiri roșii pe o liană. La urechi avea nenumărate piercinguri, iar unghiile îi erau date cu ojă gri-închis. Ce zici de o bere cât te decizi ce vrei? Un Bud sau poate vrei preferata mea, Switchback?

Berea rece ca gheața suna perfect. Privi în jur, știind că nimeni n-ar zice nimic despre un tip care comanda bere la prânz. După furtuna prin care trecuse astăzi chiar merita una. Familia lui nu avea să afle niciodată. Doar o bere, ca să se relaxeze.

Începu să saliveze, dar se opri. Nu fusese niciodată un mincinos și nu voia să înceapă acum. Ceva dulce tăia mereu pofta, așa că ceru un milkshake de ciocolată.

Ochii cu gene grele ai chelneriței se măriră, surprinși.

- Bine, frumosule.

Unii bărbați invidiau atenția constantă pe care femeile i-o acordau lui Jackson. De cele mai multe ori, el își dorea să fie invizibil. Mai ales în acest caz, pentru că nu era deloc interesat să stea cu o petrecăreață evidentă. Și apoi, de obicei, flirturile fără sens îl făceau să se simtă mai singur - mai gol - ca oricând. Îl făceau să tânjească după genul de iubire și familie pe care mereu crezuse că urma să le aibă pe la 30 de ani.

- Mersi!

Se uită în meniu, apoi îl lăasă deoparte și privi prin restaurant. La un separeu dintr-un colț stătea un cuplu mai în vârstă, iar în alt separeu se aflau două mame de vârstă mijlocie cu copii mici. La capătul tejghelei zări un tip neîngrijit cam de vârsta lui, bând berea pe care i-ar fi plăcut lui Jackson să o comande.

Într-o zi. După ce avea să le demonstreze celorlalți – și lui – că exageraseră cu privire la obiceiul lui de a bea.

Chelnerița îi puse în față un pahar înalt și rece.

- Ești gata să comanzi?

- Un burger cu cheddar, ceapă și roșii, plus cartofi prăjiți.

Zâmbi, îi dădu meniul și răspunse la mesajul fratelui său de mai devreme cu un apel.

- Jackson, cum este apartamentul? îl întreabă David.

- Nu știu. M-am oprit să iau prânzul.

- Oh? A fost trafic?

- M-a încetinit furtuna, și apoi o tipă rămasă în pană a avut nevoie de ajutor.

Urmă o scurtă pauză. Jackson își dădu seama că David cumpănea dacă să-l întrebe sau nu mai multe despre fată.

- Ești optimist cu privire la excursia asta? Eu tot îmi doresc să fi rămas mai aproape de casă sau să încerci un program clasic.

Jackson bănuia că membrii familiei lui îl voiau acolo unde ei – sau altcineva – puteau să-l supravegheze. El însă avea nevoie de intimitate pentru a-și da seama cum să facă față faptului că ambii lui frați, printre alții, îi trădaseră într-un fel sau altul încrederea. Acest gând îi înăspri vocea.

- Am nevoie de spațiu. Eu și Hank am stabilit cum să ne ocupăm de orice probleme legate de afacere pe care el nu le poate gestiona. Măine am prima ședință de terapie. Tocmai am comandat un milkshake în loc de o bere. Alte îngrijorări?

Îl auzi pe David expirând.

- Știu că încă ești supărat pe mine pentru treaba cu Hong Kong și pentru intervenția mea. Când te întorci, vreau să resolvăm totul.

- Ce-ar fi să mă lași să le iau treptat?

- Sigur, răspunse repede David.

Ani în șir, prietenii lui Jackson mărturisiseră că erau bucuroși că nu fuseseră niciodată obligați să trăiască în umbra unui frate mai mare precum David. David, elevul silitor și sportivul vedetă - cel care respecta mereu regulile, adorat de profesori, de fete și de părinții altora. Dar pe Jackson nu-l deranjase partea asta. El și David nu fuseseră niciodată în competiție. Își admira fratele la fel ca toți ceilalți și credea că David avea să îl apere mereu.

Apoi, când mama lor murise, David se mutase în partea cealaltă a lumii, eliminându-i pe toți din viața lui pentru optsprezece luni. Nu îi oferise alinare cât Jackson o jelise pe mama lor - într-un moment când acesta chiar ar fi avut nevoie de compania fratelui său mai mare. După aceea, Alison frânse în două ce mai rămăsese din inima lui Jackson făcând un avort, și în tot acest timp David habar n-avusese.

Când David revenise în familie, prăpastia dintre ei ar fi putut fi cât Marele Canion. Jackson nu știuse cum să reducă prăpastia, așa că fusese politicoș, dar își continuase retragerea emoțională. Nu mai avea încredere că David - sau oricine - avea să fie acolo pentru el la bine și la greu. Cum reconstruiești încrederea trădată?

Spera să-și dea seama de asta aici, în Vermont.

- Înainte să închid, zise David, am vorbit cu Oliver, și el vrea să te gândești la o înțelegere cu Doug.

Oliver Nichols, avocatul lui pentru acest caz și unul dintre partenerii fratelui său, era un fătălău precaut, plimbător de hârtii, care nu-i dăduse niciodată un răspuns direct lui Jackson. Își dorea ca David să fie cel care

se ocupa de caz, dar David era specializat pe fuziuni și achiziții, nu pe litigii.

- Să ne înțelegem?

Jackson sorbi shake-ul prin paiul gros. „Nici o șansă.” Doug nu făcuse niciodată o treabă grozavă, și gura lui mare provocase probleme cu echipa. Dar omul ăla chiar avea tupeu. Mai întâi, îl contrazisese pe Jackson în fața altor angajați, apoi amenințase că avea să împrăstie zvonuri exagerate la clienți și la competitori despre relația lui Jackson cu băutura. Când Jackson îl concediasse pe loc și-l dăduse afară de pe șantier, Doug îl împinsese. La naiba, Jackson nu greșise cu nimic și nici măcar nu-l lovise vreodată pe Doug.

- Eu n-am greșit cu nimic. Doug a fost indisciplinat, m-a calomniat și el a făcut prima mișcare.

Sincer, ce fel de idiot crede că are dreptul să-și păstreze slujba după un asemenea comportament?

- Chiar dacă asta-i adevărat, litigiile prelungite ne sunt utile doar nouă, avocaților. David oftă. N-ai nevoie de stres suplimentar sau de cheltuieli de judecată tot mai mari. Un proces se poate întinde pe doi ani și poate face rău reputației tale. Mai bine vă înțelegeți repede, și facem un acord de confidențialitate. Nu trebuie să recunoști nimic, doar să-i oferi bani ca să dispară.

- Nu.

Tonul calm al lui Jackson contrazicea indignarea lui. „Sub nici o formă”, ar fi vrut să urle el la telefon.

- Nici măcar nu te gândești?

- Nu.

Aruncă paiul și bău direct din pahar.

- Oliver nu crede că Doug va ceda. Are mai puțin de pierdut decât ai tu.

- Asta crede el. Dar, dacă are de gând să-mi distrugă reputația, și eu pot să fac la fel de mult rău - dacă nu chiar mai mult - reputației lui. Eu sunt cel cu un istoric avantajos și cu o grămadă de prieteni în branșă.

Eu sunt cel cu o serie de proprietari de case satisfăcuți care să garanteze pentru caracterul meu și pentru reputația mea. El este un golan cu un istoric de rahat, și, dacă mă forțează prea tare, voi face să-i fie imposibil să mai lucreze în Connecticut.

- Jackson, să nu spui asta nimănui în afară de mine. Urmă o altă pauză, apoi adăugă: Poate că-i mai bine că ai plecat o vreme din oraș.

- Așa se pare. David oftă, și Jackson și-l putea imagina cum închide ochii și numără până la trei, cum făcea mereu când Cat sau Jackson îl exaspera. Tu chiar ai chef de o ceartă, așa că hai să o scurtăm! O să le spun tuturor că ai ajuns, și te mai sun peste câteva zile.

- Bine. Mulțam, adăugă cu întârziere Jackson.

- Jackson, tot ce vreau este ca lucrurile să se îndrepte, pentru tine și pentru noi.

Tonul liniștit, sincer al lui David își atinse ținta.

- Și eu la fel. Asta măcar era adevărat. Dincolo de dezamăgirile recente și de distanță, știa că David îl iubea și că îi era dor de apropierea pe care o avuseseră cândva la fel de mult cum îi era dor și lui Jackson. Mi-a sosit prânzul. Ne auzim peste câteva zile.

Vârî telefonul în buzunar și apoi băgă câțiva cartofi prăjiți în gură. Cartofi prăjiți sărați, fierbinți. Aveau un gust aproape perfect.

În timp ce se îndopa cu cel mai gras prânz mâncat în săptămâni, în restaurant intrară doi polițiști. Unul era burtos și avea păr grizonant, celălalt arăta foarte în formă și tânăr. În jur de 25 de ani, dacă Jackson ar fi trebuit să ghicească. Cu părul blond nisipiu, ochii albaștri reci.

Polițistul mai în vârstă îl bătu pe clientul neîngrijit pe umăr și începu să discute cu el.

Când polițistul mai tânăr se așeză la tezghea și îi zâmbi cuceritor chelneriței, Jackson îl văzu mai bine. Tipul avea ceva ce-l neliniștea pe Jackson. Nu părea rău

intenționat, ci fals. Alunecos. Neserios. Avea ceva arrogant. La fel ca rahatul ăla de Doug. Nu erau neapărat calitățile pe care să le cauți la un polițist.

- Noah, ce pot să vă aduc ție și lui Lou?

Chelnerița atrăgătoare veni mai aproape de polițistul arătos, atrăgându-i atenția.

- Două sucuri și o porție de cartofi prăjiți la pachet, Missy.

Ea flutură din gene și chicoti văzând zâmbetul tânărului polițist. Acesta se uită apoi la Jackson și miji ochii.

- Ai pierdut o luptă cu un furtun?

Chicoti, de parcă era Stephen Colbert sau ceva de genul.

Pe Jackson îl furnica pielea din cauza modului în care tipul îl privea - concentrat, curios, cercetător.

- Așa se pare.

Mai luă o gură din burger, sperând să îi dea de înțeles că nu era interesat să continue conversația.

N-avu noroc. Se părea că înfățișarea ciudată a lui Jackson îi trezise interesul polițistului, pentru că nu dădu semne să renunțe.

- Eu sunt Noah. Tânărul polițist întinse mâna, apoi făcu semn din cap spre partenerul său. Acela-i Lou.

- Jackson, răspunse el, strângând mâna bărbatului.

- Nu îmi pari cunoscut. Înclină capul, inspectându-l mai atent pe Jackson. De unde ești?

- Din Connecticut. Jackson se șterse la gură și se uită direct în ochii polițistului. Am venit aici pentru un pic de odihnă și relaxare.

Noah încuviință din cap după o ușoară ezitare.

- Pescuitul la muscă ar trebui să-ți prindă bine. Orvis are niște programe în centrul Manchester.

Din fericire, Missy reveni cu o pungă cu cartofi prăjiți și două sucuri. I le dădu lui Noah și scoase un pic pieptul înainte.

- Poftiți, băieți! Să treceți mai încolo pe aici pentru cafea.

- Sigur că da. Noah îi făcu cu ochiul și apoi înclină capul și-l salută în bătaie de joc pe Jackson. Ne mai vedem, Jackson!

Poate că în acest an Jackson devenise un paranoic, dar tonul lui Noah răsunase ca un avertisment. Missy îl urmări cu privirea pe Noah până când ieși din restaurant, apoi își sprijini șoldul de tejghea și se uită cu nerușinare la Jackson.

- Deci ai venit singur?

Jackson reuși să zâmbească prietenos, deși își dorea să scape înainte ca ea să spună ceva ce i-ar fi jenat pe amândoi.

- Da, și abia aștept puțină singurătate. Jackson alege o ieșire rapidă, așa că se ridică și aruncă 20 de dolari pe tejghea. Păstrează restul, Missy.

Hainele ude îi iritau pielea la fiecare pas. Până acum, ziua nu-i mersese deloc bine. De cum avea să ia cheile și să intre în apartament, urma să facă un duș fierbinte și să se schimbe. Porni motorul și se îndreptă spre Winhall pentru a-l găsi pe Jon Bouchard și pentru a vedea apartamentul închiriat aflat deasupra garajului acestuia.

300 de dolari mai târziu, Gabby parcă în sfârșit camioneta în spatele casei pe care ea și băiatul ei o împărțeau cu tatăl ei. Măcar ploaia se oprise în sfârșit și hainele îi deveniseră umede din ude learcă.

Își luă caietul de pe locul din față și se îndreptă spre ușa din spate, trecând pe lângă stratul ei cu dovleci. Dovlecii nu erau ușor de crescut în Vermont, dar îi promisese copilului că avea să cultive câțiva pentru Halloween. O privire rapidă îi dădu de înțeles că în vreo două săptămâni urma să aibă nu doar unul pentru copil, ci și vreo duzină de vândut.

Mica grădină îi amintea de vizitele de vară făcute cu bunica ei în Burlington, unde petrecuseră ore întregi grădinărit. Sub tutela acesteia, cât era încă mică, se mândrise cu prima ei recoltă de castraveți, salată verde, roșii și morcovi. Bunica ei o învățase și despre horticultură, și munciseră împreună în jurul casei bunicii, planificând și plantând straturi de flori. Gabby învățase acele lecții și făcuse teste aici, la propria casă, de parcă, dacă o făcea să arate frumos pe dinafară, putea cumva să repare ce era stricat la interior. Mare eșec aici.

Cu toate astea, grădinăritul îi oferise lui Gabby senzația de control și o liniște de care avea mare nevoie într-un moment în care viața ei fusese într-o continuă schimbare. În liceu intrase în clubul local de grădinărit și învățase chiar mai multe despre design. Își petrecuse unele zile de vară lucrând cu tatăl ei în grădinile casei pe care acesta le întreținea. Clienții lui îi lăudaseră mereu ingeniozitatea și creativitatea. Dacă n-ar fi rămas însărcinată, s-ar fi dus la colegiu și ar fi studiat pentru a deveni arhitect peisagist. Dar nu avea să zăbovească asupra acestui vis vechi. Acum, se descurca foarte bine cu abilitățile și resursele pe care le avea deja.

Când intră în casă pe ușa de la bucătărie, îl auzi pe tatăl ei, Jon, strigând:

- Gabby, tu ești?

- Da, eu sunt. Îmi pare rău că am întârziat. Am făcut pană.

Luă o banană din castronul cu fructe și intră în camera de zi. Luc stătea pe podea, jucându-se cu camioanele Tonka vechi pe care i le cumpăraseră dintr-un târg de vechituri. Se aplecă și-l sărută pe cap înainte de a face la fel și cu tatăl ei.

- Luc a fost cuminte?

Întrebare prostească. Ce copil mic nu se foia și nu făcea crize de nervi? Poate că tocmai făcuse trei ani, dar crizele specifice vârstei de doi ani încă apăreau. Tatăl

ei ridică neajutorat din umeri, spunându-i astfel tot ce ea ghicise deja.

- Măcar a dormit un pic.

Când se ridică de pe scaunul lui, genunchii îi trosniră, evidențiindu-i vârsta. La doar 53 de ani, arăta în formă și îngrijit, dar părul nisipiu avea deja tente cenușii. Mereu îl considerase arătos, și se simțea vinovată că el nu mai cunoscuse o persoană pe care s-o iubească, probabil din cauza ei și a lui Luc. Ea și tatăl ei ajunseseră amândoi într-o situație care făcea dificilă, dacă nu chiar imposibilă, găsirea iubirii.

- Doamne sfinte, fato! Ești udă.

- Știu. Gabby își atinse rochia, gândindu-se la întâlnirea ei de pe șosea cu străinul frumos. Trebuie să mă schimb.

- De ce zâmbești?

Înclină capul, și la colțurile ochilor lui albaștri luminoși apărură riduri.

- Zâmbeam?

Ce jenant! Ea și tatăl ei erau apropiați, dar nu i-ar fi povestit micul vis cu ochii deschiși pe care tocmai îl avusese cu bunul samaritean. După trei ani plini numai de obligații și o completă lipsă de romantism, ideea unei mici aventuri cu cineva ca el era foarte atractivă. Din păcate, doar vise cu ochii deschiși avea. Dar apoi, spre deosebire de realitate, visele cu ochii deschiși nu te dezamăgeau niciodată.

Tatăl ei nu păru să-i observe răspunsul evaziv, căci continuă să trâncănească:

- Chiriașul nostru ar trebui să sosească în orice moment. Ți-ai amintit să cureți apartamentul din garaj de dimineață, da?

- Sigur că da.

Tatăl ei încă nu observase cât de responsabilă devenise, privind-o tot ca pe ratata nefericită care rămăsese însărcinată. Dar nu prea putea să îl învinuiască. Înainte

de venirea lui Luc, responsabilitatea nu fusese un factor în majoritatea alegerilor ei. Măcar bărbatul nu-i scotea ochii cu asta. Așa că, până când avea să poată fi pe propriile picioare cu Luc, trebuia să tolereze să fie tratată și ea ca un copil.

- Bun. El își încrucișă brațele și afișă expresia de „tata știe mai bine”. O să ne prindă bine cele câteva sute de dolari în plus, la cât o să coste creșa lui Luc.

- Păcat că am nevoie de o parte din chirie ca să plătesc pentru noul cauciuc pe care tocmai l-am cumpărat. Gabby rupse o parte din banană și i-o dădu băiatului ei. Se întrebă absentă dacă avea să îl vadă mereu pe Luc ca pe un copil. Pe de altă parte, familia Clark a trimis un e-mail cerându-mi să îi refac curtea din spate în primăvară.

- Asta-i grozav!

Zâmbetul lui mândru mai diminuează înțepătura condescendenței lui parentale de mai devreme.

Se auzi soneria, întrerupându-le conversația. Gabby strâmbă din nas, știind că dușul ei fierbinte și schimbarea hainelor aveau să mai aștepte câteva minute.

- Răspund eu. Gabby se grăbi spre holul de la intrare și deschise ușa, apoi aproape leșină. Inima-i sări din piept, așa că avu nevoie de o secundă ca să poată vorbi. Tu?

Ochii bunului samaritean se măriră înainte ca el să se încrunte. Făcu un pas în spate pentru a se uita la adresa de pe verandă și apoi scoase telefonul.

Într-un final, ridică mâinile, pe jumătate uimit, pe jumătate râzând.

- Jur că nu te urmăresc!

Buzele ei se mișcară înainte ca ea să se poată abține.

- Asta spui tu.

- Serios. Îl caut pe Jon Bouchard. E greșită adresa?

„El este chiriașul nostru?” Își dori ca furtuna să revină, ca el să nu-i poată auzi inima care galopa, gata să-i sară din piept.

- Tată, strigă ea, deschizând ușa cu plasă pentru a-l lăsa să intre pe bărbatul chipeș. Chiriașul tău e aici.

Se uită iar la cavalier. Părul i se uscaseră. Un păr ciufulit, sexy, exact cum bănuise. Avea un pic sub 1,80, ceea ce însemna că era mult mai înalt decât ea, la cei 1,60 ai ei. Căldura lui părea să o cuprindă când pași pe lângă ea.

Strângând din buze, Gabby își reprimă o explozie de plăcere jucăușă înapoi în plămâni, ca să evite să se umilească. O secundă mai târziu, se grăbi să umple tăcerea ciudată.

- Ce baftă pe noi!

- O coincidență norocoasă? El făcu o grimasă. Mă îndoiesc.

- Măi, dar ce lingușitor mai ești!

Atunci, el zâmbi, același zâmbet jucăuș pe care-l afișase mai devreme în acea zi. Cel care-i înmuia ei genunchii.

- N-are nimic de-a face cu tine. Doar că zeița Fortuna nu mi-a făcut o vizită de mult timp.

Apăru din nou tristețea pe care ea o observase mai devreme în ochii lui. Tatăl ei sosi înainte ca Gabby să apuce să răspundă.

- Jackson St. James?

Bărbatul întinse mâna.

- Da, domnule. Privirea lui Jackson se mută de la tatăl ei la ea și înapoi, înainte ca ei doi să-și strângă mâinile. Mă scuzați că arăt așa! M-a prins furtuna.

- De fapt, tată, l-a prins furtuna încercând să mă ajute cu pana mea. Gabby îi zâmbi lui Jackson. Jackson St. James. Îi plăcea numele lui mult. Masculin, dar rafinat. I se potrivea - sau se potrivea cu ce știa ea despre el. Jackson s-a purtat ca un gentleman. A așteptat până a venit camioneta de tractare.

- Apreciez că ai avut grijă de fetița mea.

Tatăl ei puse un braț în jurul umărului ei și strânse, zâmbind. Obrajii ei se încinseră pentru că tatăl îi spusese „fetiță” în fața lui Jackson, care părea cu vreo șase ani mai mare, poate și mai mult, decât ea. Probabil abia așteptă să te schimbi în haine uscate. Mă duc să aduc cheia, apoi Gabby te poate conduce, să-ți arate ce trebuie să știi.

Tatăl ei dispăru pe hol, ducându-se probabil la sertarul cu mărunțișuri din bucătărie.

Gabby ridică din nou privirea la Jackson, și plămâinii i se umplură de o fericire irațională. Senzația că era mai ușoară ca aerul îi ascuți simțurile. Vechiul hol părea să se strângă în jurul ei. Parchetul de sub ea trosni când își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Până și sufrageria din spatele lui Jackson se luminează, de parcă soarele se străduia să lumineze cerul înnorat de afară. Era ca și cum prezența lui Jackson transformase un moment obișnuit într-unul ce deborda de o anticipare entuziasmată.

-Apropo, mersi pentru astăzi! După ce mi-am dat seama că nu reprezentai o amenințare, m-am bucurat că ai fost prin preajmă.

-Pentru puțin!

Zâmbi din nou, dar zâmbetul nu ajunsese nici de data asta la ochii lui.

Luc apăru pe hol și veni spre ea, cu brațele ridicate.

-În brațe, mama!

Înainte să se aplece ca să-l ia pe șold, observă cum Jackson ridică din sprâncene, ca apoi privirea lui să se îmblânzească, oprindu-se asupra băiatului ei.

-Luc, salută-l pe Jackson! O să stea în garajul nostru câteva săptămâni.

Băiatul ei timid își rezemă capul de umărul ei și se uită la străin cu un ochi.

Jackson înaintă și-l atinse ușor pe nas pe Luc.

-Salut, amice! Mă bucur să te cunosc.

Apoi expresia lui se încordă. Nu părea furios, doar distant. Aerul din jurul lui deveni așa greu, că apăsa pe umerii ei.

Tristețea pe care o văzuse mai devreme în acea zi se intensifică. O declanșase Luc cumva sau era doar în imaginația ei?

Când tatăl ei reveni cu cheile, încercă să i-l dea pe Luc.

- Rămâi cu bunicul cât mami îl conduce pe Jackson la apartament. Mă întorc repede.

- Nu!

Luc se agăță de ea, înfigându-și degetele în ea precum ghearele unei pisici.

- Ascult-o pe mami, Luc! Îl desfăcu de pe corpul ei și i-l dădu tatălui ei, moment în care copilul începu să plângă manipulator. Dacă n-ar fi fost jenată de comportamentul lui, s-ar fi enervat. Haide, puișor, știi că, dacă plângi, nu obții ce vrei!

- Du-te, mă ocup eu de el! Tatăl ei clătină din cap și se întoarse spre bucătărie, vorbind cu deznădăjduitul Luc. Ce zici de o gustare?

După ce-i zâmbi umil lui Jackson, Gabby gesticulă spre ușa de la intrare.

- Să mergem!

Privirea lui Jackson se mută de la ea la silueta în retragere a tatălui ei și înapoi, apoi deschise ușa și o ținu deschisă pentru ea, înainte să iasă. Dacă avea întrebări despre fiul ei, le ținu pentru el.

- Dă-mi voie să-mi iau geanta, zise el, țâșnind spre jeepul lui.

Câteva secunde mai târziu, ridică o geantă imensă peste umăr și o urmă pe alee spre garaj.

Gabby avea o mulțime de întrebări. De unde era? De ce alesese să viziteze, dintre toate locurile, Winhall? De ce stătea șase săptămâni? Și de ce arăta așa deprimat? Desigur, nu puse nici una dintre întrebări. Nu-i părea

genul de om care să se deschidă ușor, ba chiar deloc. Și cu siguranță nu unui proprietar băgăcios.

Cu toate astea, comentariul lui cum că era ghinionist ieșea în evidență. Jackson St. James era un puzzle – unul ademenitor. Viața ei banală urma să fie un pic mai interesantă în toamna asta datorită lui, și avea de gând să profite la maximum de întreruperea monotoniei. Mai întâi, trebuia să-l observe cu atenție ca să-și găsească drumul dincolo de zidurile în spatele cărora se ascundea.

Îl conduse în sus pe scara exterioară și apoi deschise ușa. Din fericire, de dimineață făcuse curățenie cu simț de răspundere. Cu toate astea, un tip care avea o mașină așa curată și își permitea să plece șase săptămâni avea probabil bani și o casă destul de frumoasă.

- Sper că va fi de ajuns.

Deschise ușa.

Odată înăuntru, el lăsă geanta lângă ușă.

În timp ce el privea în jur la spațiul uzat, ea încercă să-și imagineze locul acela prin ochii lui. Un pat matrimonial cu o cuvertură din petice ivindu-se după un paravan din trei bucăți, o canapea de două locuri din imitație de piele și un fotoliu înghesuite în jurul unei măsuțe de cafea vechi, în fața unui televizor vechi, și o chicinetă de-a lungul zidului îndepărtat, cu o masă pentru doi.

Observând dintr-odată lipsa de stil a apartamentului, ea zise:

- E un pic demodat, dar este curat și uscat. Două lucruri pe care nu le poți spune despre multe locuri în Winhall. Baia este pe acolo, zise ea, arătând spre zona dormitorului, și restul sunt... aici. Vermontul este strict cu reciclarea, așa că folosim pungi transparente pentru materiale reciclabile, și sub chiuvetă există pungi speciale pentru gunoiul menajer. Poți să-l arunci în pubelele din afara garajului, și îl ducem noi la groapa de gunoi.

- Este grozav, mulțumesc. Se uită la ea, părând că aștepta ceva și, când ea nu vorbește, el continuă: Tatăl tău a promis Wi-Fi. Există o parolă.

- Da. GGguest. GG de la Grădinile lui Gabby, în caz că asta te ajută să ții minte. Îi întinse cheia. Apropo, eu sunt Gabby.

Mâna lui o atinse pe a ei când luă cheile, transmitând un șoc de căldură în sus pe brațul ei.

- Îți știu numele. Apare pe camioneta ta.

Când îi făcu cu ochiul, acea căldură îi urcă lui Gabby direct pe față.

- Oh, bănuiesc că ai dreptate.

Privirile li se întâlniră pentru una sau două secunde mai mult decât era de așteptat, ceea ce o făcu să simtă un alt val de căldură prin membre, devenind mai moale ca o bezea friptă.

Fâșiile aurii din ochii lui de chihlimbar se aprinseră acum cu ceva diferit de tristețe. Spera ca ea să fi pus acea pâlpăire acolo și să-i ofere o pauză de la ceea ce-l necăjea.

Cu limba împleticită, aproape că se bâlbâi:

- Ar trebui probabil să te las să te instalezi și abia aștept să scap de hainele astea ude.

De cum îi ieșiră cuvintele pe gură, își dori să fi ales un mod de a se exprima care să nu semene cu o invitație. Subconștientul ei nesăbuit preluase probabil controlul și o spusese intenționat.

Privirea lui pâlpâi din nou, și ea aproape că-și înrăutăți greșeala sugerând că norocul lui era pe cale să se schimbe, dar apoi el își mută privirea.

- Sună bine. Sunt sigur că o să ne mai vedem pe aici.

Și asta fu tot. Avea să plece fără răspunsuri la oricare din întrebările ei. Muștrându-se că-i păsa chiar și un pic, ea încuviință din cap.

- O zi plăcută în continuare!

Ieși și coborî pe scările metalice. În timp ce traversa aleea, se întoarse pentru a se uita la ferestrele

de deasupra garajului. Mai avuseseră chiriași pe termen scurt. Oameni care veneau și plecau fără să-i atragă atenția. Clar, Jackson era diferit.

Cine era el și de ce conta asta? Expresia hăituită din ochii lui ar trebui să fie suficientă ca avertisment. Știa despre acel gen de privire goală din viața cu mama ei. Era o privire pe care bănuia că toți cei care locuiau într-un mic orașel de țară o știau într-o formă sau alta.

Cu toate astea, soarta îi adusese pe ea și pe Jackson împreună de două ori. Și, în ciuda semnelor de tristețe ce pâlpâiau în ochii lui, nu putea să scape de senzația pe care i-o dădea el. Nerăbdarea înflori în inima ei sălbatică precum mugurii fragili ai anemonei de iarnă ce ies prin solul proaspăt dezghețat.

Apoi răsând pentru sine – sau de ea –, se întoarce și intră în casă, revenind la realitate. Indiferent de ce avea să se întâmple sau nu între ea și Jackson, peste șase săptămâni el urma să plece, la fel ca toată lumea, și nu avea să se uite vreodată înapoi.

capitolul 3

Ascultând scârțâitul ritmic de sub picioarele sale în timp ce alerga pe drumul cu trei benzi, Jackson nu se gândi la crampele care-i aminteau cât trecuse de când nu mai făcuse sport. Afacerile cu construirea și amenajarea îl țineau în formă. Dar la rezistență avea serios de lucru.

La început, se mișca greu, incapabil să alerge mai repede decât într-un ritm de jogging, până când vechile obiceiuri reveniră și corpul lui răspunse cu agilitatea și forța caracteristice.

Pielea acoperită de transpirație nu putea a whisky – o schimbare pe care o admise cu reticență. Cu fiecare gură de aer inspira mirosuri înviorătoare, pământești, precum mușchi de copaci, pământ argilos, aromă

de pin. Răsăritul recent nu disipase încă ceața ce îl învăluia în timp ce alerga înapoi spre locuința sa temporară.

Fără trafic, fără telefon mobil. Doar sunetele pașilor lui constanți și ciripitul matinal al vrăbiilor, punctat ocazional de sunetele unei ciocănitori. În ritmul actual, avea să se mai bucure de vreo douăzeci de minute de pace și singurătate în timp ce din gură îi ieșeau mici norișori de abur.

Deși se străduia să-și concentreze gândurile la frumusețea din jurul lui, acestea se tot îndreptau spre ședința stabilită pentru ora 8.00.

Ar putea să o anuleze.

Nu era ca și cum promisesse familiei sale că avea să discute cu un terapeut cât se afla în Vermont. Fusesse de acord să aline îngrijorările lor, dar nu renunțase la dreptul de a lua decizii pentru sine în legătură cu modul în care să facă asta. Și totuși, îi spusese despre asta lui David cu o zi în urmă și nu voia să irosească această călătorie.

Indiferent ce greșeli făcea, indiferent ce promisiuni încâlca, trebuia să fie responsabil.

Ultimele minute ale alergării sale reprezentară 400 de metri în pantă. Respirația i se îngreunase, plămânii îl ardeau, în timp ce cotea spre locul de unde se vedea aleea cu pomi a familiei Bouchard.

În ziua anterioară fusese prea obosit și prea ud ca să observe casa mai cu atenție. În dimineața asta însă, soarele – difuz de la rămășițele ceții – scălda casa veche, cu aspect de fermă, într-o lumină de vis. Un lucru bun ținând cont de faptul că, dacă te uitai mai de aproape, locul era complet părăginit.

Continuă să înainteze la pas și studie peisajul. Vremea umedă din Vermont solicita mentenanță la greu dacă un proprietar voia să prevină paragina. Frumusețea verandei din față era stricată de bucăți de lemn putrezit. Atât casa, cât și garajul aveau nevoie de un strat nou

de vopsea. Cu toate astea, casa avea potențialul de a fi trăsnet, mai ales dacă familia Bouchard ar moderniza ferestrele și ar alege un verde-închis în loc de mai tradiționalul roșu.

Ideea de a transforma casa asta îi trezi creativitatea lui Jackson.

Privirea îi trecu peste curte. Grădina fusese mai bine întreținută. Grupări interesante de mici bolovani, tufișuri și crizanteme acopereau zona din jurul casei. O alee cu piatră și iarbă se întindea până la treptele din față, scoțând în evidență cadrul de poveste.

Își imaginează ce alte plante înfloreau probabil primăvara și vara, dar acum erau tunse și protejate. Apoi și-o imaginează pe Gabby îngenunchind la marginea straturilor, băgând mâinile în pământ, cu fundul ei micuț un pic deasupra călcâielor.

Și acea imagine îi trezi imaginația, doar că într-un mod complet nepotrivit.

În drum spre garaj, îi fu atrasă atenția de ceva mișcare în curtea laterală. Tipătul de plăcere al lui Luc străpunse aerul în vreme ce micuțul alerga pe piciorușele lui nesigure. Gabby pusese o cană cu cafea pe un stâlp din gard și se aplecase să inspecteze ceva în grădina de zarzavaturi. O copie aproape perfectă a miciei lui fantezii.

Luc se opri și-l observă pe Jackson, care-i privea.

- Mama!

Strânse o mică jucărie la piept cu o mână și cu cealaltă arătă spre Jackson.

Ea privi peste umăr. Îi zâmbi de parcă era un prieten, nu o nouă cunoștință, și-i strigă:

- Bună dimineața!

Prins, fără scăpare.

Nu că l-ar fi deranjat să stea de vorbă cu ea. Părea agreabilă și sociabilă... și prea frumușică. Asta și era problema.

Femeile erau o complicație de care n-avea nevoie, mai ales această femeie, cu zâmbetul care-l destabiliza și cu copilul mic după ea.

- 'Neața!

Flutură din mână și traversează curtea ca să ajungă la ea, ca și cum corpul lui îi arătase degetul mijlociu creierului și pornise după ce voia.

Arăta așa tânără, dar iat-o crescându-și copilul și conducând propria afacere. Multe realizări, darămite pentru cineva așa tânăr. Merita respect, nu dorință.

Gabby se ridică și își șterse mâinile înainte de a-și lua cana de cafea. Între timp, Luc se uita la el cu ochii mari și precaut.

Ca să se distragă de la a se holba la Gabby, Jackson se lăsă pe vine lângă Luc.

- Cine-i ăsta? întrebă el, arătând spre un animal de pluș maro cu alb ținut momentan ostatic într-o strânsoare ce albise degetele micuțului.

- Bingo.

Luc își răsuci trunchiul pentru ca Jackson să nu ajungă la câinele lui.

- Bingo este un nume grozav. Tu l-ai ales?

Jackson îi zâmbi lui Luc, ai cărui ochi rotunzi, de un albastru-deschis, semănau cu ai mamei sale.

El încuviință din cap. Aparent, Luc învățase deja economia cuvintelor - o trăsătură bărbătească pe care Jackson o putea aprecia. Tatăl lui Luc îl învățase? De când sosise, Jackson nu văzuse alt bărbat în jurul proprietății în afară de Jon, dar poate că bărbatul călătorea cu munca.

Însă Gabby nu avea verighetă, deci poate era divorțată sau văduvă. Gândul la ea suferind oricare din pierderi îl străfulgeră, dar îndepărtă senzația. Poate că nu purta inel pentru că lucra mereu cu mâinile în pământ și cu pietre. Faptul că ea locuia cu tatăl ei însă sugera că tatăl lui Luc nu făcea parte din viața ei.

„Destul despre Gabby.” Jackson reveni cu atenția la Luc.

- Se pare că ai foarte bine grijă de Bingo. Este un câine norocos.

Nu rată ciudățenia de a purta o conversație despre un câine de pluș cu un copil pe care abia-l cunoscuse. Jackson se ridică și riscă o privire rapidă spre Gabby.

Zâmbea larg, cu capul într-o parte, ținând cana cu ambele mâini, clar nepăsându-i că părul îi zbura într-o încurcătură de bucle brunete, sau că pe hanoracul ei era un fel de pată de jeleu, sau că el o surprinsese în pantalonii ei pufoși de pijama.

- Te-ai trezit devreme. În obraji îi apărură niște gropițe vagi. Începi ziua într-un mod sănătos?

- Încerc ceva nou.

Tonul lui părea provocator, dar știa că vorbele lui conțineau un adevăr trist. Atunci își aminti cum arăta probabil. Transpirat, murdar, obosit.

Ea ciufuli părul băiatului ei când acesta veni să se agațe de piciorul ei.

- Mama are dovleci.

Bărbia lui Luc rămase ascunsă, în ciuda faptului că i se adresase direct lui Jackson.

- Pentru Halloween? Jackson văzu cel puțin o duzină de tărtăcuțe în spatele ei. Se pare că ai și pentru o plăcintă cu dovleac.

Luc făcu ochii mari, semn că nu-și dăduse seama de cum mai puteau fi folosiți dovlecii. O țintui pe Gabby cu o privire imploratoare.

- Și plăcintă, mama!

Ea chicoti.

- Plăcintă cu multe mirodenii.

Jackson profită de oportunitate pentru a studia mica ei grădină de zarzavaturi. Lujerii, plini de dovlecii aproape copți, stăteau pe un pat de paie.

- Ce-i cu paie?

- Împiedică creșterea buruienilor și reduc mușgaiul și alte stricăciuni ce pot surveni cât dovecii sunt pe pământ.

- Deci Grădinile lui Gabby sunt cu fructe și legume?

Doamne, asta chiar era cea mai bună conversație pe care putea să o poarte când încerca din răputeri să nu flirteze? Chiar așa mult se înstrăinase de orice urmă de realitate, încât nu-și amintea cum să converseze ca o persoană normală?

- Nu, asta-i plăcerea mea personală.

Se înroși apoi, în timp ce ultimele cuvinte rămaseră suspendate între ei.

În acel moment, el își dădu seama de atracția lor reciprocă. Nu era bine - și totuși, *atât* de bine. Trecuse prea mult de când se simțise atras de o femeie pentru ceva mai mult decât felul cum arăta. Normal că i se întâmpla în cel mai nepotrivit moment din viața lui. Se părea că în ultima vreme nu se putea baza decât pe ghinion.

- Afacerea mea este cu peisagistică. Mi-ar plăcea să fiu arhitect peisagist, dar este nevoie de multă școală. Eu am fost un pic distrasă. Zâmbi făcând semn din cap spre fiul ei. Am profitat de afacerea tatălui meu, și acum proiectez și pun în practică mici proiecte rezidențiale de peisagistică pentru localnici și uneori pentru clienții lui din afara orașului.

Descurcăreață, hotărâtă, plimbăreață. La naiba dacă nu-i apăsa pe toate butoanele. Ar trebui să se îndepărteze de ea și să facă un duș, dar picioarele lui încăpățănate rămâneau înțepenite pe locul unde stătea.

- El este îngrijitor, corect? Case de vacanță?

- Da. Cumva, reușim să gestionăm două mici afaceri și să-l creștem pe Luc.

Jackson se înfrână să întrebe despre tatăl lui Luc. Acea întrebare depășea limita, fiind prea personală. Așa că arătă în schimb spre capătul îndepărtat al grădinii, unde o cărare tăia curtea și dispărea în pădure.

- Unde duce cărarea?

- La cel mai frumos lac, unde sunt nuferi și cufundari. Bău din nou din cafea. Lacul este la mai puțin de 400 de metri pe cărarea aia. Acum, este prea frig pentru a înota, dar poți să pescuiești sau să ieși cu caiacul.

Probabil că Luc percepușe gestul ei ca pe o invitație, pentru că o luă la goană spre cărare, strigând:

- Eu mă duc la pescuit!

- Luc, vino imediat înapoi!

Ea încercă să pară aspră.

Jackson își înăbuși un chicot observând cât de neamenințătoare răsuna vocea ei subțire când încerca să țipe și cât de ineficient transmiteau iritarea ochii ei ca de păpușă. Întreaga ei abordare îi amintea de cum se ocupa Albă ca Zăpada de Morocănos.

Deloc surprinzător, Luc se încruntă și mai făcu sfidător câțiva pași spre cărare. După cum anticipase Jackson, băiatului nu-i era teamă de temperamentul mamei sale.

- Vorbesc serios, Luc. Fără pescuit astăzi.

Jackson nu se putu împiedica să nu observe mustrea ei liniștită, dar fermă, față de modul în care el se răstise recent la oamenii lui când o dăduseră în bară. Acest gând îi reaminti de procesul cu Doug, ceea ce îi umbri dimineața altfel plăcută.

Luc se puse cu fundul pe pământ și se smiorcăi nemulțumit. Gabby închise ochii și începu să numere pentru sine, rostind silențios unu, doi, trei.

Jackson bănuia că trebuia să facă asta destul de des. Probabil era extenuant să alergi după un copil mic, mai ales că o făcea mai mult sau mai puțin de una singură. Se îndoia că el ar avea răbdarea să fie un tată bun în această perioadă.

- Poate ar trebui să construiești gardul ăla ca să nu se mai aventureze, zise Jackson, arătând spre grămada de lemne de lângă garaj.

- Ȃla-i, de fapt, un loc de joacă pe care l-am cumpărat pentru Luc în mai. Tata avea de gând să-l facă, dar lemnul nu a venit marcat, aa că l-a lăsat deoparte ca să se lămurească mai târziu. Gabby ridică din umeri cu un oftat plăcut, clar nederanjată de eecul tatălui ei. Într-o zi,

Luc alergă prin jurul grădinii i o trase de hanorac, lsndu-i o pată de noroi lângă pata de jeleu.

- Mi-e foame, mama.

- Bine. Se aplecă să-l sărute pe cap. Hai să pregătim niște ovăz cu stafide! Apoi se întoarce spre Jackson. Vrei i tu?

„Foarte mult.“

- Nu, mulțumesc. De fapt, trebuie să mă duc la o întâlnire. l salută pe bieel, care începuse să adune o grămadă de pietricele. O zi frumoasă, amice!

Apoi se întoarce i se duse glon spre garaj înainte să se răzgândească. Urcă în fugă scările de metal, aruncnd o ultimă privire la cei doi în timp ce o luau prin spatele micii case părăginite.

Jackson oftă. Trecuseră săptămâni de când băuse i chiar mai mult timp de când făcuse ultima oară sex. Acum, tia că cele șase săptămâni aici aveau să i testeze mult mai mult decât abilitatea de a-i controla impulsul de a bea.

Pe la 8.30 dimineața, Jackson i schimbase poziia pe canapeaua doctorului pentru a patra oară. Pe podeaua micului cabinet era o carpet de un verde ca avocado. Senzaia de claustrofobie a lui Jackson era sporită de un perete cu o bibliotecă pln de cri i bibelouri. Ceasul de mod veche ce ticăia fiecare secundă nu fusese de ajutor. i-ar fi pierdut minile dacă n-ar fi fost lumina abundantă intrnd prin fereastra mare de la stânga lui Jackson.

Doctorul Joseph Millard sau Doc, cum ceruse să i se spună, stătea în faa lui într-un scaun în stil Eames,

cu un pix și un carnet în mână. Părul grizonant al bărbatului se potrivea cu barba lui atent îngrijită. Ochii și gura erau încadrate de riduri adânci, pe care te-ai fi așteptat să le vezi la cineva care petrecea mult timp pe afară într-un climat dur. În ochii lui verzi și vioi, scânteia ceea ce părea a fi buna dispoziție. Purta un pulover Polo cu mânecă lungă, pantaloni kaki strânși la glezne și niște Birkenstocks ce păreau de două ori mai vechi decât mobilierul.

În ciuda înfățișării relaxate și prietenoase a lui Doc, Jackson transpirase de parcă fusese legat de un scaun sub un singur bec luminos. Tortură. Pedepsă crudă și neobișnuită. Oricare din termeni s-ar aplica experienței de a fi forțat să vorbești cu oricine, darămite cu un străin, despre lucrurile personale.

- Nu o să te împușc, să știi. Doc chicoti, lăsă carnetul deoparte și se aplecă înainte. Nu am toate răspunsurile, dar îți pot spune asta. Ne-am putea vedea în fiecare zi în următoarele șase săptămâni, dar, dacă nu vorbești, nu vom progresa prea mult.

Jackson își trecu mâinile peste față.

- Îmi pare rău!

- Nu-ți cere scuze. Eu doar încerc să-ți spun că ăsta-i un loc sigur. Nimic din ceea ce spui nu trece de acești pereți. Și nu ești judecat.

- Frumos truc. Mâinile lui Jackson alunecară de-a lungul coapselor, fără ca el să se uite direct la Doc. Învată-mă să nu judec, și voi fi sclavul tău pe viață.

- Asta-i, deci, greu pentru tine?

- Pentru mine și majoritatea oamenilor. Când Doc îl urmări pe Jackson fără vreun comentariu, el continuă: Suntem crescuți să facem diferența dintre bine și rău, să trăim după „regula de aur” și toate prostiile astea. Așa că, atunci când oamenii fac rele sau te țepuiesc, este destul de greu să nu-i judeci, nu-i așa?

- Care-i răsplata când îi judeci?

Jackson se încruntă, încrucișându-și brațele.

- Mă simt mai bine.

- Chiar te simți?

În timp ce rosti cuvintele, lumina soarelui se reflectă prin prisma pandantivului de cristal atârnat la fereastră cabinetului, împrăștiind fărâme de curcubeu pe pereți. Ca niște perspective opuse, razele de lumină păreau complet diferite, depinzând de ce parte a prisme te aflai.

- Da, mă simt.

Privirea sceptică a lui Doc îl făcu pe Jackson să judece din nou. Ceva în legătură cu faptul că prostiile astea moderne nu aveau să îl ajute să găsească răspunsurile. Dacă Doc se apuca de incantații, el pleca.

- Ascultă, Doc, eu sunt doar pentru o vreme aici, ceea ce înseamnă că probabil e mai bine dacă nu pierdem prea mult timp cu ipoteze și „de ce”-uri. Spune-mi direct ce trebuie să fac, și hai să o facem!

Doc zâmbi și se lăsă pe spate pe locul său, încrucișând un picior încălțat cu o sanda peste genunchi.

- Îmi pare rău să ți-o spun, dar nu funcționează așa. Trebuie să fii dispus să-ți examinezi gândurile și comportamentul, să identifici factorii declanșatori și, apoi, într-un final, să începi să schimbi chestiile care te bagă în necazuri.

Jackson aproape că lăsă capul pe spate pe pernele canapelei.

- La dracu'!

- Nu îți pierde speranța! Ziua de azi nu a fost inutilă. Știu că moartea mamei tale a fost primul obstacol major din viața ta. Ai făcut aluzie la câteva chestii cu frații tăi și cu fosta iubită și văd că ești un bărbat care preferă acțiunea în locul discuției. Putem construi pe asta, atât timp cât ești dispus să îți dai silința. Să fii cu adevărat onest și să încetezi să te mai prefaci că nu ai nici un rol în propriile tale probleme.

Jackson își trosni degetele, rămânând cu privirea în podea. Doc nu era prost, dovadă că făcuse ca totul să sune ca o provocare. Aparent, reușise să trezească mândria și spiritul competitiv din Jackson pe durata acestei prime ședințe de 45 de minute. Poate că omul chiar avea ceva de oferit, până la urmă.

După un alt moment, Jackson înălță capul și întâlni privirea întrebătoare a lui Doc.

- Vineri dimineată, la aceeași oră?

- Vineri dimineată.

Jackson se ridică și strânse mâna terapeutului înainte de a țâșni spre mașina lui. Pe drumul înapoi spre apartamentul lui, își dădu seama că avea o întreagă zi de pierdut. Făcuse deja sport și mâncase și nu voia să piardă timpul uitându-se la televizor, cu atât mai puțin la modelul antic din apartament.

Fără muncă. Fără distracții. Fără băutură.

Scărpinându-se în cap, se întrebă ce-l convinsese că pauza asta avea să fie un lucru bun.

Ajunse cu jeepul la garaj. Nici unul dintre membrii familiei Bouchard nu se vedea în curte, și camioneta lui Gabby nu mai era. Porni spre scările apartamentului, când observă stiva de lemne pentru un loc de joacă, așteptând atenția cuiva.

Un proiect ar însemna să-și folosească productiv timpul și talentul, și trecuse mult timp de când fusese eroul cuiva. Ce era mai bine decât să fii un erou pentru un mic copil al cărui tată părea dispărut în misiune? Și apoi, puține lucruri îi ofereau o cale mai satisfăcătoare de a se detensiona decât conținutul trusei lui de unelte.

Se întoarse din drum și se duse să-și ia trusa din mașină. Un bărbat cu o afacere ca a lui nu călătorea niciodată fără un set de unelte de bază la îndemână. Cercetă curtea, întrebându-se unde ar prefera Gabby să instaleze locul de joacă. Văzu doar două opțiuni viabile,

cu pământ plat de mărime potrivită, însă una părea prea aproape de grădină.

Deși ar fi fost mai bine să aștepte și să discute cu ea sau cu tatăl ei, i se părea esențial să aibă un scop pentru acea zi. Plus că-l entuziasma elementul-surpriză al planului său. În cel mai rău caz, avea să dezambraceze locul de joacă și să-l facă la loc în altă parte dacă Gabby nu avea să fie de acord cu alegerea lui. Nu era ca și cum nu ar fi avut timp.

Gabby desfăcu centura de siguranță de la locul lui Luc și-l puse pe copil în căruciorul de cumpărături. Odată intrați în magazin, cotrobăi prin poșetă, căutând lista de cumpărături.

Evident că Luc începu să se întindă după fiecare prostioară de plastic frumos colorată la care considera el că putea să ajungă.

- Nu, Luc. Mami se grăbește. Trebuie să mergem acasă și să pregătim cina.

„Și să spăl vasele, să te spăl, să-ți citesc o poveste, să te culc și apoi, poate, dacă am noroc, să am zece minute pentru mine înainte să cad lată.”

Trecură pe lângă un raft la capăt de rând plin cu Oreo de Halloween. Luc începu să miște din piciorușe, lovind-o o dată în burtă.

- Mama, biscuiți. Vreau biscuiți.

Fața lui de îngeraș se făcuse roșie din cauza agitației, făcând-o să se simtă vinovată pentru că-i spunea:

- Nu, amice. Astăzi, nu.

- Ah, haide, Gabs! Dă-i băiatului meu niște biscuiți.

O surprinse vocea dulce a lui Noah, dar mască surprinderii înainte de a se întoarce cu fața spre el. Tipic lui Noah să apară când se aștepta sau voia ea mai puțin și să-i submineze autoritatea.

- Bună!

Ascunse sub un zâmbet políticos suferința, furia și iritarea pe care le simțea când îl vedea. „Nu l-aș avea pe Luc dacă n-ar fi fost el.” Își amintea de această binecuvântare de fiecare dată când îl vedea pe Noah, ceea ce o împiedicase să-l lovească direct în față în primul an după ce el o părăsise.

Probabil funcționa, pentru că el părea să nu aibă habar de faptul că ea nutrea resentimente la adresa lui. Încă încerca să o farmece cu fiecare ocazie. Ca acum, se gândi ea, când el se aplecă și o sărută pe obraz.

- Tati!

Luc se întinse spre Noah.

- Bună, Luc!

Bătu palma cu fiul lui, dar nu-l sărută sau îmbrățișă, deși nu-l văzuse de cincisprezece zile - nu că ea ar fi numărat. Dar apoi, afecțiunea lui Noah fusese mereu rezervată femeilor.

- De ce Luc nu are voie biscuiți? o întrebă Noah.

- Pentru că sunt plini de coloranți alimentari artificiali, care nu-s buni pentru el sau pentru creierul lui. Apoi se încruntă. Ai vedea efectul asupra lui dacă ai fi mai atent.

Noah îi aruncă o privire tăioasă de dezaprobare.

- Nu începe, Gabs! Știu că am fost cam nesimțit în primul an, dar mă străduiesc. Știe că sunt tăticul lui.

- Abia, mormăi ea.

Ar fi putut vorbi cu orele despre multiplele căi în care Noah eșuase și cu ea, și cu Luc, ca bărbat și ca tată. Dar nu avea să o facă. Nu acum și cu siguranță nu aici, în mijlocul magazinului.

- Lucrurile se vor schimba.

Noah vorbi cu siguranță, ca întotdeauna, dar ea nu-l crezu. Învățase pe propria piele să nu conteze pe el în nici o situație.

Se uită la el, cum stătea acolo în uniforma lui de polițist, cu mâinile în șolduri. Era fermecător. Încă

frumos, cum fusese în acea vară pe care și-o petrecuseră făcând dragoste cât de des și pe oriunde se putuse. Doi nebuni.

Când îi spusese despre sarcină, el sugerase un avort. Ea refuzase, dar, temându-se că avea să-l piardă, contracara cu promisiunea de a da copilul spre adopție.

Noah rămăsese prin preajmă până când ei începuse să-i crească burta. Apoi lucrurile deveniseră prea reale. Sau poate chiloții bunicii și burtica nu-l excitau. Tot ce știa sigur era că el îi dăduse papucii și trecuse la Linda Wallace, pentru câteva luni, și după aceea la altele.

Când îl născuse pe Luc, ea trecuse peste povestea cu Noah și se îndrăgostise de cineva vrednic de dragostea ei - de fiul ei. Cu ajutorul tatălui ei, îl păstrase pe Luc - și nu-și regretase niciodată decizia.

Până la urmă, Noah începuse să se intereseze oarecum de fiul lor, deși deseori părea la fel de nestatornic precum îi era interesul pentru orice femeie. Din fericire, Noah nu solicitase custodie comună, cel mai probabil pentru că nu voia să aibă responsabilitatea de a plăti pensia alimentară pentru copil. Gabby nu-i ceruse nici măcar un cent, pentru că nu voia să împartă custodia. Sincer, nu se putea gândi la ceva ce i-ar fi displăcut mai mult decât să trebuiască să aibă de-a face cu Noah în mod curent.

Așa că acum ea și Noah păstrau aparența de politețe în fața fiului lor. Nu-l împiedicase niciodată pe Luc să-și cunoască tatăl, dar își făcea griji că fiul ei s-ar atașa de el. Noah nu își lua angajamente față de nimeni, deci ar fi fost doar o chestiune de timp până când ar fi început să își bată joc de inima lui Luc așa cum își bătuse joc de a ei.

Unii oameni pur și simplu nu-s mențiți să fie părinți. Vai de copiii acelor oameni, pentru că genul ăsta de respingere reverbera constant, ca un ecou într-un

canion. Gabby avea de gând să-și protejeze fiul din a trăi vreodată suferința de a fi rănit de cineva în care avea încredere.

- Hei, amice, în ce te costumezi de Halloween? îl întrebă Noah pe Luc ridicând o pungă de Oreo de pe raft și aruncând-o în coșul ei, provocând aplauze de încântare din partea băiatului lor.

Luc ridică ambele mâini deasupra capului și întinse degetele mult.

- Monstrul biscuiților!

- Cum? Expresia de nemulțumire a lui Noah diminuează entuziasmul lui Luc. Ce zici de un polițist, sau un fotbalist, sau un supererou?

- Ce prostie, tati! Gabby îl dădu pe Noah laoparte cu un cot. Monstrul biscuiților este un costum grozav. Și călduros, adăugă ea mai încet, pentru el.

- Mai devreme sau mai târziu, va trebui să renunțe la animale de pluș și să învețe să fie bărbat, Gabs, zise încet Noah.

Măcar nu rostise asta suficient de sonor încât să afec-teze și mai mult micul ego al fiului lor.

Ea își reținu o replică despre nevoia lui Noah de a învăța el însuși acea lecție.

- Poate data viitoare îi cumperi tu costumul și-l plimbi prin oraș după dulciuri?

El se înroși, după cum ea se aștepta, la fel cum se aștepta să răspundă evaziv și să nu își ia un asemenea angajament - și oricum cu siguranță nu cu atât de mult timp înainte.

Cum anticipase, el afișă zâmbetul lui criminal.

- Încă mi-e dor de limba aia a ta ascuțită, Gabs... și de toate lucrurile pe care mi le făcea.

Acum, fu rândul ei să se înroșească. Noah nu-și ascunsese niciodată interesul ca ei doi să reia relația sexuală, dar ea nu avusese încredere să îi ofere inima ei - sau pe a lui Luc.

Din câte își dădea ea seama, în cei trei ani, el nu se schimbase deloc, dar ea cu siguranță o făcuse.

- Acum, o folosesc să îmi iau rămas-bun. Am treabă, Noah. Ne mai vedem!

- Mă refuzi acum, dar, mai devreme sau mai târziu, o să ne împăcăm. Până la urmă, suntem o familie, zise el, rotind degetul între el, Luc și ea.

Tonul lui posesiv o luă pe nepregătite, și mintea i se blocă. Interpretând tăcerea ei ca un soi de consimțământ, Noah îi făcu cu ochiul și se îndreptă spre case.

Când el fu cu spatele, ea puse biscuiții Oreo la loc pe raft și se pregăti de plânsetul nemulțumit al lui Luc. Băiatul scoase un scâncet, dar ea împinse căruciorul pe culoar înainte ca Noah să se întoarcă și să vadă ce provocase agitația.

Douăzeci de minute mai târziu - și, spre disperarea ei, cu o pungă de Oreo cu portocaliu și negru -, Gabby intră pe alee. Ziua, întâlnirea cu Noah și lupta pe care o dusesese curajoasă cu fiul ei și o pierduse o extenuaseră, făcând-o să se simtă mai bătrână de 22 de ani, chiar dacă nu și mai înțeleaptă.

Amurgul înghițise cerul, dar umbrele din curte arătau diferit. Clipi de câteva ori. În curtea laterală, sub arțar, îl văzu pe Jackson cum adună uneltele lângă locul de joacă.

Locul de joacă pentru Luc.

Recunoștința bolborosi mai repede decât un suc acidulat într-o sticlă agitată. Cine era acest bărbat? Opri camioneta și duse mâna la baza gâtului, ca să încerce să-și calmeze pulsul grăbit.

Jackson ridică privirea și flutură o mână.

Gabby coborî din camionetă și-l desfăcu pe Luc din scaunul lui. Îl luă de mână și ocoli cu el mașina. Îngenunchind, arătă spre Jackson.

- Hei, Luc, uite ce a construit Jackson!

Luc făcu ochii mari și zâmbi larg înainte de a o lua la fugă spre tobogan, aproape împiedicându-se.

- Ușurel, amice! Nu te grăbi, ca să nu cazi. Jackson chicoti în vreme ce Luc veni ca o torpilă spre baza toboganului și încercă să se urce pe el. Cu reflexe extrem de rapide, Jackson sări în lateralul lui Luc. Poate ar trebui să folosești treptele, Luc.

Zâmbetul lui Jackson se lărgi când Luc ocoli leagănul, tipând de fericire.

Oricine spunea că Tom Cruise avea cel mai frumos zâmbet din lume nu văzuse niciodată zâmbetul lui Jackson St. James. Până și în ochi i se vedea bucuria de data asta. De-a dreptul răpitor.

Nimeni nu făcuse ceva așa generos pentru Gabby sau fiul ei fără să se aștepte la vreo plată de un fel sau altul. Știa cumva fără să întrebe că darul lui Jackson venea fără obligații.

Un lucru așa rar și neașteptat, precum zăpada în Florida sau găsirea un trifoi cu patru foi. Se simți ușoară, efervescentă, caldă, și ochii i se umplură de lacrimi de fericire. Fără să se gândească, se duse direct la Jackson și-i cuprinse talia cu mâinile.

- Mulțumesc!

Își lipi obrazul de pieptul lui pentru o secundă - suficient cât să-i audă inima tresăltând -, apoi îi dădu drumul și făcu un pas în spate, oarecum dezorientată.

Chiar și în lumina slabă văzu cum obrații lui Jackson se înroșiră. El își frecă ceafa, ceea ce-i dezvăluia modestia.

- Plăcerea e de partea mea.

Atunci, ea își dădu seama că el nu știa cât de incredibil era - cât de extraordinar era darul lui.

- Asta-i, sincer, cel mai drăguț lucru pe care cineva l-a făcut vreodată pentru Luc și pentru mine. Simți că iar i se umplu ochii de lacrimi. Spune-mi, cum pot să te răsplătesc?

- Îmi place să mă țin ocupat. Flutură din mână de-a probator. Așa am avut ce să fac astăzi.

Gabby își dădu ochii peste cap, râzând.

- De parcă n-ai putea găsi ceva mai bun de făcut decât să construiești locul ăsta de joacă.

Țipătul brusc de durere al lui Luc îi făcu pe amândoi să se întoarcă spre el. Ajunsesse la capătul toboganului cu prea multă viteză și căzuse cu fața în jos.

Gabby îngenunche într-o secundă lângă el, dădu deoparte câteva fire de iarbă de pe fruntea lui și-l sărută pe bubă.

- Ești bine, prietene. Acum, ce-i spui lui Jackson pentru treaba minunată pe care a făcut-o astăzi?

Luc o prinse de bluză și se uită la Jackson printre genele umede.

- Mulțumesc!

- Cu plăcere! Poate mâine îi putem arăta mamei cât de sus ajungi cu leagănul ăsta. Împinse un pic leagănul gol și ridică mâna până la pieptul său. Poate atât de sus?

Luc încuviință din cap.

- Mai sus.

- Oh, Da! Știam eu că ești puternic.

Apoi Jackson îl iniție pe Luc în salutul cu pumnul.

Gabby știa că se holba la Jackson, dar cum să se abțină? Cu puțin timp în urmă, însuși tatăl lui Luc se considerase „bărbat” pentru că îi dăduse o pungă cu biscuiți. Între timp, Jackson construisese locul de joacă și părea să fie în largul lui cu Luc.

Dacă ar fi fost cinică, gestul grandios al lui Jackson ar fi putut să trezească în ea tot felul de semnale de alarmă. Din fericire, nu era prea cinică. În adâncul ei credea că majoritatea oamenilor erau în mod fundamental buni și sinceri. În 24 de ore, Jackson dovedise deja că era și bun, și sincer, dacă nu chiar mai mult.

- Dacă mama ta este de acord, o să vedem cât de sus poți să zbori. Îi făcu cu ochiul lui Luc și apoi luă cutia de unelte de pe jos. Privind la Gabby, zise: Este momentul pentru un foarte necesar duș.

- Jackson. Îl prinse de antebraț. Măcar ia cina cu noi. Friptură de porc, morcovi și sos de mere făcut în casă.

Privirea lui căzu pe mâna ei, care rămăsese pe brațul lui. Neliniștea păru să preia controlul asupra corpului său, tensionându-i mușchii. Când ochii li se întâlniră din nou, ea își ținu respirația până când el dădu drumul unui oftat și zâmbi.

- Sună delicios, mulțumesc.

- Ne vedem într-o oră. Să intri direct, pe ușa de la bucătărie.

El încuviință din cap fără vreun alt comentariu și apoi o luă spre apartamentul lui. Ea îl privi îndepărtându-se și, când nu-l mai văzu, se întoarse și își permise să elibereze zâmbetul satisfăcut pe care și-l reprimase. Deși era complet inutil, se agăță repede de pasiunea ei nebună. Trecuse prea mult timp de când inima ei cântase această melodie deosebită, și nu dorea să o reducă la tăcere.

Luc se întinsese cu burta peste leagăn, ținând mâinile și picioarele întinse, prefăcându-se că era un fel de avion.

- Haide, Luc! Hai să vedem dacă bunicul este acasă.

Când îl luă de mână, își aminti de cumpărăturile abandonate în camionetă.

Probabil ar fi trebuit să-și facă griji că prezența lui Jackson trezea în ea neastâmpărul pe care-l îngropase în urmă cu trei ani. Viața ei rămăsese normală în ultimii trei ani pentru că-și controlase impulsurile. Normală și plictisitoare.

Dacă se gândea mai bine, ce putea fi rău în a trăi un pic mai incitant, pe termen scurt?

capitolul 4

Jackson traversa curtea întrebându-se de ce acceptase invitația la cină a lui Gabby. Poate pentru că nu se mai bucurase de o masă gătită în casă de luni bune. Sau pentru că recunoștința lui Gabby și a lui Luc aduseseră la lumină o frântură din acea senzație de stare de bine care în el cam ruginise. Sau putea să fie pentru că pur și simplu nu știa ce altceva să facă în următoarele câteva ore.

Se înfioră când admise această ultimă parte și se întreba când devenise un individ așa fără scop. Mândria înghițită avea un gust mai caustic decât whisky-ul ieftin, cu care s-ar fi mulțumit acum. Salivă drept răspuns la opțiunea ușoară de a sta întins pe canapeaua lui cu un pahar mare – sau mai multe – de whisky pentru a alunga stresul, resentimentele, singurătatea și cam orice alt disconfort.

Contrar părerilor celorlalți, el nu dezaproba amorțeala ca metodă de a face față. Ce era așa greșit în a amorți durerea căpătată în urma nenorocitelor lovituri ale vieții? Amorțeala ajuta omul să se vindece. El doar se vindeca lent.

Indiferent ce credeau familia lui și ceilalți, băutura fusese doar *alegerea* lui, nu viciul lui. Și apoi, i se părea destul de ipocrit că societatea consuma xanax sau oxiconă precum bomboanele, în vreme ce se uita de sus la un bărbat care aprecia beneficiile whisky-ului.

Mușcătura rece a vântului de toamnă își înfipse dinții în umerii lui Jackson. Unii dintre copaci mai aveau câteva frunze, care foșneau deasupra. Apusul transformase scoarța gri monotonă a copacilor în armuri argintii, creând o armată de soldați care să protejeze casa Bouchard.

Ciudat cât de insuflețit arăta, se auzea și se simțea totul acum.

În ultimele săptămâni, simțurile i se treziseră oarecum dureros, precum înțepăturile iritante resimțite de mâinile înghețate când le bagi în apa caldă. Poate asta explica de ce i se ridicase părul pe corp, într-o stare constantă de alertă incomodă. De ce continua să pună sub semnul întrebării fiecare mică decizie. De ce simțea anxietatea cum urcă pe gâtul lui ca un miriapod.

Jackson urcă cele două trepte spre ușa din spate. Suflă călduros peste degete înainte de a ciocăni.

Jon îl întâmpină cu un zâmbet plăcut.

- Intră!

- Mulțumesc, domnule!

Un miros dulce, aromat pluti spre el când intră în bucătărie, care era un pic cam prea încălzită de un cuptor antic. Mirosul îi invadează nările, esența lui familiară alunecând prin corpul său ca o mângâiere blândă, relaxându-i mușchii încordați.

- Miroase grozav.

Jon închise ușa.

- Gabby a făcut porcul ei glazurat cu arțar și muștar.

O să-ți placă.

- Apreciez ospitalitatea.

- Credeam că eu trebuie să-ți mulțumesc. Jon îl lovi pe Jackson peste umăr. O privire la lemnul ăla nemarcat, și am fugit în direcția opusă. Cum l-ai construit așa repede?

- Experiența.

Jackson își desfăcu hanoracul. Se uită spre hol, de unde auzi pași apropiindu-se. Gabby apărură în ușă, cu Luc după ea.

Se aranjase un pic de când o văzuse el ultima dată. Blugii vechi fuseseră înlocuiți de colanți și un hanorac comod, părul ciufulit fusese aranjat în bucle lungi, relaxate, pe buzele roz ca niște petale fusesse aplicat gloss.

Se îndoia că se îmbrăca așa doar pentru cina cu tatăl ei. Jackson mască satisfacția pur masculină cu un zâmbet modest.

- Hei, Jackson! Îl ridică pe Luc în scaunul său înalt. Sper că ți-ai adus apetitul.

Chipul ei vesel strălucea ca soarele seara, colorându-i obrazii cu nuanțe de piersică și roz. Trebuia să înceteze să se mai gândească la drăgălășenia ei, dar mintea lui nu se putea gândi la altceva de fiecare dată când el se uita la ea.

Jackson își forță gândurile să revină la conversație și se bătu ușor peste stomac.

- Mereu.

- Ia loc, zise Jon, făcând semn spre unul dintre scaunele de lemn din jurul micii mese de stejar.

În timp ce familia Bouchard se ocupa de o carafă cu limonadă și să pună sosul proaspăt de mere într-un caston, Jackson profită de ocazie pentru a studia bucătăria, care nu fusese modernizată din anii '70. Dulapuri din lemn laminat închis la culoare, plastic laminat de culoarea muștarului, pardoseala de vinilin. Scheletul spațiului de vreo 18 metri pătrați era bun, avea nevoie doar de modernizări.

Înlocuirea unei ferestre largi de deasupra chiuvetei și a ușii franțuzești spre curtea din spate ar lumina încăperea. Mintea lui își imaginează imediat dulapurile de lemn recondiționate, grinzi care să accentueze tavanul, gresie pe jos și electrocasnice din oțel inoxidabil.

- Deci de unde ai experiența cu locurile de joacă? îl întrebă Jon, așezându-se în stânga lui Jackson. Ai copii?

- N-am copii, deși peste vreo șase luni voi fi unchi pentru prima dată. Jackson zâmbi când se gândi la Vivi însărcinată, ceea ce-l făcea să se simtă fericit, deși își amintea și de faptul că îi fusese răpită șansa de a fi părinte. Alungă acea furie și se uită la Jon. Sunt constructor - mă concentrez asupra proiectelor rezidențiale.

Locul acela de joacă n-a fost prea dificil de construit, serios. Dar, oricum, accept cina asta.

Conversația lor fu întreruptă de zgomotul telefonului din casă. Gabby puse friptura de porc pe un tocător înainte de a răspunde.

- Este pentru tine, tată.

Îi dădu telefonul tatălui ei și apoi tăie repede friptura și puse morcovii rumeniți într-un alt castron, în timp ce tatăl ei vorbea cu cine sunase. Jackson își dădu seama că o admira pentru eficiența ei de a face mai multe lucruri odată.

Jon închise telefonul și oftă.

- Alarma de hoți s-a declanșat într-una dintre casele de vacanță de care mă ocup. Trebuie să mă duc să mă văd cu polițiștii, să verificăm ce s-a întâmplat.

- Îți pun farfuria în cuptor, zise Gabby și îi luă farfuria de pe masă.

- Mulțumesc! Jon se uită la Jackson, ridicând din umeri. Bănuiesc că ne vom continua conversația altă dată.

Apoi luă cheile de la mașină din cuiul de lângă ușă și dispăru în întuneric.

- Bunicu'! strigă Luc în timp ce lovea cu o furculiță mică din cauciuc în masă.

- Liniștește-te, Luc! Gabby se grăbi să închidă ușa, frecându-și brațele cu mâinile ca să se încălzească. Este deja așa frig atât de repede în octombrie. În curând, s-ar putea să dea înghețul.

- Probabil, răspunse Jackson, privind-o cum revine la cuptor. Se mișca fluid, dar cu scop, netulburată de întreruperi. Asta o făcea să pară mai matură decât bănuia el că era. Ai nevoie de ajutor?

- Nu, totul este aranjat. Tu relaxează-te!

Apoi se apucă să pună toată mâncarea pe masă, fredonând, ceea ce-i aminti lui Jackson de mama lui în bucătărie.

Se împăcase cu moartea ei – sau așa crezuse, până când acea amintire specială reveni în prezent precum o bilă de popice, lovindu-se de gândurile lui și făcându-le să se învârtă.

La fel ca în cazul lui Gabby, numele mamei lui începea cu G, Graciela. Tot ca Gabby, întâmpinase lumea cu o combinație de candoare și bună dispoziție. Asemenea lui Gabby, alinase prin simpla ei prezență.

Crezuse că avea să se descurce cu o mică pasiune pentru o fată pe care abia o cunoștea, dar nu își permitea să înceapă să o vadă ca pe cineva sau ceva... mai mult. Mai interesantă, cu mai multe straturi, mai atrăgătoare. Dacă se gândea la ea altfel dovedea că era un cretin, ținând cont de cât de mulți oameni în care crezuse îl dezamăgiseră până la urmă.

Dacă n-ar fi fost faptul că Gabby părea așa fericită în compania lui în seara asta, ar fi fugit, să evadeze de sentimentele tulburătoare. Ca un reflex, disconfortul lui îi stârni pofta de whisky.

Se uită la carafa cu limonadă, care nu avea să poată amorți nimic. Nici nu avea să îl ajute să spună ceva care să facă situația mai puțin ciudată. Nu că ea ar fi părut vreun pic conștientă de asta. Se pregăti pentru un val de invidie față de aparenta ei liniște sufletească.

Adunându-se, îi zâmbi lui Gabby când ea se așeză în sfârșit la masă. După ce puse sos de mere și morcovi în farfuria lui Luc, se apucă să-i taie meticulos porcul în bucățele. Unghiile îi erau tăiate scurt și nu erau date cu oajă, dar mâinile se mișcau grațios. Jackson descoperi că era ciudat de captivat să o urmărească alături de fiul ei. În ciuda tinereții ei, era evident că Gabby intrase în mod firesc în rolul de mamă.

Ea se uită la el, așa că el își ascunse gândurile înainte ca ea să observe. Fluturând spre farfuriile aburinde, ea zise:

- Nu mă aștepta. Servește-te cât încă-i totul fierbinte. Eu sunt obișnuită cu mâncarea rece.

Constatarea ei dezinvoltă nu avea nici urmă de resentiment. Probabil era obișnuită să facă zeci de asemenea sacrificii pentru fiul ei, în fiecare săptămână. Sincer, fusese el așa pregătit să fie tată cum crezuse atunci când Alison îi răpise alegerea?

Lăsând întrebările neplăcute laoparte, amintirea acelei pierderi - și lipsa posibilității de a decide - se aprinse precum jarul căruia i se face vânt. Jackson își umplu farfuria, rugându-se ca sosul, pe care Gabby îl pusese peste friptură și care mirosea divin, să-i abată gândurile.

Amestecul de muștar cu arțar nu dezamăgi.

- Fir-ar... începu el, până-și aminti de Luc. *Dumnezeule, Gabby, este delicios!*

Complimentul lui îi aduse un zâmbet cu gropițe.

- Mulțumesc!

Un bărbat ar fi putut deveni dependent de acele zâmbete.

Jackson o privi pe furiș cum își tăia propria mâncare și ștergea o băltoacă de sos de mere făcută de Luc, fără să-l critice. Îi veniră zeci de întrebări în vreme ce se uita la ea, dar tăcu din gură, aparent încă incapabil să converseze cu o femeie pe care o dorea, dar nu voia să o seducă, chiar dacă ea se aranjase pentru el.

Bănuia că și ea avea propriile întrebări în timp ce se lăsa o tăcere stânjenitoare.

Luc rezolvă problema lovind din picior și întinzându-se spre castronul uriaș cu sos de mere din centrul mesei.

- Mai vreau!

Gabby îi aruncă o privire piezișă.

- Nu mai primești sos până nu-ți mănânci carnea, amice.

Ignorând-o, Luc băjbâi cu ambele mâini, într-un efort disperat de a ajunge la lingură.

- Mai vreau, mama!

- Ar fi trebuit să te avertizez că nu va fi o masă relaxantă. Gabby se uită la Jackson, scuzându-se. Apoi înfipse o furculiță într-o bucată de carne și începu un joc de-a avionul cu Luc. Vrum, vrum. Deschide gura mare pentru mami!

Copiii chiar credeau în șiretlicul ăsta? Luc cu siguranță nu, dar asta-l obliga să nu se mai plângă pentru că își ținea buzele strânse. Jackson nu se putu abține și chicoti. Făcându-i-se milă de Gabby, se aplecă spre Luc.

- Dacă nu vrei tu carnea, o iau eu.

Fără vreun avertisment, Jackson luă o bucățică din farfuria lui Luc și o băgă în gură, lingându-și degetele, ca să fie sigur. Și Gabby, și Luc făcură ochii mari. Jackson ridică mâna stângă și încordă un mușchi, uitându-se foarte serios la Gabby.

- Funcționează? Adică, o să câștig concursul de dat în leagăn mâine, nu-i așa?

Gabby se prinse repede.

- Așa cred. Dacă mănânci toată acea carne de porc, vei fi chiar puternic.

- Așa mă gândeam și eu.

Jackson mai luă o bucățică din cina lui Luc.

Luc se încruntă și coborî mâna un pic prea lent.

- Aia-i a mea.

- Oh, acum o vrei? Pentru că mie chiar îmi place.

Jackson întinse lent încă o dată mâna spre farfuria lui Luc, dar micuțul trase farfuria de plastic. Apoi cu ceva bravadă, băgă în gură cu degetelele lui mânjite o bucată de carne.

Mica victorie a lui Jackson o făcu pe Gabby să zâmbească, ceea ce aduse aer proaspăt în plămânii lui. Ce ciudat cum un moment simplu putea să aibă efectul ăsta asupra lui. Îi făcu cu ochiul și apoi întâlni privirea precaută a lui Luc cu o expresie exagerată de înfrângere.

- Bine, tu câștigi. Bănuiesc că va trebui să găsec altă cale de a-mi face mușchii puternici.

Luc nu-și luă ochii de la Jackson în vreme ce mesteca o a doua bucată de carne, având o expresie provocatoare. Jackson avu nevoie de tot controlul ca să-și reprime râsul - o ușurare bine-venită de la apăsarea care în mod normal îi strângea pieptul.

- Vei fi un unchi grozav, Jackson.

Afirmația liniștită a lui Gabby îl tulbură la fel de mult pe cât îl încântă. Desigur, ea nu avea cum să știe de povestea lui cu Alison sau motivele pentru care se afla el aici, în Vermont.

Când Vivi și David întrebaseră dacă problema lui cu băutura le-ar putea răni copilul în vreun fel, chiar și neintenționat, rămăsese fără cuvinte. Îl făcuseră să se simtă mic. Fusesse motivul cel mai convingător pentru a ceda cerințelor familiei lui de a-și „reevalua” obiceiurile.

De fiecare dată când își amintea de ambuscadă - eh, intervenție -, se enerva. Chiar dacă el tot nu credea că ar fi ajuns vreodată un bețiv, încă se înfiora de fiecare dată când își amintea expresia neajutorată, descurajată din ochii lui Vivi sau duritatea din promisiunea ei de a-și proteja copilul. Îl duruse faptul că ea își făcuse griji că Jackson ar fi putut ajunge ca tatăl ei.

- De ce te-ai încruntat deodată?

Gabby se uita la el, cu capul înclinat într-o parte, cu o expresie întrebătoare.

- Mă încruntam?

Jackson își mănca ultima lingură din sosul de mere și hotărî să facă astfel încât să nu mai fie el în centrul atenției. Deși spera ca într-o zi să-și recapete detașarea care obișnuia să-l caracterizeze, i se părea prea riscant acum.

- Aici ai locuit toată viața?

- Cam da. M-am născut în Burlington. Străbunii mei au emigrat aici din Montréal, dar eu și părinții mei ne-am mutat aici când eu eram cam de vârsta lui Luc.

Când ea își menționează părinții, el își dădu seama că nu o văzuse și nici nu auzise nimic despre doamna Bouchard. Se lăsă pe spate și își întinse picioarele, presupunând că Gabby își pierduse mama la o vârstă fragedă.

- Mama mea a murit acum câțiva ani, deci știu cât de greu este să-ți pierzi mama, mai ales că a ta ar fi putut să te ajute cu Luc.

- Oh, îmi pare rău pentru pierderea ta, Jackson. Dar mama mea nu-i moartă. Strâmbă din nas. Nu ad litteram, oricum.

Înainte ca el să apuce să pună altă întrebare, Luc îi întrerupse, cu obrajii lucind de la sosul de mere:

- Am terminat, mama. Am terminat!

Ea îl răsplăti pentru fărfașia goală cu aplauze și-l sărută pe obrajii murdari. Când ea își linse buzele pentru a testa dulceața, era ca și cum i-ar fi lins gâtul lui Jackson judecând cum răspunse tot corpul lui.

- Bravo, Luc! Vei fi mare și puternic, ca Jackson.

- Ca tata, zise el, fără a fi conștient de modul în care mama lui tresări la menționarea bărbatului.

- Mmm. Îl ajută pe Luc să se dea jos din scaunul lui înalt, apoi aruncă o privire rapidă către Jackson. Stai un pic! Îl pun la un film ca să nu distrugă casa câțbem cafea.

După ce Gabby plecă din bucătărie, Jackson se întreabă ce fel de bărbat ar părăsi-o - sau, mai rău, și-ar părăsi propriul fiu. Un idiot. De ce s-ar îndrăgosti o fată așa frumușică și capabilă de un idiot? Dar apoi, tatăl lui Luc probabil fusese tânăr, speriat și nepregătit. Jackson știa din proprie experiență că sarcinile neplanificate erau cea mai rapidă cale de a distruge romantismul într-o relație.

Se ridică pentru a se face util, în loc să stea să se enerveze pe un tip pe care nici măcar nu-l cunoștea.

Adună vasele, le clăti și începu să le pună în mașina de spălat vase, când se întoarse Gabby.

- Oh, te rog oprește-te! Ești invitatul nostru. Se grăbi spre el, îndepărtându-l. Nu trebuie să te ocupi de vasele murdare.

- Sigur nu cunoști regula principală în bucătărie: bucatarul nu face curat. Jackson făcu semn din cap spre tava de friptură. Dă-mi tava aia! Fac minuni cu bureții de vase.

Ea zâmbi și apoi se conformă.

- Fac pariu. Luă un prosop curat. Eu o șterg.

Gabby își sprijini șoldul de blat și, cu un zâmbet pe chip, așteptă într-o tăcere amiabilă. În loc să îndepărteze senzația de alinare pe care ea i-o inspira, el se hotărî să se bucure de ea.

Băgă tava în apă fierbinte, imaginându-și-o stând în această bucătărie seară după seară, hrănind și făcând curat după fiul și tatăl ei. Probabil era obositor și, uneori, se simțea singură. Din nou, se întrebă de tatăl lui Luc și dacă lui Gabby îi era sau nu dor de el sau dacă avea resentimente față de el.

Dându-și seama că stătea acolo doar o scurtă perioadă, hotărî să-și bage nasul.

- Deci trebuie să întreb, dar nu trebuie să răspunzi. Tatăl lui Luc este prezent?

Jackson rămase cu ochii pe tava din chiuvetă în timp ce o freca, permițându-i un pic de intimitate, în ciuda întrebării iscoditoare.

- E prin preajmă. Un lung oftat precedă valul de cuvinte ce urmă. Aveam doar 18 ani când am rămas însărcinată. El avea 21, și nu a vrut să fie tată. Când Luc a făcut un an, a început să se arate interesat, dar nu-i genul de tată „implicat”. Ridică din umeri. Dar mie îmi convine. Singurul lucru care-mi trebuie de la el este promisiunea de a nu se implica în felul cum îmi cresc fiul. Asta mi-ar îngreuna viața și, sincer, m-ar îngrijora.

În mare parte, înțelegerea noastră neoficială pare să-i convină, așa că totu-i bine când se termină cubine, corect?

Chicotul ei nu ascunse complet ceea ce Jackson ghici că era o dezamăgire cu rădăcini adânci, dacă nu pentru ea, atunci pentru Luc.

Îi dădu tava lui Gabby ca ea să o șteargă. Deși nu spunea că îl încânta bucuria ei de a limita rolul tatălui lui Luc, o și respecta pentru tăria ei.

- Meriți tot respectul. Multe femei în locul tău ar fi ales altfel.

Femei precum Alison. Din nou, amintirea înghețată a mesajului ei înfiorător - cel prin care îl anunțase că avortase copilul lor, în ciuda rugămintilor lui - veni așa în forță prin venele lui, că-l arse.

De ce nu fusese Alison mai mult ca Gabby, în loc să fie ca ratatul de tată al lui Luc? În asemenea momente, Jackson nu-și putea aminti de ce naiba se crezuse vreodată îndrăgostit de acea femeie. Poate că Gabby simțea la fel despre tatăl lui Luc. Oricum ar fi, buna lui dispoziție lui începu să se ofilească.

- M-am gândit să-l dau spre adopție, dar la finalul sarcinii nu exista o altă alegere pentru mine. Oftatul feminin al lui Gabby îl trase înapoi din amintirea lui morbidă. Doamne ferește să fiu ca mama mea!

Pentru că-i invadase deja intimitatea cu privire la tatăl lui Luc, hotărî să nu insiste despre mama ei „nu ad litteram moartă“, alegând în schimb să aștepte și să privească.

Pentru un scurt moment, ea coborî garda, și lumina din ochii ei se stinse. El recunoscuse acea senzație sumbră de trădare, dar nu știu ce să spună sau să facă pentru a o alina. Până la urmă, metoda lui standard - o sticlă și un pahar mare - nu funcționase chiar așa bine pentru el.

Ea puse tava uscată pe blat și se întoarse spre el, aruncându-se cu capul înainte, cum părea să facă în orice

situație. Într-un moment de invidie pură, el descoperi că acest curaj de care ea dădea dovadă era mai mult decât uimitor.

- Ne-a părăsit pe tatăl meu și pe mine chiar înainte să împlinesc 16 ani. Totul a început când s-a îmbolnăvit grav de zona zoster, culmea. A avut complicații - nevralgie postherpetică - și luni bune a suferit de dureri intense la nivelul nervilor, așa că doctorul i-a dat analgezice puternice, ca să o ajute. Dar ea a devenit dependentă de ele. Când boala a intrat în remisiune și rețeta s-a terminat, a găsit alte metode pentru a obține pastilele. Până la urmă, acei traficanți au dus-o spre heroină, care-i mai ieftină. Când tata a tras în sfârșit linie, ea a ales viața aia în loc de dezintoxicare și de a fi cu noi. Doare, pentru că o parte din mine se va întreba mereu de ce, unde este, dacă va exista vreodată o zi când să ne reîntâlnim în circumstanțe mai bune.

- Ce ai face dacă ea ar da un semn de viață?

Jackson știa că întrebarea lui avea la fel de mult de-a face cu propria situație cât avea de-a face cu a ei.

- Nu sunt sigură. Apoi se încruntă. Am amintiri frumoase dinainte să se fi îmbolnăvit. Dar acei ultimi ani au fost urâți, așa că, atunci când a plecat, m-am simțit ușurată. Gabby făcu o grimasă. Sunt îngrozitoare că simt așa? Pentru că ușurarea a fost cel puțin egală cu suferința. Mi-e dor de ceea ce a fost, dar nu mi-e dor de grijile zilnice. După ce au trecut șocul și tristețea, am găsit pace acasă - cu excepția momentelor în care eu o luam razna, din când în când.

Ridică din umeri, scuzându-se.

Jackson încercă să păstreze o expresie netulburată în urma ieșirii ei emoționale, dar stomacul i se răsucea ca un șurub. David, Vivi, Cat și Hank simțiseră și ei cu toții ușurare în absența lui?

Fusese așa absorbit în propria durere, că poate nu-și dăduse seama că îi făcea și pe ei să sufere?

- Deci nu vrei să o vezi?

După o lungă pauză, Gabby oftă, privind spre un punct îndepărtat, în timp ce vorbea.

- În mod normal, cred în a doua şansă, dar, în acest caz, nu sunt sigură. Nu merită să mă gândesc, pentru că nu se va întâmpla niciodată. În ultima ei remarcă se auzi o notă de tristețe. Cel mai important lucru pe care l-am învățat din toată experiența asta este că trebuie să fiu pentru Luc mama de care el să fie mereu mândru. Una pe care să poată conta. Nu voi permite să fie rănit de cineva în care ar trebui să poată avea încredere. Nici măcar dacă acea persoană este propriul tată. Privirea lui Gabby reveni la el. Ești palid. Te-am îngrozit cu povestea dubioasă a familiei mele?

Palid? Era mai bine decât roșu ca sângele, cum ar fi trebuit să fie dacă se lua după temperatura crescândă a corpului. Un pic de furie răătăcită ieși la suprafață ca o consecință a oglinzii nedorite pe care ea i-o pusese în față. Dar ea nu știa despre viața sau despre secretele lui, deci nu știa cum îl afecta ce simțea ea legat de comportamentul mamei ei.

Ochii albaștri ca de copil ai lui Gabby se umplură de îngrijorare, ceea ce goni iritarea lui. Doamne, îi admira forța și sinceritatea. Așa rezistentă, ceea ce-i amintea un pic de Vivi. Mă rog, mai puțin ciudățeniile și faptul că el nu se gândea - chiar deloc - la Gabby ca la o soră.

Cumva, mica și apriga războinică din fața lui rămânea veselă și plină de compasiune în ciuda abandonului, a faptului că rămăsese însărcinată cu un idiot și că își dusesese întreaga viață în acest orașel. O rușine densă ca smoala îl cuprinsese când compară slăbiciunea lui cu forța acestei micuțe femei.

- Nu. Nu-i vorba despre asta. Își drese vocea. E numai vina mea.

- Oh? Ea se încrunță. Deci cineva apropiat de tine se luptă cu vreo dependență?

- Într-un fel.

Își răsuci gâtul, scanând totul din cameră mai puțin pe ea, incapabil să-și amintească de ce crezuse că deschiderea acestei uși fusese o mișcare curajoasă. Bluza i se lipi de piele din cauza valului brusc de transpirație.

- Misterios.

Un zâmbet resemnat apăru pe buzele ei, dar ea nu insistă.

Enervat brusc pe el însuși pentru că, prin comparație cu ea, el era fără coloană vertebrală și necinstit, îi întâlni privirea, într-o încercare de a-i merita respectul. Păcat că adevărul avea să zdrobească părerea ei despre el!

- După familia mea, eu sunt ratatul. Sunt în această pauză pentru că membrii familiei m-au atacat - mi-au spus să-mi schimb obiceiurile cu băutura dacă vreau să fac parte din viața nepoatei sau a nepotului meu. Privi cum ea rămâne cu gura căscată, apoi adăugă cu tristețe: Ți-am zis că întâlnirea noastră nu o să ți se pară prea mult timp o întâmplare fericită.

Mintea lui Gabby se goli când auzi mărturisirea lui neașteptată. O mărturisire care explica melancolia ocazională pe care ea o văzuse în spatele zâmbetelor lui.

O vreme, se gândi la cuvintele potrivite în vreme ce încerca să potrivească această veste cu bărbatul care avusese grijă de ea în furtună, care construisese cu amabilitate locul de joacă pentru Luc, care dăduse buzna în existența ei banală și îi trezise fără să știe speranța de a primi ceva mai mult de la viață - ceva mai bun -, față de lucrurile pe care le acceptase cu resemnare.

Cum putea acest bărbat să fie ca mama ei?

Perspectiva nedorită îl puneă într-o lumină fumurie, făcând-o să nu mai aibă încredere în instinctele ei. Timp de o zi, el sclipise ca o oază în deșert, și aparent chiar asta fusese. O fantezie - a cărei pierdere bruscă și rapidă o lovi puternic.

Desigur, spre deosebire de mama ei, Jackson alesese familia în locul dependenței. Alesese să încerce să se schimbe de dragul celor apropiați. Și fusese onest cu ea, deși știa cum l-ar putea vedea ea, dat fiind propriul ei trecut.

Simțind că el nu se deschidea adesea, știa că n-ar trebui să trateze situația superficial.

- Dacă are vreo importanță, mi se pare că te descurci foarte bine.

Rămase neobișnuit de nemișcată, auzind doar murmurul jos ce venea de la televizorul din camera cealaltă.

- Sunt aici de doar 24 de ore - sau de trei accese de poftă, depinde de cum ții evidența. Își băgă mâinile în buzunare. Timpul va spune.

Jackson cel jucăuș, care-l păcălise pe băiatul ei să mănânce carne de porc, se retrase ușor în spatele unei cochilii dure. Cu capul plecat, plimbându-și privirea prin cameră pentru a o evita pe a ei, cu o încruntătură ce se lupta să preia controlul pe fața lui.

Ea știa exact cum se simte să expui un adevăr dezono-rant legat de tine. Cum se simțea el probabil stând acum în fața ei - vulnerabil -, pregătit pentru a fi judecat și pentru dezamăgire. Exact cum se simțise ea când fusese obligată să-și anunțe sarcina accidentală.

Așa că, deși nu se putea preface entuziasmată sau nonșalantă, avea să fie atentă să nu trateze situația - sau pe el - cu dispreț.

- Și, în acele 24 de ore, ai dovedit de două ori că ești un om grijuliu, generos. Un tip care își iubește familia suficient cât să facă schimbări. Una peste alta, eu pariez pe tine.

Ea observă că, pentru o fracțiune de secundă, buzele lui se curbară în sus, dar apoi reveniră într-o linie tristă.

- Ascultă, dacă-i în regulă, în seara asta o să sar peste cafea.

El își lăsă brațele să cadă pe lângă corp.

Chiar atunci, tatăl ei intră pe ușa din bucătărie.

- Vântul se întetește. Cred că vine o furtună.

- Atunci, ar trebui să plec înainte să înceapă. Jackson încuviință din cap spre tatăl ei, un zâmbet politicos îndulcind mina lui serioasă. Sper ca „urgența” ta să fi fost fără evenimente.

- Nu lipsea nimic, dar ușa glisantă din spate nu era încuiată. Cred că niște copii de pe aici știau că-i goală casa și au încercat să se strecoare înăuntru și să bea sau alte cele, apoi au fugit când s-a declanșat alarma. Jon clătină din cap. Bănuiesc că n-ar trebui să fiu surprins. Oamenii iau dintotdeauna decizii proaste când vine vorba despre alcool și sex.

Gabby se uita în podea, știind că tatăl ei vorbise fără să se gândească. Nu fusese intenția lui să o insulte. Dar, ținând cont de propriul istoric și de tot ceea ce ea și Jackson tocmai discutaseră, comentariul picase prost.

Tatăl ei nu păru să observe straturile de tensiune, traversând să-și ia farfuria din cuptor. Băgă degetul în sos și-l linse, apoi se uită entuziasmat la Jackson.

- Bun, corect?

- Excelent, domnule. Jackson zâmbi larg. Poftă bună!

Gabby îl urmă pe Jackson și rămase în ușă cât el coborî treptele. Luna se juca de-a v-ați ascunselea în spatele unor nori gri rapizi, dar lumina ei licărea ocazional pe şuvițele părului lui negru.

- Jackson!

El privi peste umăr.

- Da?

- Mulțumesc că ai avut încredere în mine...

Nu prea știa cum să încheie propoziția.

El doar încuviință din cap înainte de a se întoarce și de a o lua spre garaj.

- Închide ușa! Este frig, strigă tatăl ei de la masă.

Ea se îndoia că bucătăria călduroasă ar putea dezgheța speranța înghețată prezentă încă în inima ei, dar închise ușa și se duse să se așeze lângă tatăl ei.

Dezvăluirea lui Jackson nu ștergea amabilitatea lui față de ea, dar sfărâma iluziile ei despre el ca fiind un bărbat de încredere.

Știa că un om dependent nu era de încredere. Nu te puteai baza pe el. O putea răni și, mai important, îl putea răni pe Luc. Cu toate astea, voia să creadă altceva despre Jackson. Voia să păstreze senzația efervescentă pe care el i-o stârnea. Să-i demonstreze că era diferit de mama ei și de Noah, care o dezamăgisera.

- E totul în regulă?

Privirea tatălui ei cerea un răspuns.

- Da. De ce?

- Pari tulburată. Lăsa furculița jos. Jackson n-a fost lipsit de respect, nu?

- Nu, tată! A fost un gentleman. L-a făcut pe Luc să mănânce și a spălat și vasele.

Tatăl ei ridică sceptic dintr-o sprânceană.

- Să nu pui ochii pe el! Luna viitoare se întoarce la viața lui reală.

Pufăi drept semnal că nu uitase - ceea ce, de fapt, cam făcuse. Poate că nu neapărat uitase, ci dăduse deoparte. Ignorase cu bună știință, ca să se convingă că un mic flirt avea să fie de ajuns.

Genul ăsta de prostie doar dovedea adevărul credinței tatălui ei cu privire la băutură și sex. Sunetul a sute de piese de Lego răsturnate pe podea sublinia asta, de parcă mai era necesar.

capitolul 5

Jackson auzi zumzăitul unui suflător de frunze pornind. Privi afară pe geamul apartamentului său și o văzu

pe Gabby suflând frunzele de pe alee spre gazon. De ce făcea asta?

Putea să o ajute, dar ezită, gândindu-se că era mai bine să păstreze distanța. De la conversația lor din bucătărie, din urmă cu două nopți, fusese neliniștit. Neliniștit de ceea ce-i mărturisise. Neliniștit de atracția față de ea. Neliniștit de tot, inclusiv de ce naiba credea că avea să rezolve aici, în Vermont.

În afară de a-și ține promisiunea de a sta cu Luc la locul de joacă în ziua anterioară, păstrase la minimum contactul cu Gabby. Întorcându-se de la geam, își mai turnă o cană de cafea și citi o informare lungă de la Hank despre două dintre cele mai mari proiecte de renovare ale lor.

Devenind tot mai agitat, își luă vechii bocanci de drumeție pe care-i adusese cu el. O drumeție în ritm vioi ar fi o cale sănătoasă de a scăpa de tensiune. Cel puțin, i-ar ocupa vreo două sau trei ore din zi, ceea ce însemna mai puțin timp să se gândească la problemele lui sau să cedeze și să bea o bere rece.

Tocmai încerca un nod dublu, când auzi gălăgie de afară. Ridicându-se de pe scaunul din bucătărie, se duse la fereastră la timp să o vadă pe Gabby urcând pe o scară și cărând două găleți. Pentru Dumnezeu, un vânt mai ușor ar sufla-o. „S-a zis cu drumeția mea.”

Leși repede și coborî treptele.

- Hei! Stai așa!

Ea încremeni, ridicând din sprâncene, și coborî privirea.

- Ce s-a întâmplat?

Jackson apucă scara pentru a o stabili.

- N-ar trebui să te urci acolo. Este periculos.

- Știu ce fac.

Îi zâmbi condescendent înainte de a mai urca o treaptă. Deși i-ar fi plăcut să stea acolo și să admire această

privește deosebită a fundului ei rotund, nu voia ca ea să urce și mai mult.

- Gabby.

Ea pufni.

- Ce e?

El își trecu o mână peste față.

- Poate că știi ce faci, dar mă faci să fiu neliniștit.

- Atunci, nu te uita, dar eu trebuie să curăț jgheaburile. Astăzi este o zi perfectă - abia bate vântul, este soare.

- Bine. Înțelegea logica. Atunci, coboară și termină cu frunzele. Mă ocup eu de jgheaburi.

Ea deschise și închise gura, apoi se încruntă.

- Nu-mi spune că ești misogin.

- Sunt sigur că ceea ce vrei să spui este „Mulțumesc că ești așa un *cavalier*“.

Zâmbi, nedorind să continue să se certe cât ea stătea cățărata pe scară la câțiva metri deasupra lui.

Ea râse.

- Tu vorbești serios. Chiar te stresează să mă vezi așa?

- Da, chiar da. Te rog, eu mă urc pe scări și agăț câpriori zilnic. Lasă-mă pe mine să o fac!

- Bine. Ea coborî. Punând gălețile pe pământ, își dădu jos mânușile. Mă îndoiesc că astea îți vor veni bine, dar ai nevoie de ceva dacă vrei să cureți mizeria.

- Am mânușile de lucru în mașină, mersi.

- Se pare că ești pregătit pentru orice.

Gabby părea îmbufnată, ceea ce-l nedumerea. Se scărpină în cap.

- Simt că ești supărată, deși răspunsul meu când cineva se oferă să ajute este să-i mulțumesc.

- Scuze! Își feri privirea. Este clar că mi-am ieșit din mână.

Asta-l deranjă, din cine știe ce motiv. Și *acea* reacție îl deranjă și mai mult. Nu voia să-i pese că viața ei părea dificilă și singuratică. Avea propriile probleme de rezolvat.

Cu toate astea, părea o fată care merita mult mai mult decât ceea ce primea de la viață.

Când el fusese de vârsta ei, abia terminase colegiul, primindu-și cecurile și trăind viața fără griji a unui burlac. Niciodată nu dusesese lipsă de prieteni sau de distracții. În puținele zile de când era aici, nu văzuse nici urmă din acele lucruri în viața ei. Se întrebă dacă-și mai amintea cum să se distreze. Apoi drăcușorul de pe umărul lui îi șopti că el i-ar putea arăta cum să se distreze.

- Te iert.

Se scuză pentru a se duce să-și ia mănușile înainte să facă vreo prostie, apoi urcă pe scară și se apucă de neplăcutul proces de a curăța jgheaburile.

În timp ce el muncea, Gabby reveni la suflarea frunzelor. Nu-și vorbiră în următoarele minute. Când ea dispăru, el se întrebă unde se dusesese, până când auzi pornind motorul mașinii de tuns iarba.

Privi peste umăr și o văzu împingând spre casă o mașină de tuns iarba și de făcut compost. Încremeni în vârful scării, rugându-se ca el să nu lovească scara.

Ea se apucă să aranjeze frunzele sistematic, în rânduri îngrijite, oprindu-se din când în când să grebleze o zonă de compost și să adune vreo frunză rămasă. Apoi atacă o grămadă mare de frunze cu acea mașină de compost și puse resturile într-o roabă, pe care o rostogoli în grădină, pentru a împrăști conținutul.

Din nou, el avu ocazia să observe hărnicia ei. Ar fi putut să jure că la un moment dat o văzuse zâmbind. Se îndoia că Alison sau orice altă femeie cu care ieșise vreodată ar zâmbi în vreme ce ar toca frunzele - dacă ar fi făcut asta în primul rând. Absurdul întâmplărilor îl făcu să zâmbească, și își dădu seama că în ultimele zile zâmbise mai des decât își putea el aminti că zâmbise înainte.

Când termină cu jgheaburile, strânse scara și puse totul în garaj. Înainte ca el să termine, ea duse roaba goală în garaj.

- Nu-ți place compostul din scoartă? întrebă el, dându-și jos mănușile.

- Frunzele sunt gratis. Ridică din umeri. Fiecare cent contează.

El încuviință din cap, deși adevărul era că nu avusese niciodată griji financiare. Cel puțin, nu până la blestematul ăsta de proces.

- Ascultă, Jackson, îmi pare rău dacă mai devreme am părut nerecunoscătoare. Ajutorul tău chiar a făcut diferența. Acum, am timp să sun la fermele Trax în legătură cu livrarea baloturilor de fân pe care le vreau pentru petrecerea de Halloween, înainte să-l iau pe Luc de la grădiniță.

El auzise mare parte din ce-i spusese ea, dar mintea i se blocase pe „baloturi de fân”?

În ochii ei scăpără neastâmpărul.

- Vreau să construiesc un mic labirint pentru copii acolo. O să avem și tradiționalul prins de mere cu gura. Ar trebui să vii! Dar costumul este obligatoriu.

- Pare multă muncă pentru tine.

- Merită. Zâmbi. Oricum, trebuie să mă apuc de cină și să bag niște rufe la spălat, așa că ne vedem mai târziu.

Muncă, muncă, muncă. Nu obosea niciodată sau nu se revolta?

- Cum am mai zis, am mult timp liber. Când ai nevoie de ajutor, doar cere.

- Mulțumesc, dar...

Ea tăcu, părând neobișnuit de timidă.

- Dar?

- Mă tem că dacă-ți tot accept ajutorul va face să fie mai greu după ce pleci. Știi cum se zice că nu ți-e dor de ceva ce n-ai avut niciodată? Cam cum e cu banii, cred. Bănuiesc că-i mult mai ușor să fii mereu sărac decât

ar fi să pierzi brusc banii și să trebuiască să te descurci fără ceea ce obișnuiai să iei de-a gata.

Vocea ei pieri, probabil în același loc distant reflectat în ochii ei frumoși.

El avu nevoie de câteva secunde ca să-i priceapă logica, dar înțelese la ce se referea, chiar dacă-l deranja. Nu voia să-i îngreuneze lucrurile, așa că se potoli.

-Asta-i modul tău politicos de a-mi cere să-mi păstrez *cavalerismul* pentru mine?

Ea zâmbi, și în obraji îi apărură gropițe.

-Exact.

La naiba cu asta! Ea avea nevoie de cineva să o zgâlțâie și să-i aducă aminte că existau lucruri la fel de importante ca blestematele alea de responsabilități.

El ezită înainte de a vorbi.

-Poate că sar calul, dar nu-mi place că pari așa dispusă să te obișnuiești să fii singură, fără nimeni care să te ajute.

-Nu sunt singură. Părea atât de sincer de împăcată. Îl am pe Luc, și tata mă ajută enorm prin faptul că ne oferă un loc sigur, gratuit unde să locuim.

-Ești așa tânără. Cum rămâne cu spontaneitatea? Cum rămâne cu flirtul, dansul, mersul la film? Cum rămâne cu prietenii care se implică și luminează calea? Fă-l pe tatăl lui Luc să-și asume mai multe responsabilități, ca să te bucuri de viață!

Se opri, simțind că tonul îi fusese mai tensionat decât intenționase. Clătină din cap, tulburat. O singură privire la fața ei ce se înroșea îi spusese că sărise calul.

-Nu *vreau* ca tatăl lui Luc să fie mai implicat, mulțumesc. Și apoi, credeam că ești aici să-ți rezolvi *propriile* probleme. Ridică dintr-o sprânceană. Sau asta-i una dintre chestiile alea „nefericirea caută nefericire”, când situația ta de rahat pare mai bună dacă te concentrezi la ceea ce crezi tu că-s problemele mele?

-Hei, nu merit asta.

Poate că vorbise neîntrebat, dar nu dorise să o jignească.

- Și eu n-am nevoie să fiu analizată de tine, un tip pe care abia-l cunosc, care aparent a lăsat „distracția” să pună stăpânire pe viața lui atât de mult, că familia lui i-a dat un ultimatum. De cum termină, ochii ei se măriră, de parcă regreta că-l repezise. Jackson, îmi pare rău. Eu nu...

- Nu contează. Flutură dintr-o mână. Cred că mă duc în drumeția pe care o planificasem înainte să te văd atârnată de scară.

Înainte ca ea să mai spună ceva, el ieși din garaj. Era supărat pe ea, dar mai supărat era pe el. Ce naiba-l apucase de începuse conversația asta?

Fir-ar, avea nevoie să bea ceva.

Gabby stătea lângă fereastra din camera de zi, uitându-se cum jeepul lui Jackson intra pe alee. Își dorea să nu fi observat imediat când el venea și pleca, mai ales după confruntarea lor de săptămâna trecută. După ce-i trântise în față replica despre problema lui cu băutura, își dorise să-și fi putut mușca limba. Cuvintele ei îl dăduseră înapoi? Îi pusese, cumva, în pericol recuperarea?

Tentaculele mereu prezente ale neliniștii pe care le cunoscuse în adolescență - acele ore lungi petrecute studiind stările și comportamentul mamei ei pentru a prezice când avea să fie drogată sau leșinată - reveniseră, răzbunătoare.

Resentimentul față de Jackson pentru că readusese aceea povară în viața ei mocnea în ea, deși poate că era nedrept din partea ei, ținând cont că el nici nu-i ceruse să-și facă griji, nici nu-i datora ceva. Cu toate astea, ea își făcea griji că el băuse și se ruga să nu o fi făcut. Mai tulburător era că, deși nu era treaba ei să se bage în drama lui, voia să-l ajute să evite tentația.

Mintea ei reveni la acea zi plăcută în care Jackson se jucase cu Luc la leagăn. Gabby îl privise de la distanță, ascultând țipetele încântate ale băiatului ei. Rămăsese în grădină, culegând niște dovlecei și ocupându-se de recolta legumelor de toamnă, deși gândurile îi fuseseră amestecate cu o doză de atracție fără speranță și curiozitatea privind șansele lui Jackson de a-și înfrânge dependența.

Gabby simțise un nod dulce-amărui în piept văzându-l pe Luc însuflețindu-se sub atenția deplină a lui Jackson.

Evident că-i plăcuse să audă râsetul amestecat cu cîrîpîtul păsărilor. Luc vibra de bucurie sub soarele strălucitor de octombrie. Jackson adunase până și o grămadă de frunze în jurul bazei toboganului, în care Luc alunecase vesel de nenumărate ori, țipând „Din nou“, de parcă de fiecare dată fusese o experiență cu totul nouă.

Gabby zâmbea chiar și la amintirea chipului euforic, ars de vînt al băiatului ei.

Dar faptul că cel care se jucase cu Luc fusese Jackson, nu Noah, îi zgîndărise rănilor. O forțase să admită că, în ciuda iubirii ei, Luc avea să crească la fel ca ea, capabil să se bizuie pe un singur părinte. Nimic din ce ar face ea nu ar putea umple complet acel mic gol din inima lui când avea să se întrebe de ce tatăl lui nu îl iubise suficient.

Mai rău, își dăduse seama că, în ciuda multiplelor și convingătoarelor minciuni folosite să se convingă de altceva, Luc avea nevoie de un tată. Un bărbat devotat, opus tatălui biologic care trecea uneori să-și ia fiul la o înghețată.

Și, lăsând deoparte înfățișarea lui prezentabilă și urmele de umor, Jackson nu avea să fie probabil niciodată acel bărbat. Nu locuia aici, avea o problemă cu băutura și - ah, da - nu dăduse niciodată de înțeles că ar fi interesat de rol.

De la acea discuție, el redusese întâlnirile lor la discuții despre cele mai bune poteci pentru drumeții sau despre restaurante locale. Din când în când,

Luc îl prindea într-un scurt joc de urmărire, dar apoi Jackson se scuza înainte ca orice discuție să devină prea personală.

Poate că-l speriasse sau poate că doar regreta că-i împărtășise chinul lui personal. Oricum ar fi, o lăsase într-un amestec haotic de neliniște și dor.

- Ce faci?

Privirea întrebătoare a tatălui ei o făcu să se rușineze.

- Nimic. Mi-a atras atenția mașina lui Jackson, atâtă tot.

Tatăl ei mormăi cu subînțeles, așa că ea îi evită privirea.

- Ieri m-a abordat și s-a oferit să repare porțiunile de lemn putrezit de la casă.

- Oh? Gabby se așază mai dreaptă și se strădui ca sprâncenele să nu i se unească. Ne permitem? Credeam că vom folosi banii de la el pentru a compensa grădinița lui Luc.

Tatăl ei flutură din mâini.

- A zis că face munca gratis. Ar trebui să plătesc doar pentru materiale, pe care le poate cumpăra de la angro.

- Da?

Încruntându-se, dădu laoparte cu degetul de la picior niște jucării. Chiar putea să fie așa generos sau îi era milă de ei și de bugetul lor restrâns? Îi era milă de ea și de viața ei tristă?

- Zice că-i place să se țină ocupat. Tatăl ei luă telecomanda și porni televizorul. Mi se pare că are multe pe cap. Anumitor bărbați le place să stea și să se gândească la necazurile lor, alții au nevoie să fie în mișcare.

Gabby nu-i povestise tatălui ei despre mărturisirea lui Jackson, în mare pentru că își dăduse seama că Jackson avea nevoie de intimitate. Nu era o amenințare pentru tatăl ei, așa că nu avusese motive să îi împărtășească dezvăluirea.

- Ar trebui să profităm așa?

Bătu cu unghiile, gândindu-se.

- Nu e ca și cum i-am fi cerut ajutorul. El s-a oferit. Vrea să o facă. Trase maneta vechiului fotoliu, luă telecomanda și se lăsă pe spate. Patriots joacă cu Giants în patruzeci de minute.

În mod normal, stătea cu el să se uite la meci. Poate făcea niște floricele și deschidea o bere. Dar acum, o cotopea neliniștea. Tirada lui Jackson îi reveni în minte, făcând-o să se gândească la socializarea de care rareori se bucura. Poate că avea dreptate. Își petrecea clar prea mult timp în această cameră de zi pentru cineva de vârstă ei. Deși nu l-ar fi dat la schimb pe Luc pentru o viață de petreceri, îi era dor de spontaneitatea vieții ei de dinainte de a fi mamă.

- Dacă-l pot culca pe Luc, te deranjează dacă mă duc la Mulligan's să văd prima repriză cu Tess? Se ridică, uitându-se plină de speranță la tatăl ei. Mă întorc până se trezește Luc.

- Poți să-mi faci un sendviș înainte?

Zâmbetul lui viclean o făcea mereu să chicotească. Tatăl ei era o stâncă, și ea niciodată nu luase de-a gata faptul că iubirea și acceptarea lui îi permiteau să îi ofere lui Luc un acoperiș deasupra capului și mâncare.

- De acord. Îi atinse antebrațul când trecu pe lângă el în drum spre bucătărie. Mersi, tată!

Gabby sosi la bar chiar înainte de începutul meciului, îmbrăcată cu tricoul ei preferat al celor de la Patriots și în blugi deschiși la culoare. Un val de energie pulsa prin ea la gândul de a se uita la meci din mijlocul unei mulțimi. În plus, prietena ei Tess se oferea mereu să fie barmaniță în zilele cu meciuri, pentru bacșișurile mari. Oamenii beți aveau tendința și să vorbească mult și tare, așa că Tess avea, de obicei, cele mai colorate bârfe. Asta însemna că astăzi Gabby urma să afle și cele mai recente știri senzaționale.

Când intră în bar, sunetul asurzitor de la postul TV, ce acoperea zgomotul de fundal al unui stadion plin, îi urlă în urechi. Făcându-și loc prin mulțimea destul de mare deja, flutură din mână spre Tess, apropiindu-se de bar.

Interiorul de la Mulligan's imita oarecum interiorul de la lanțul Applebee, cu ferestrele sale mari, mesele presărate în jurul unui bar pătrat aflat în centrul camerei și mai multe televizoare mergând în același timp. Curat, prietenos, coerent; cam tot ce-ți trebuia într-un bar local.

- Nu mă așteptam să te văd astăzi. Tess îi zâmbi în timp ce umplea un pahar de bere. Ce-ți dau?

Ambele femei se speriară de zgomotul brusc făcut de clienți ca reacție la decizia proastă a arbitrului.

- Bud Light, cartofi copti și cele mai bune bârfe pe care le ai.

Gabby puse 15 dolari prețioși pe bar și se așază pe unul dintre ultimele scaune de bar libere. Se uitară amândouă cum cei de la Patriots câștigă 4,30 metri.

- De fapt, este destul de plictisitor în ultima vreme. Dar am auzit că Jan îl înșală iarăși pe Tim. Cu un jucător profesionist din Stratton.

- De ce rămâne cu ea?

Tess ridică din umeri.

- Unii tipi iubesc panaramele astea.

- Tim e un dulce. Merită mai mult.

- Poate ar trebui să mă dau la el. Tess șterse barul din fața lui Gabby. A trecut ceva timp, dacă înțelegi unde bat.

- Tu și Tim? Nu pot să-mi închipui. Este prea calm pentru tine.

- Uită-te în jur, Gabs! Nu prea ai de unde alege. Mai bine accepti ce este disponibil decât să dorești ceea ce nu vei avea niciodată. Chicoti. Dă-mi voie să dau comanda ta!

Gabby respingea ideea de a se mulțumi cu starea de fapt, chiar în timp ce se afla în mijlocul unui bar plin cu aceiași oameni pe care-i știa de o viață. Poate că orașul ăsta nu era plin de opțiuni, dar existau bărbați ca Jackson. Poate ar trebui să intre pe un site de întâlniri online și să-și extindă aria pentru întâlniri cu vreo 50 de kilometri. Desigur, ce tip de vârstă ei ar vrea să iasă cu o mamă singură care încă locuia cu tatăl ei?

Oftând, se uită la cel mai apropiat ecran de televizor. Acum, mingea era la cei de la Giants, care-i împiedicaseră pe cei de la Patriots să înscrie un prim punct.

Cât își aștepta mâncarea, Gabby cercetă barul în căutarea unei companii potrivite, dar nimeni nu o făcu să vrea să se mute de la locul ei. Majoritatea erau adunați în jurul halbelor de bere, la mese. Unii bărbați în vârstă erau împrăștiați în jurul barului și câteva cupluri stăteau într-un colț, sub unul dintre televizoarele mari.

Observă cu coada ochiului cum în bar intră un bărbat brunet cu o șapcă a celor de la New York Giants. Doamne, tipul ăla o căuta cu lumânarea. Apoi el ridică privirea și se opri din mers. În mod uimitor, ea nu căzu de pe scaunul ei când ochii ca de caramel ai lui Jackson se măriră când o recunosc.

Venise într-un bar!

capitolul 6

Întinericul se lăsă în jurul ei precum miezul nopții sub o lună nouă. Jackson se opri, privind în jur de parcă în mod miraculos ar fi putut să vadă pe altcineva cunoscut cu care să stea. Odată resemnat, zâmbi și se așeză pe scaunul din stânga ei.

- Se pare că ai primit învoire, zise el. Probabil el observase că ochii ei se uitau la logoul celor de la Giants. Pot să contez pe tine să mă aperi pe teritoriul inamic?

- O să fac tot ce pot, dar nu promit nimic. Luă o gură de bere. Trebuie să o spun, asta-i ultimul loc unde mă așteptam să te văd.

El îi aruncă o privire care să o potolească. Care o avertiza să nu-i țină predici și să nu-i arunce iar în față mărturisirea lui. Ea nu se putu abține. Faptul că își văzuse mama pierzând lupta cu dependența o făcuse să nu aibă încredere în recuperare.

Până la urmă, el oftă.

- Am început să văd meciul la televizorul ăla vechi din apartament, dar îmi lipsea HD-ul. Plus că nu-i amuzant să te uiți singur la meci. Mai devreme sau mai târziu, trebuie să pot merge într-un bar fără să scrâșnesc din dinți sau să mă îmbăt, așa că aş putea să fac asta astăzi.

Oh! Gabby lăsă valul dulce al ușurării să-i curgă prin vene. Deci nu venise aici să bea. Chiar avea sens. Dacă ar fi vrut să bea, ar fi putut să cumpere ceva și să țină băutura în apartament. Așa făcuse mama ei mereu.

- Îmi pare rău! Strâmbă din nas. Din fericire, el zâmbi, aparent încântat să-i risipească suspiciunile. Putem să o luăm de la capăt? Să ne prefacem că abia ne-am întâlnit sau măcar să ne prefacem că săptămâna trecută nu mi-ai văzut partea urâtă?

- Ce parte urâtă?

El zâmbi, și ea se relaxă, până când Tess veni cu cartofii copți.

Apoi prietena ei care se autodeclarase înfierbântată se aplecă peste bar pentru a fi mai aproape de Jackson. Sâni ei de cupă D aproape ieșeau din tricoul mulat. Tess se uită cu subînțeleas la șapca lui de baseball.

- Tu vrei să mori, domnule?

- Poate. Zâmbi, dar nu și cu ochii. Ochii i se opriră la eticheta cu numele ei o secundă mai mult decât era nevoie. Tess, nu-i așa?

Gabby luă un cartof, sperând că așa avea să oprească agitația din stomacul ei. Nici măcar nu putea

să îl învinovățească pe Jackson dacă voia să flirteze cu Tess. Tess, cu părul ei blond drept. Tess, cu picioarele ei lungi și fusta scurtă. Tess, cu vocea ei răgușită. Și, să nu uităm, Tess, fata fără copil.

Niciodată înainte nu urăse sunetul numelui lui Tess. Apoi se detestă pentru că era meschină.

-Și tu ești?

Tess își dădu părul peste umăr.

-Jackson.

-Păi, Jackson, zise Tess, sper că ești un tip de gașcă, pentru că echipa ta va fi zdrobită.

-Oh, serios? Jackson se întoarse spre Gabby. Ești de acord, Gabby?

Gabby ridică din umeri și, pentru a nu fi geloasă, invocă imaginea îndelungatului ei amant imaginar.

-Tom Brady este omul, din mai multe puncte de vedere.

Jackson își dădu ochii peste cap.

-Este un măgar.

-Ești gelos?

Sigur fiecare bărbat îl invidia pe frumosul, atleticul zeu Tom Brady.

-Pe un frumușel arogant care și-a părăsit prietena gravidă pentru un manechin? Jackson chicoti. Nu, nu-s nici măcar un pic gelos.

Înainte ca Gabby să-și revină după lovitura suferită de dragul ei erou sportiv, Tess întrebă:

-Voi doi vă cunoașteți?

-Jackson este chiriașul nostru în următoarele câteva săptămâni.

Gabby bău din nou din berea ei, simțindu-se inconfortabil sub privirea cercetătoare a lui Tess.

-Ce norocoasă! Tess își înclină șoldul, clar dornică să-l întâmpine pe nou-sosit și acum aparent nedornică să se mulțumească doar cu Tom. Hei, Jackson, hai să facem

un pariu! Dacă Patriots pierd, îți achit eu nota. Dacă cei de la Patriots câștigă, îmi datorezi o cină.

Gabby aproape se înecă auzind-o. Ea și Tess nu fuseseră niciodată în competiție pentru același bărbat, așa că nu fusese niciodată deranjată de flirtul agresiv al lui Tess. Nu că Gabby ar fi avut vreo intenție să se combine acum cu Jackson, dar chiar și așa.

- Nu pot cu cina, începu el, dar, dacă Patriots câștigă, îți dau un bacșiș de 100%.

Gabby fu inundată de un alt oftat de ușurare când Jackson refuză invitația deloc subtilă a lui Tess.

Tess își încreți nasul, dar nu insistă.

- Nu după bani umblam eu, dar este un pariu corect. Accept.

Jackson încuviință din cap și cercetă repede meniul.

- O să încep cu o porție mare de *nachos* și - privirea i se îndreaptă spre sticlele din spatele barului, în timp ce mâna lui se făcu pumn, o *root beer*.

- *Root beer?*

Tess făcu ochii mari.

Gabby observă că umerii lui Jackson se lăsaseră un pic.

- Am chef de ceva dulce.

Tess încuviință din cap, apoi se uită repede la Gabby.

- Tu mai ai nevoie de ceva, Gabs?

- Sunt bine, mersi. Se pare că tipii de acolo mai vor o carafă.

Gabby făcu semn din cap spre partea cealaltă a barului, recunoscătoare pentru scuza legitimă de a o îndepărta pe Tess.

Apoi se întoarse spre Jackson și se abținu să spună ceva acid despre blonde.

- Tata mi-a zis că te-ai oferit să ne repari șindrila putrezită. Mai întâi locul de joacă, acum asta. Mă întreb ce crezi despre noi și despre toate neajunsurile noastre.

Întrebarea ei atrase o privire tăioasă din partea lui. Jackson se roti în scaun și se aplecă mai aproape, ca doar ea să-l audă.

- Din câte-mi dau seama, tu n-ai defecte, Gabby.

Privirea ei căzu pe gura lui, dar el se retrase apoi.

Bătând darabana cu degetele mari în bar, el zise:

- Sincer, ținând cont de ce știi despre mine, sunt surprins că-ți pasă de ce cred eu, darămite că te simți ciudat cu privire la defectele tale, dacă există.

Iar o lăasă în derivă. Gândurile ei se învârteau ca un vârtej, în timp ce bâjbâia neajutorată după ceva care să o țină la suprafață.

De ce-i păsa, de fapt? Dacă-și permitea să simtă ceva pentru el, dacă-l invita de bunăvoie în gândurile sau în inima ei, nu avea decât de suferit când el avea să plece, dacă nu chiar mai devreme. Dacă ar fi fost vorba doar despre sentimentele ei, probabil și-ar fi asumat riscul. Dar inima sensibilă a lui Luc nu merita iadul aparte al unui atașament irosit.

Din fericire, meciul de fotbal le oferi ei și lui Jackson o scuză să iasă din conversația ciudată. Jackson se bucură când echipa lui câștigă 39 de metri dintr-o singură mișcare.

Tess reapăru cu băutura lui Jackson.

- Porția de *nachos* vine într-o secundă. Sunteți bine?

- Ținând cont de poziția din teren a celor de la Giants după acel șut, aș zice că sunt mai mult decât bine. Zâmbetul relaxat al lui Jackson ar fi putut fi și o rază laser judecând după modul în care Tess se topea în prezența lui. De fapt, poate ar trebui să comand un festin, pentru că se pare că va fi din partea casei.

Gabby își drese vocea.

- Dacă ți-e foame, poți să iei un cartof.

- Mersi!

El luă un cartof, lingând smântâna de pe buză în timp ce mesteca. Nu o făcuse cu intenția de a o face pe ea să-și strângă coapsele copleșită de un val fierbinte de dorință, dar se întâmplă oricum. *La naiba!*

- Vin imediat cu porția ta de *nachos*!

Tess îi făcu cu ochiul lui Jackson, apoi se întoarse spre următorul client. Cel puțin doi alți bărbați de la bar îi urmăriră fundul cu privirea. Nu era de mirare că făcea o grămadă de bani în zilele cu meciuri.

- Ești unul dintre puținii tipi pe care i-am văzut refuzând-o pe Tess.

De cum îi ieșiră cuvintele din gură, își strânse buzele. Doamne, chiar trebuia să înceapă să gândească înainte de a vorbi.

- De ce mi se pare că asta te face fericită? Nu-ți place de Tess?

Se apropie mai mult, zâmbind.

- Normal că-mi place de Tess. Este prietena mea.

- Cu toate astea, nu vrei să o vezi cu mine?

Avea un zâmbet subtil care sugera că bănuia motivul. Jenată, ea zise:

- De ce mi-ar păsa dacă ai fi cu Tess sau cu oricine altcineva?

- Tu să-mi spui. Se întoarse spre ea astfel încât genunchii lui atingeau coapsele ei. Temperatura din bar crescuse. Zâmbetul lui de flirt - cel puțin, dacă nu o înșela memoria, așa arăta - o făcu să simtă furnicături pe interior. Îi atinse brațul. Mă bucur să văd că ai ieșit din casa aia și că te relaxezi un pic.

- Și eu.

El părea că-și ține respirația, de parcă se gândea la următoarele cuvinte, dar apoi doar se întoarse spre televizor.

Ea simți lipsa senzației genunchilor lui pe piciorul ei și își dădu seama că se holba la spațiul dintre ei când vorbi.

- Săptămâna trecută n-ai greșit complet.

- Am greșit. Se uită la ea. Am greșit că te-am cicălit și că te-am judecat. Tu încerci să îți rezolvi propriile probleme, ceea ce este mai mult decât pot spune eu. Asta nu zice multe de bine despre mine, ținând cont că-s cu aproape zece ani mai mare, dar nu și mai înțelept.

- Poate că, în loc să te consumi pentru greșeli, ar trebui să te mândrești cu efortul de a te schimba. Adică este mare lucru, corect? Nu-i ușor să te schimbi. Dumnezeu mi-e martor că mi-aș dori să schimb unele lucruri la mine.

Mușcă dintr-un cartof ca să nu se uite la el.

- Cum ar fi? întrebă el mijind ochii.

- Pentru început, deseori nu mă uit înainte de a sări, cum îi place tatei să-mi amintească. Ridică din umeri. Luc este dovada vie pentru consecințele impulsivității.

- Ceva-mi spune că te-ai maturizat mult de când ai devenit mamă.

- Așa-mi place să cred, dar apoi fac sau spun câte o prostie înainte să apuc să mă gândesc la consecințe.

- Eu nu mi-aș face griji. Tendința ta de a spune exact ce crezi este foarte atrăgătoare. Cel puțin mie așa mi se pare.

- Da?

Corpul ei se aplecă involuntar spre al lui. El se uită în ochii ei cu o privire caldă și liniștitoare.

- Da.

Gabby văzu atunci peste umărul lui Jackson ultima persoană din oraș cu care voia să vorbească.

- Noah.

- Gabs.

Îl ocoli pe Jackson și se băgă între ei înainte de a o săruta pe obraz. Apoi se holbă la Jackson, angajat clar în cine știe ce duel bărbătesc. Nu că Jackson ar fi fost conștient de asta. Gabby însă știa cum era Noah.

- Hei, cred că ne-am întâlnit săptămâna trecută la restaurant. Mâna lui Noah rămase pe spătarul scaunului lui Gabby. Erai ud până la piele, corect?

- Eram.

Atitudinea lui Jackson deveni defensivă. Privirea lui Noah se mută de la șapca lui Jackson la Gabby.

- Tu de ce stai aici și hrănești inamicul? Tonul de glumă al lui Noah nu ascundea caracterul tăios al întrebării lui. Sigur este ilegal.

Chicoti la propria glumă proastă de polițist.

- Jackson este chiriașul nostru în următoarele săptămâni, răspunse Gabby.

- Așa deci? Noah afișă un zâmbet larg. Cel care ei i se păruse fermecător, dar despre care acum știa că era calculat. Ai apucat să pescuiești la muscă?

- Nu încă. Am fost ocupat.

Jackson aruncă o privire rapidă la Noah și apoi reveni cu ochii la televizor. Orice urmă de căldură din comportamentul lui dispăruse.

- Drumeții? insistă Noah.

- Un pic.

Jackson se uită lung la Noah înainte de a lua o gură mare din porția de nachos tocmai adusă de Tess.

- Noah, încetează cu întrebările! Este în vacanță.

Gabby își dorea să închidă ochii și să-l facă să dispară pe Noah.

- Scuze! Noah ridică brațele în semn de cedare. Apoi îi atinse umărul lui Gabby ca din întâmplare și rămase cu mâna acolo, de parcă acolo-i era locul. Deci ce mai face băiatul nostru? Mă gândeam să trec să-l duc pe Luc la o înghețată.

Jackson tresări. Nu suficient cât să atragă atenția lui Noah. De fapt, pentru restul celor din bar, Jackson părea probabil absorbit de meci. Dar Gabby, foarte atentă la orice făcea el, detectase tresărirea.

Dădu mâna lui Noah laoparte de pe umărul ei.

- Lui Luc i-ar face multă plăcere să te vadă. Și apoi, pentru că nu se putu abține și nu își putu opri idioatele impulsuri cum nu putea respira sub apă, adăugă: Ai putea să te joci cu el la locul de joacă pe care i l-a construit Jackson.

Noah făcu ochii mari pentru o fracțiune de secundă. Gabby nu-l mai văzuse niciodată ca lovit de fulger, așa că-și savură mica victorie înainte să-i fie luată de inevitabilul regret. Ar fi trebuit să știe mai bine decât să-l momească pe Noah. De obicei, nu se termina bine.

- Măi să fie, ce amabil din partea ta, Jackson! Noah miji ochii. Acum înțeleg cu ce ai fost așa... ocupat.

Gabby își ținu respirația.

Jackson se uită rapid la Noah.

- Bucuros să ajut.

Apoi barul erupse în urale și chipul lui Jackson se schimonosi din cauza unei recuperări stângace a celor de la Patriots. La naiba!

Deși erau doar la finalul primei reprize, lui Gabby nu-i mai era foame. Timp de câteva minute prețioase, se simțise din nou ca o fată singură, flirtând cu un băiat frumos. Dar între compania nedorită a lui Noah și faptul că o văzuse pe Tess flirtând cu Jackson, se săturase de bar. Poate că, până la urmă, confortul și siguranța camerei ei de zi i se potriveau mai bine.

- M-am simțit tare bine, dar Luc se va trezi în curând. Nu vreau să profit de tata. Se ridică de pe scaunul ei. Ne vedem mai târziu.

Jackson flutură nonșalant din mână drept rămas-bun și apoi se bucură când echipa lui blocă o pasă lungă. Când Noah se așeză pe scaunul ei și o strigă pe Tess, Gabby îl văzu pe Jackson cum închide ochii, de parcă s-ar fi rugat în gând să aibă răbdare.

„Amin, frate.“

În drum spre casă, spusese și ea propria rugăciune: „Te rog, nu-l lăsa pe Jackson să creadă nici un cuvânt din ce iese pe gura lui Noah”.

Cu excepția întreruperilor frecvente din partea lui Noah și a lui Tess, Jackson își împărțise atenția între televizor și nachos. La sfârșitul celei de-a treia reprize însă, speranțele lui de a se distra la meci se evaporaseră complet.

Abia își amintea zilele când i se păruse ușor să se distreze. Când se putea bucura fără griji de un bar, de un meci, de o masă. Când trăia de pe un moment pe altul, fără griji, pentru că se credea invincibil. Întrucât considerase viitorul plin de promisiuni. Pentru că avusese încredere în alții ca în el însuși.

Ha! Pentru că fusese un prost.

- Se pare că Tess te place. Noah înghiți un pumn de amestec de nuci. Eu am trecut prin asta. Dar s-ar putea să vrei să încerci.

Noah nu era primul tip pe care să-l fi întâlnit Jackson și care să se laude cu cuceririle lui, dar, ținând cont de faptul că abia se cunoșteau, ei bine, nu-i venea să creadă că idiotul ăsta era tatăl lui Luc. Și despre Gabby vorbea la fel?

- De fapt, este perfectă pentru un tip ca tine.

Noah mai luă o gură de bere și se întoarse spre Jackson.

Jackson nu voia să-i cadă în capcană - nu mai avea nervii afectați de alcool -, dar nu putea să lase să treacă astfel observația lui. Cu un calm forțat, ronțai un alt nacho înainte de a răspunde.

- Un tip ca mine?

- Da. Noah îl lovi peste braț pe Jackson de parcă erau amici de ani buni. Un tip în vacanță, care vrea să se distreze, dar nu cu o fată bună.

Dacă un tip ar fi vorbit așa despre sora lui Jackson, s-ar fi trezit cu un ochi vânăt în două secunde. Tess nu îi era rudă, nici măcar prietenă, dar el o apărră oricum:

- Mă îndoiesc că Tess ar aprecia genul ăsta de laudă.

- Oh, nu știu. Noah zâmbi arogant. La cum s-a uitat la tine, cred că ar aprecia.

Jackson încă nu-și dăduse seama ce urmărea Noah, dar se îndoia că individul voia ca ei să fie prieteni. Și Jackson nu căuta prieteni - și clar nu unul ca Noah.

- Oricum ar fi, nu-s interesat.

Mai mănă un *nacho*, dorindu-și ca Noah să priceapă aluzia și să plece.

- De ea sau de femei?

Noah chicoti. Tipul avea prostul obicei de a râde la propriile glume. De ce trebuia ca fostul iubit al lui Gabby să fie Noah, dintre toți oamenii? Nu putea risca să se ia în gură cu un polițist dintr-un orașel. Cu acest gând în minte, renunță la ultima insultă.

- Mă interesează să văd restul meciului.

Jackson se întoarse iar spre ecran, sperând că Noah avea să își piardă interesul și să plece.

Noah mai luă un pumn de alune înainte de a se apropia.

- Bănuiesc că nu trebuie să-mi fac griji că umbli după Gabby, atunci. Frumușică foc, deși nu mai este la fel de amuzantă cum era. Și-a pierdut tot umorul de când a devenit mamă.

Jackson nu era născut ieri. Recunoscu șiretlicul lui Noah - mai întâi, îl îndemnase pe Jackson spre Tess, acum compromitea farmecul lui Gabby într-o încercare de a-l opri pe Jackson. Doar un idiot ar vorbi așa despre mama copilului său ca să-și marcheze teritoriul. Gabby merita mult mai mult.

Poate că Jackson ar fi trebuit să facă o pauză și să se gândească la cum ar fi afectat-o ce urma să spună, dar Noah îl enervase prea tare.

- Poate pentru că nu-i prea amuzant să fii mamă singură.

- Nu va fi singură mereu. Noah își termină berea dintr-o înghițitură mare, apoi studie gâtul sticlei în timp ce desfăcea eticheta. Eram prea tineri să știm ce naiba făceam când a rămas însărcinată. Dar în ultimii ani m-am distrat destul. Acum, sunt pregătit să mă așez la casa mea.

Jackson își reprimă o înjurătură.

- Crezi că a stat să te aștepte?

- Nu neapărat. Știu că am rănit-o. Ne-a fost grozav împreună înainte de Luc, deci doar trebuie să-i amintesc de toate astea. Și, până la urmă, eu *sunt* tatăl lui Luc.

Noah se întoarse spre Jackson, și, pentru prima dată, Jackson se gândi că poate Noah nu-și bătea joc de el. În ciuda faptului că era un dobitoc, tipul ăsta chiar o voia pe Gabby. Măcar asta era scris pe fața lui, clar ca soarele pe cer.

- Hai să o recunoaștem, nu prea am competiție în orașul ăsta. Și apoi, venind dintr-o familie destrămată, continuă Noah, Gabby mereu și-a dorit o familie sigură. O pot convinge să-i ofere lui Luc ceea ce ea n-a avut niciodată, chiar dacă încă are niște îndoieli în privința mea.

Mărturisirea candidă în locul planurilor manipulatorie îl făcu pe Jackson să-și muște limba.

După o reacție inițială de genul „peste cadavrul meu”, Jackson se întrebă dacă intențiile lui Noah erau autentice.

Jackson nu o cunoștea pe Gabby suficient de bine să știe dacă chiar trecuse peste Noah sau dacă părerea ei dură despre el de seara trecută era, de fapt, doar mândria ei mascând sentimentele rănite. Și, până la urmă, acest bărbat patetic *era* tatăl lui Luc. Dacă tipul era gata

să-și asume un angajament cu fiul lui și cu Gabby, ce drept avea Jackson să intervină sau să judece?

Oricum avea să plece din orașul ăsta într-o lună. N-ar trebui să-i pese deloc de faptul că Gabby merita pe cineva de zece milioane de ori mai bun decât Noah. Dar îi păsa. Fir-ar să fie, în douăsprezece zile fericirea ei devenise importantă pentru el.

- Nu-mi fac prea mari griji că-mi pierd fata. Într-un fel sau altul, mă voi asigura că vom fi împreună.

La fel ca prima dată când se întâlniseră, Jackson simți un fior pe coloană auzind tonul lui Noah. N-ar fi zis că individul era rău, dar clar hotărât și posibil periculos.

- Păi, amice, oftă Noah, bucură-te de restul meciului! O să mă asigur că nimeni nu se ia de tine dacă Patriots câștigă.

Noah aruncă 20 de dolari pe bar și se duse la mesele unde trei alți bărbați beau. Aparent, singurul scop al scurtei vizite a lui Noah fusese să-l investigheze pe „noul prieten” al lui Gabby și apoi să-l avertizeze.

Jackson se uită lung la sticlele de whisky din spatele barului, ca un adolescent care se uită la sâni pe internet. Sunetul mulțimii se estompă și se diminuează în timp ce el saliva de poftă și gâtul îi tânjea după arsura fină aflată la îndemână. Nimeni n-ar clipi dacă ar comanda o băutură.

- Ești sigur că nu vrei ceva mai tare decât root beer? îl tachină Tess. Nu o să te mai doară interceptia lui Butler.

Stai - cei de la Patriots conduceau cu trei puncte și fuseseră interceptați? Cum se întâmplase asta?

Între Gabby, Tess și Noah, abia putuse urmări meciul. Faptul că venise astăzi aici se dovedise a fi una din cele mai neinspirate idei ale lui. De fapt, toată escapada asta era probabil o pierdere de timp.

În loc să progreseze cu rezolvarea vechilor lui probleme, se trezise cu unele noi.

Se uită din nou la sticla de Jameson: *alegerea lui, până la urmă.*

capitolul 7

Dacă ar fi știut că cei de la Giants aveau să piardă meciul, poate că Jackson ar fi băut până la urmă. Complet treaz în mijlocul unei mulțimi de fani euforici și gălăgioși ai celor de la Patriots, încerca acum să ia cu calm efervescenta lor. Echipa lui pierduse, dar el câștigase o altă luptă cu dorința de a bea.

Tess veni la el când se ridică pentru a pleca.

- Nu-ți face griji, nu dau țepe. Jackson îi făcu cu ochiul și aruncă 60 de dolari pe bar pentru a-și achita nota și pariul. Felicitări!

Înainte ca Tess să bage banii câștigați în buzunar, ea îl întrebă:

- Ești sigur că nu vrei să accepți oferta mea inițială?

- Nu, mulțumesc! Nu sunt disponibil.

Ăsta era adevărul, chiar dacă ea înțelese din asta că el avea o iubită.

Nu era disponibil sau bun pentru nici o femeie, până când nu-și dădea seama de cum să fie fericit din nou. De cum să creadă că oamenii sunt buni - un alt lucru pe care Alison i-l furase. De cum să rezolve treaba cu procesul, să-și convingă familia că nu era un bețiv, să-și recapete senzația că are un scop în viață. Până nu atingea aceste obiective, ar fi fost egoist să tragă un alt suflet în infernul lui personal.

Era neclar dacă această excursie în Vermont fusese sau nu cel mai bun plan, dar îi plăcea de Doc, îi plăcea zona și n-avea o idee mai bună.

Pe drumul înapoi spre apartamentul lui, îl sună Hank.

- Hei, Hank. Ai văzut meciul?

- Brutal.

- Mie-mi spui?! L-am privit înconjurat de fani ai celor de la Patriots.

- Auuu! Urmă o scurtă pauză, și Jackson simțea rețineră de la capătul firului. Cum de s-a întâmplat asta?

- Televizorul din apartament este prost, așa că m-am dus într-un bar să văd meciul. Am purtat și șapca cu Giants.

Jackson își dădu șapca jos și își trecu o mână prin păr.

- Oh!

Hank tăcu, fără să-l întrebe pe Jackson ceea ce acesta știa că se întreba.

- Nu-ți face griji, n-am băut nimic de la intervenție. Sunt bine, exact cum vă tot spun. Faptul că Jackson se gândea la băutura cel puțin o dată pe zi nu merita menționat. Această mărturisire doar le-ar alimenta îngrijorarea. Nu trebuiau să-și facă griji, pentru că nici de-al naibii nu avea să scape din mână unul din puținele lucruri pe care le putea controla. Deci m-ai sunat pentru altceva în afară de a te plânge de meciul de rahat?

- De fapt, da. Hank ezită. Ai vorbit cu avocatul tău sau cu David recent?

- Nu de când am ajuns. De ce? Ce se întâmplă?

Hank făcu o pauză înainte de a răspunde:

- După zvonuri, avocații lui Doug vor să ne interogheze pe mine, Ray și Jim despre ce s-a întâmplat în acea zi.

- Și?

- Și eu speram că tu te vei înțelege, ca să nu trebuiască să fim implicați. Eu nu vreau o grămadă de avocați după fundul meu, cu întrebări care v-ar putea face rău ție și afacerii tale. Plus că-i mai bine să termini asta înainte să ajungă la clienții tăi.

Jackson numără până la trei, conștient că Hank voia doar să ajute, dar tot era iritat.

- Nu cad la înțelegere. Spune adevărul, și voi fi bine.

- Nu-i așa ușor cum crezi. Depinde de cât de departe vor merge cu întrebările, dar mi-e teamă că ți-ar putea face rău.

Egoul lui Jackson se vărsă fierbinte prin corpul lui. Cum putea cineva să creadă că Doug l-ar putea răni?

Jackson avea renumele de a termina proiectele la timp și în buget. Clienților le păsa doar de asta.

- S-a plâns vreun client de munca mea - a noastră?

- Nu, oftă Hank.

- Exceptând incidentul din acea zi, am făcut vreodată ceva îndoielnic pe șantier?

- Nu ceva care să fi afectat direct un proiect.

Jackson pufăi triumfător.

- Atunci, care-i problema?

- În ultimul an, ai mers mahmur pe șantier de mai multe ori, și stările tale afectau echipa. Oamenii au observat.

„Mare scofală”, se gândi Jackson, dar nu o spuse.

- Am tratat pe cineva vreodată urât sau am judecat nedrept munca lor, chiar și când eram într-una dintre „stările” mele de mahmureală?

- Nu neapărat.

- Atunci, tot nu văd care-i problema. Atât timp cât comportamentul meu nu a rănit pe nimeni în afară de mine, nu-i treaba nimănui.

- Doar că, până la urmă, eu am fost rănit, chiar dacă din greșeală. Și asta îi îngrijorează pe toți cei care țin la tine.

Musttrarea liniștită a lui Hank îl lovi ca un ciocan.

Dintr-odată i se făcu greață când se gândi că revenirea lui nu avea să fie ușoară.

Jackson coti pe drumul privat care ducea spre casa familiei Bouchard, amintindu-și expresia de pe fața lui Hank când încheietura lui fusese afectată când acesta căzuse. Nu s-ar fi întâmplat dacă el n-ar fi încercat să intervină între Doug și Jackson.

- Îmi pare rău că ai fost rănit, Hank, și nu mă aștept să minți în legătură cu nimic. Dar eu sunt cel responsabil pentru acțiunile mele. Doug a stârnit totul cu gura lui mare și apoi m-a împins.

- După ce tu l-ai apucat de bluză.

- Poftim?

Jackson fusese mahmur, nu beat, deci nu avea cum să nu își aducă bine aminte.

- Te-a împins după ce tu l-ai prins de bluză.

- Nu așa s-a întâmplat.

Strânsoarea lui Jackson asupra volanului se întetă, în vreme ce mintea încerca să retrăiască incidentul.

- Ba da, așa a fost. L-ai concediat și i-ai răsturnat unelte pe podea. El a amenințat ca un bou, și tu l-ai luat de bluză, apoi el te-a împins. Eu am intervenit pentru că am văzut că strânseseși pumnul.

Jackson respingea cu întreaga ființă versiunea lui Hank a poveștii, dar știa că Hank nu avea motiv să mintă. Oare el se repezise primul la Doug?

Se indignase când îl auzise pe Doug vorbindu-l de rău în fața celorlalți și amenințând să-i distrugă reputația. Jackson nu fusese niciodată un tip violent până în acea zi, dar adevărul era că niciodată nu fusese cum ajunsese în ultima vreme.

- Mai ești acolo? îl întrebă Hank.

- Da. Gândurile încă-i goneau când intră pe alee. Observă că Luc alerga în jurul locului de joacă, chiar pe lângă Jon, care părea că-și târăște piciorul stâng în timp ce încerca să se prindă de tobogan. Omul nu arăta bine. Hank, trebuie să închid. Cred că proprietarul meu are nevoie de ajutor.

Jackson sări din mașină înainte să-i dea ocazia lui Hank să-și ia rămas-bun, strigând:

- Jon, ești bine?

Jon nu răspunse. Jackson traversă curtea și-l ajută să se așeze la baza toboganului. Pleoapele bărbatului fluturau, și el părea confuz.

Jackson îngenunche în fața lui.

- Jon, te doare în piept sau te doare brațul?

Jon clătină cu greu din cap, mormăind.

- Nu.

- Bun, asta-i bine. „Slavă Domnului!” Jackson se adună. Vorbi lent și calm, pentru a-l ajuta pe Jon să rămână și el calm, în timp ce el începu rapid testul de atac cerebral pe care își amintea că-l învățase de la cineva cândva. Poți să-mi zâmbești?

Sprâncenele lui Jon se uniră, și doar partea dreaptă a gurii se curbă.

„Mișcare doar pe partea dreaptă. Ține minte asta.”

- Ce-ar fi să încerci să ridici ambele brațe, cât de sus poți.

Din nou, doar brațul drept fu ridicat, și apoi mormăi ceva de genul „furnicături”.

Fir-ar! Atac cerebral.

Jackson își aminti de Luc, care fusese distras de o grămadă de pietre. Se uită la Jon.

- Gabby este acasă?

Când Jon încuviință din cap, Jackson îl ridică și-l sprijini în timp ce mergeau spre casă. Apoi privi peste umăr.

- Luc, haide, hai să o luăm pe mami!

Luc o luă la goană înainte, strigând:

- Mama, mama!

Jackson dădu buzna pe ușa de la intrare, strigând:

- Gabby, adu niște aspirine și sună la salvare.

O auzi urcând repede treptele de la subsol.

- Ce-i cu toată agitația? Apoi văzu scena și scăpă coșul cu rufe. Tată, ce s-a întâmplat?

- Cred că are un atac cerebral. Jackson îl așeză pe Jon în fotoliu. Adu-i o aspirină și sună la salvare, dacă nu cumva e mai rapid să-l ducem noi la spital.

Gabby rămase încremenită pe loc, devenind tot mai palidă cu fiecare secundă.

- Gabby, aspirină, salvare, o îndemnă Jackson. Acum!

Lacrimile îi curgea, dar se forță să intre în acțiune. În câteva secunde, revenise cu aspirina și apa, cu mâinile tremurându-i foarte tare.

- Sun eu la salvare.

Jackson se întoarse și se îndepărtă de ea și de tatăl ei, ca să poată vorbi cu operatorul de la urgențe.

Corpul mic al lui Gabby tremura, probabil de la adrenalină.

- Luc, puiule, vino! Plecăm într-o aventură.

Ținând cont de cât de vraiste era Gabby, Jackson știa că ar lua-o razna să trebuiască să se ocupe de Luc și de atacul cerebral al tatălui ei în același timp.

Se lăsă pe vine în fața ei, îi luă mâinile și le strânse liniștitor.

- Gabby, lasă-mă să am grijă de Luc, ca să te poți concentra asupra tatălui tău.

- Nu, n-aș putea. El nu poate... Luc nu te cunoaște suficient, zise ea cu glas subțire din cauza tensiunii. Ochii i se mutară de la tatăl ei la Luc și apoi la Jackson. Știi măcar cum să ai grijă de copii?

- Este 16.15. Cred că mă descurc câteva ore până adoarme.

Gabby se uită la el, cu o disperare aproape la fel de limpede precum ochii ei.

- Ai băut ceva după ce am plecat de la bar?

Privirile li se întâlniră cât el își reprimă impulsul de a scoate un „Ce naiba?”. Dădu drumul mâinilor ei și se ridică. Când devenise el un tip în care nu puteai avea încredere? El nu dezamăgea oamenii; era invers.

- Nu. Nu o putea învinovăți pentru instinctul ei matern de a-l proteja pe Luc, dar lovitura tot nu era mai ușor de îndurat. Poți să ai încredere în mine. Jur pe amintirea mamei mele!

Ea se uită la tatăl ei, care părea să devină tot mai confuz. Din fericire, afară răsună sirena ambulanței.

- Slavă Domnului că au ajuns repede!

Gabby țâșni din scaunul ei și deschise ușa. Luc începu să plângă panicat din cauza zgomotului puternic și a comportamentului agitat al mamei lui.

Paramedicii o chestionară pe Gabby, dar ea nu fusese afară cu tatăl ei când se întâmplase.

- Gabby, ia-l pe Luc puțin cât vorbesc cu oamenii ăștia.

Ea păru ușurată că Jackson preluă controlul.

După ce Jackson le spuse ce se întâmplase, paramedicii făcură un examen neuro rapid și verificară semnele vitale ale lui Jon, confirmând bănuiala lui Jackson. Începură să-l pună pe Jon pe o targă, ceea ce-l făcu pe Luc să urle și mai tare.

Gabby îl ținea pe Luc pe șoldul ei, liniștindu-l și sărutându-l pe cap.

- O să fie bine. Bunicu' o să fie bine. Este doar oboșit, Luc. Are nevoie să se odihnească.

Încercă să-l lase jos pe Luc, dar el își lipise tot corpul de al ei, plângând tot mai tare.

- Te rog, amice, nu te pot lua cu mine. Rămâi aici cu Jackson! Mă întorc mai târziu. Promit!

- Nu, mama. Luc se cățăra pe corpul ei ca o maimuță în copac. Nu!

Jackson habar n-avea cum să o ajute, dar se aventură cu primul lucru care-i trecu prin minte:

- Hei, Luc. Eu speram să-mi arăți unde să merg la pescuit. Poate prindem o broască sau ceva.

Luc continuă să plângă, uitându-se prudent la Jackson.

- Încă prindem lumină dacă ne grăbim. Poate am putea să luăm și niște biscuiți cu noi. Jackson ridică din umeri. Sau poate nu-ți plac biscuiții.

- Ba îmi plac biscuiții, zise Luc cu un sughit.

- Oh, bun. Și mie îmi plac. Știi unde-i ține mama ta?

Luc incuviință din cap, relaxându-și strânsoarea asupra lui Gabby.

Jackson ridică o mână pentru a-și acoperi gura, de parcă voia să-i spună un secret lui Luc.

- Știi, după ce pleacă mama ta, tu o să fii șeful, pentru că eu nu știu pe unde este nimic. Poate la cină mâncăm toți biscuiții.

Probabil Gabby simți cum Luc șovăie, pentru că reuși să-l dea jos de pe corpul ei.

- Poți să conduci? o întrebă Jackson.

- Mmm, hmm. Îl sărută pe Luc pe cap și zise: Mami se întoarce mai târziu.

El se jeli din nou, dar ea fugi după poșetă și apoi la mașină, ignorând plânsetele lui, ca să poată ajunge la tatăl ei. Jackson îl ridică pe Luc și-l lăsă să privească pe fereastră. Copilul se întinse spre geam, dar Jackson îl ținu bine.

După ce ambulanța și stopurile mașinii lui Gabby dispărură, criza lui Luc luă o întorsătură spectaculoasă. Micuțul se răsuci și urlă ca un strigoi. Era normal să fie îngrozit. Singura prezență masculină permanentă din viața lui tocmai fusese pusă pe o targă și luată de acolo, iar mama lui plecase și ea.

Jackson știa că asemenea momente învățau o persoană ceva despre încredere și credință și, chiar dacă se îndoia serios de bunătatea omenirii în zilele astea, avea să facă tot ce putea pentru a se asigura ca încrederea băiețelului să nu fie compromisă așa devreme în viață.

Având grijă ca Luc să nu se rănească, Jackson îl luă în brațe și porni spre bucătărie de parcă Luc nu făcea o criză. Se dovedi o provocare, pentru că, în ciuda corpului mic, isteria băiatului îi oferea forța Incredibilului Hulk.

- Hai să găsim biscuiții mai întâi. Mama ta a zis că pe lac sunt nuferi, deci ar trebui să existe și broaște.

Luc se opri în sfârșit din agitație, dar continuă să plângă, așa că Jackson se apucă să deschidă ușile dulapurilor până când găsi Oreo de Halloween.

- Aha!

Ținu pachetul în mâna liberă, ceea ce-i atrase atenția lui Luc. Acesta se opri din plâns suficient cât să se întindă după biscuiți.

- Oh, nu! Nu până când nu ajungem la lac. Deci dacă te las jos, te oprești din plâns și mă duci să prind broaște?

Luc se întinse spre biscuiți, pe care Jackson îi ținu la distanță.

- Luc, răspunde-mi, altfel pun biscuiții la loc. Afișă o expresie solemnă. Cum o să fie, amice, biscuiți și broaște sau plângi?

Jackson clătină din cap la cât de idiot sunase. Expresia încăpățanată a lui Luc îl făcu pe Jackson să-și reprime un zâmbet. Își dăduse seama că în sfârșit câștigase lupta pentru că ochii lui Luc rămăseseră concentrați asupra biscuiților Oreo.

- Biscuiți, se smiorcăi Luc.

- Și broaște? Când Luc încuviință din cap, Jackson îl puse jos. Grozav! Du-mă la lac, micuțule!

Jackson deschise ușa de la bucătărie, așteptându-l pe Luc să o ia înainte. Luc o luă la goană spre marginea curții și spre capătul potecii din pădure. Jackson zâmbi privindu-l cum o zbughește pe picioarele lui nesigure, ceea ce i se păru nepotrivit, date fiind circumstanțele.

Cu toate astea, văzând reacția pe moment a lui Luc, își aminti cum alerga cu David prin pădurea de lângă casa lor pe când erau copii. Jucându-se cu soldăței de plastic în noroi și printre rădăcini de copaci până când unghiile și genunchii le erau negri de jeg. Chiar și atunci, David fusese cel atent și grijuliu, în timp ce Jackson trecuse impulsiv prin fiecare zi.

Fuseseră prieteni buni, și Jackson nu avea să pretindă că nu voia să aibă asta din nou. Dar David încă avea

secrete, ceea ce însemna că încă îl putea exclude pe Jackson oricând.

Scrâșnetul de piciorușe pe frunze uscate îl scoase pe Jackson din reverie. Luc o luase cu câțiva metri înaintea lui, așa că Jackson iuți pasul.

Rămășițele luminii zilei treceau prin bolta aurie și roșiatică de frunze, și greierii cântau pe fundal. Scena liniștită era în contradicție cu ceea ce se întâmpla de fapt în viața acestui băiețel.

Cărarea din pădure se deschise spre un lac de munte idilic, exact cum promisesse Gabby. Oricărui copil i s-ar fi părut un rai, cum i se părea și lui Jackson. Să ieși cu caiacul în ceață dimineată devreme, să patinezi pe suprafața înghețată, să mergi în drumeție pe marginile lacului. Un loc liniștit din care n-ai fi vrut să pleci.

Niște nuferi pluteau pe o margine mai mlăștinoasă, la stânga.

- Hai să mergem acolo! Sigur sunt broaște.

- Biscuiți, te log?

Luc se opri, privind la biscuiții Oreo.

Cu fiecare interacțiune, Jackson era tot mai sigur că Luc nu avea să fie niciodată preșul cuiva.

- Bine, amice. Ia doi acum! După cină, îți mai dau vreo doi.

Luc întinse mâinile, așteptându-și premiul. Înainte ca Jackson să ia și el un biscuit, Luc băgase deja unul în gură.

- Doamne, Luc! Mai ușor! O să te îneci.

Luc mușcă jumătate din al doilea biscuit - o mică victorie pentru Jackson.

- Haide acum! Să găsim o broască. Ciufuli părul lui Luc și-l ghidă pe copil spre malul mlăștinii al lacului. Ai mai prins broaște?

Luc avea gura plină de firimituri de biscuiți, dar reuși să clatine din cap.

Jackson zâmbi, încântat să fie primul care face asta cu Luc, deși n-ar fi putut să spună *de ce* conta asta. Punând biscuiții deoparte, se lăsă pe vine pe malul lacului.

- Prinsul broaștelor este o chestie murdară. Ți se pare distractiv?

- Uh-huh.

Luc se lăsă pe vine lângă el, așteptând.

- Mai întâi, trebuie să facem liniște și să fim atenți să vedem o broască. Ar fi mai ușor dacă am avea o plasă, dar avem mâini superrapide, corect?

Luc îl imită pe Jackson, care își pusese mâinile pe genunchi și își lungise gâtul în căutare de ceva interesant. Jackson își reprimă un zâmbet și se prefăcu serios în legătură cu căutarea, făcând orice putea pentru a nu-l lăsa pe Luc să se gândească la bunicul său.

Luc deveni repede neliniștit. Jackson șopti:

- Șșșttt! Cred că văd ceva chiar acolo.

Nu văzuse, dar asta-i atrase atenția lui Luc și-i mai oferi unul sau două minute.

- Nu-s bloaște, Jackson.

Pronunția amuzantă îl făcea mereu pe Jackson să zâmbescă în sinea lui.

- Ai răbdare.

Și apoi, miracolul miracolelor, Jackson zări o mică broască pe o frunză de nufăr. Ținând un deget la buze ca Luc să tacă, arătă cu un altul.

Ochii lui Luc se luminară, și băiatul se ridică.

- Acolo!

Jackson îl trase înapoi pe vine, și apoi se apropiară de locul unde stătea mica broască.

- Vrei să sari tu după ea sau sar eu?

Sprâncenele mici blonde ale lui Luc se uniră de concentrare cât se hotări.

- Sari tu!

- Bine. Fii atent, ca data viitoare să poți încerca.

Jackson întinse lent mâinile, pregătindu-se să atace. Se apropie și mai mult, sperând să fie suficient de aproape pentru a avea o șansă reală de a ajunge la bietul animal. Chiar când se lansă, Luc strigă:

- Prinde-o, Jackson!

Evident că zgomotul făcu broasca să sară și să scape, iar Jackson ajunse în noroi și stufăriș până la genunchi. S-ar fi simțit groaznic din cauza apei reci dacă n-ar fi auzit râsul frumos de pe malul lacului.

- Tu râzi de mine? întrebă Jackson înainte să se ridice.

- Ești amuzant.

Luc chicoti din nou și apoi observă punga nesupravegheată de Oreo.

- Să nu o faci! Jackson se ridică, cu apa picurând de pe brațele lui. Hotărî că un atac-surpriză era cea mai bună șansă de a-l opri pe Luc din a fugi cu acei biscuiți, așa că stropi cu un pic de apă pe mal. Dacă te prind, o să te gâdil.

Luc țipă și apoi se întoarse și fugi spre cărare, scoțând acel râs unic înspăimântat, dar jucăuș al copiilor mici.

Jackson smulse punga de Oreo și apoi alergă după Luc, prefăcându-se că mârâie.

- O să te prind.

Prin aer răsună un alt țipăt înainte ca Luc să dispară pe cărare. Jackson îl lăsă să conducă până ajunseră în curte, apoi lăsă biscuiții, îl prinse pe Luc și-l întoarse cu capul în jos, ținându-l de glezne.

- Acum te-am prins!

Îl zgâlțâi un pic pentru a-l face să chicotească. Zece secunde mai târziu, îl întoarse și-l puse jos, având grijă să nu fie prea amețit. Luă biscuiții și se uită la Luc.

- Bine. Vino cu mine, să mă pot schimba în haine uscate, apoi pregătim cina.

Jackson întinse mâna.

Nimic nu l-ar fi pregătit pentru mândria ce-i încălzi inima când Luc îl prinse de mână. Toate celelalte

dispărură, și mânuța moale și dolofană a lui Luc, așa micuță comparativ cu palma lui bătătorită, deveni singurul său interes.

Apoi un val de tristețe îi perturbă satisfacția.

Nimeni nu mai avusese încredere în Jackson de ceva vreme. Fusesse prea ocupat să se debaraseze de totul și totuși ca să observe, până când Luc îi aminti cât de bine era să simți că se conta pe tine. Să faci pe cineva să se simtă în siguranță.

Poate că Hank avea dreptate. În tot acest timp, Jackson crezuse că nu făcuse rău nimănui cu retragerea lui, cu suferința lui abia reprimată. Se considerase singurul de încredere sau pe care te puteai baza pentru orice, când, de fapt, poate că devenise opusul la a fi de încredere.

Luc se întinse spre balustrada scărilor, chinându-se să urce treptele cu picioarele lui micuțe. După ce Jackson se schimbă în niște pantaloni de trening vechi și un pulover, hotărî să-l ducă pe Luc – și punga de Oreo – înapoi în casă.

– Deci ce vrei să mănânci la cină, amice?

– Cărnită.

Luc ridică o mână deasupra capului, de parcă făcea un sendviș.

Jackson chicoti și speră să găsească în frigider niște carne tocată. Și apoi, pentru prima dată de ceva vreme, își aminti de ce stătea cu Luc și se întrebă cum îi mergea lui Gabby. Chiar dacă Jon suferea efectele unui atac cerebral moderat, ea avea să își piardă singurul sprijin pentru o vreme, și mica lor afacere urma să aibă și ea probleme.

Deși Gabby îl avertizase că nu voia să se bizuie pe el, Jackson trebuia să o convingă că nu avea nimic de pierdut acceptând ajutorul lui până când el avea să revină la viața lui în Connecticut, luna viitoare.

capitolul 8

Creierul lui Gabby - plin de termeni medicali, întrebări nesfârșite și o doză cu vârf de anxietate - se lovise de un zid. Ultimul lucru de care avea nevoie pe lista ei de îngrijorări era să se întrebe de ce casa ei arăta așa întunecată în vreme ce ea intra pe alee.

Jeepul lui Jackson era parcat lângă garaj. În urmă cu vreo două ore vorbiseră la telefon, și el nu-i spusese de vreo îngrijorare sau plângere. Cu toate astea, liniștea stranie îi ridică părul pe ceafă.

Desigur, era trecut de ora 22.00. Poate că el adormise în fața televizorului - nu că l-ar fi văzut pâlpâind prin fereastra camerei de zi.

Când intră în bucătărie, în care era aprinsă doar lumina de deasupra aragazului, văzu primul indiciu despre cum decursese seara lui Jackson. În ciuda faptului că era un maniac al curățeniei, lăsase pe masă un pachet de biscuiți Oreo mâncat pe jumătate. În chiuvetă se afla o tigaie la înmuiat, dar pe scaunul înalt al lui Luc erau firimituri și pete de ketchup.

În timp ce se îndrepta spre restul casei cufundate în întuneric, reuși să ocolească la timp coșul căzut cu rufe și jucăriile împrăștiate pe podeaua din camera de zi. Urcă în liniște scările.

Lumina de pe holul de la baie era aprinsă. Chiuveta era mânjită de vopsele de baie și pastă de dinți.

Se strecură spre camera lui Luc, încă slab luminată de lumina de veghe, și deschise ușa. Corpul lui Jackson înghițea patul de copil al lui Luc, unde cei doi dormeau duși. Câteva cărți cu George Curiosul erau întinse pe pat și pe podea. Luc ținea sub un braț plușul lui, și capul și-l cuibărise liniștit pe pieptul lui Jackson.

„Norocosul de Luc!” Spre deosebire de ea, el găsise pe cineva care să-l facă să se simtă în siguranță.

Se duse la marginea patului și le studie fețele fericite, înghițind nodul din gât. Luc părea fericit, dacă era posibil așa ceva în somn. Probabil uitase repede de întreaga dramă și savurase fiecare minut din timpul lui cu un bărbat tânăr, pus pe joacă.

Ea își reaminti că, în ciuda eforturilor ei de a fi cea mai bună mamă din lume, ea și tatăl ei nu erau, de fapt, de ajuns pentru Luc. Că, în ciuda dorințelor ei contrare, un bărbat ar completa familia lor. Și, chiar dacă Luc ar supraviețui fără să aibă un tată iubitor, inima ei suferea uitându-se la fiul ei cuibărit liniștit pe Jackson. După seara avută, asta fu ultima picătură pentru ea.

Profită egoist de ocazie pentru a studia trăsăturile frumoase ale lui Jackson. Arăta delicios de bun de îmbrățișat... și complet inconfortabil. Dacă dormea așa, avea să se trezească înțepenit. Aranjă pătura în jurul lui Luc și se aplecă să-l sărute pe obraz. Probabil că Jackson îi simțise prezența, pentru că se trezi tresărind și părând confuz.

Ea duse degetul la buze pentru a-i reaminti să fie tăcut. El privi în jos și zâmbi, de parcă tocmai își amintise unde se afla.

Jackson se răsuci pentru a-și elibera corpul, în timp ce Luc rămase cufundat în acel somn adânc pe care adulții îl puteau doar invidia. Gabby se retrase tăcută și apoi coborî scările. Auzi pașii lui Jackson urmând-o, dar nu încetini până nu ajunse în bucătărie.

- Mulțumesc tare mult că ai avut grijă de Luc! Îndrăzni să se uite la el, sperând că el nu avea să observe cât de mult o afectase să-l vadă pe Luc cuibărit lângă el. Ai avut dreptate, ar fi fost un coșmar să-l iau cu mine.

- Mă bucur că am fost de ajutor. Ne-am distrat.

Ochii lui aveau o strălucire caldă.

Gabby ridică dintr-o sprânceană.

- Judecând după lucrurile înșirate prin casă, bănuiesc că ai fost ocupat cu el.

- Foarte. Jackson zâmbi larg și își încrucișă brațele. După ce s-a oprit din plâns, a vrut să-mi arate fiecare lucru din curte și din casă.

- Deci nu a fost sfidător și n-a făcut probleme?

Până la urmă, își cunoștea băiețelul încăpățânat.

- Nu după ce am expus clar regulile.

Jackson afișă acea expresie neintenționat îngâmfată a unui baby-sitter care habar nu avea ce însemna să fii părinte zi de zi. Gabby nu voia să-i răpească victoria, deși ar fi pariat pe casă că Luc l-ar extenua dacă ar avea timp suficient.

- Mă bucur că a mers bine. Îți sunt datoare, pentru tot.

- Ce au spus doctorii?

Jackson căscă, întinzându-și brațele deasupra capului. Arăta ciufulit, somnoros și foarte sexy în lumina slabă, ceea ce o făcu să se fâstâcească. Scânteia dorinței o făcea să se simtă vinovată, ținând cont de ceea ce i se întâmplase tatălui ei.

- A făcut atac cerebral, dar nu-i așa rău cum ar fi putut să fie, mulțumită, în mare parte, ție. Diferența a făcut-o faptul că a primit imediat îngrijire medicală. Dintr-odată o ajunseră din urmă orele lungi și anxietatea. Se duse la chiuvetă pentru a spăla tigaia, sperând că treaba asta avea să îi împiedice genunchii să cedeze. Poate să vorbească bine, dar încă are o slăbiciune pe partea stângă. Va sta în spital câteva zile pentru a face o serie de analize neurologice și la inimă. După ce-l vor externa, va trebui să facă ergoterapie o vreme. Puse tigaia curată pe suportul de uscat. În vreme ce privea pe geam afară, grijile ei se revărsară: Nu știu cum ne vom permite coplata, ca să nu mai spun cum voi reuși să mă descurc cu două afaceri și cu Luc până când tata va putea șofa din nou.

Panica pe care și-o reprimase de când își văzuse tatăl în brațele lui Jackson luă amploare, și corpul începu să-i tremure din cauza valului de adrenalină. Lacrimile

i se adunară în ochi, și, în ciuda rușinii de a plânge în fața lui Jackson, un hohot de extenuare îi ieși din gât.

Îl simți pe Jackson cum se apropie din spate, dar nu o atinse. Se întoarse cu fața spre el, cu lacrimile curgându-i acum pe chip.

- Mi-e frică. Mi-e așa frică de cum o să țin totul în funcțiune. Și dacă ar fi fost mai rău sau *cel mai rău?* Nu am pe nimeni altcineva în afară de tata. Pe nimeni.

Jackson o cuprinse în brațe, punând ferm una din mâinile lui mari pe spatele ei în timp ce cu cealaltă o mângâia pe păr.

- Șșșttt, șșttt! Totul o să fie bine. Promit, o să fie bine.

Cuibărindu-se la pieptul lui, aproape că-l credea. Corpul lui și vocea răgușită ofereau mult necesara alinare și o anumită siguranță. Savură fiecare secundă a îmbrățișării - atingerea cămășii lui din bumbac fin pe obrazul ei, mângâierea mâinii lui pe capul ei, murmurul moale al vocii lui, parfumul lui masculin.

Cum stătea așa, suspendată în momentul acela cu el, anii recenți în care trăise fără atingerea unui bărbat, fără afecțiune, se comprimară într-o nevoie simplă, urgentă.

Fără să se mai gândească, își trecu mâinile în sus pe pieptul lui și-i cuprinse umerii în timp ce își dădu capul pe spate, până când buzele atinseră gâtul lui.

Corpul lui înlemni, deși el nu-i dădu drumul - cel puțin, nu imediat.

- Gabby.

O șoaptă, o rugămintă, un refuz rugător?

Nu-și dădu seama, dar nici nu voia să-i dea șansa de a clarifica. Deschise buzele și-l sărută pe maxilar.

El inspiră înainte de a-și coborî capul. Mâinile lui o strânseseră mai puternic pentru scurt timp, cât buzele lor se atinseră, dar apoi el îi atinse fruntea cu a lui.

- Oprește-te!

Corpul ei, așa fierbinte și dornic de alinare, refuză să-l asculte. Ea își trecu degetele prin părul de la ceafa lui.

-Jackson.

Privirile lor se întâlniră, respirațiile amestecându-li-se și inimile pulsând. Când ochii lui de chihlimbar se aprinseră de dorință, ea zâmbi.

Apoi el înjură în șoaptă și se dădu înapoi. Privirea lui o susținu pe a ei, cercetătoare și totodată plină de nedumerire. Ea îi auzi respirația neregulată și văzu dovada excitării lui datorită pantalonilor subțiri.

Dar el insistă.

-Nu.

Obrajii i se înfierbântară de jenă, și lacrimi noi - de umilință - curseră.

-Scuze!

-Nu te scuza! Se întinse și-i șterse obrazul. A fost o zi supărătoare, dar știam amândoi că nu asta-i răspunsul.

-Eu doar, eu... Ezită, ferindu-și privirea. De ce nu?

-Pentru că, pentru început, eu nu-s un tip care să profite de o femeie istovită emoțional.

Își lăsă mâinile pe șolduri.

-Nu profiți dacă eu cer. Simțindu-se ciudat de curajoasă și de hotărâtă, adăugă: Și, după cum știi, nu-s virgină.

Buzele lui formară un zâmbet iute, care dispăru rapid.

-Nu poate ieși nimic bun din asta. În câteva săptămâni, eu mă voi întoarce la viața mea reală.

De parcă trebuia să-i amintească de acest lucru trist.

Viața lui *reală*. Cea cu prieteni *reali* și familie. Atașamentul neclar, dar puternic dintre ei era ceva doar temporar din partea lui. Știa și ea asta, dar acum nu-i păsa.

-Nu mă aștept la nimic. Doar o noapte. Să evadez. Să simt din nou. Să fiu femeie, în loc de mama sau fiica înspăimântată a cuiva.

-Gabby, meriți mult mai mult decât să ai o aventură de o noapte cu mine.

-Dar în seara asta mă mulțumesc cu atât.

Sincer, abia îi venea să creadă cuvintele ce-i ieșeau pe gură în șoaptă. Probabil o dezechilibraseră întâmplările zilei. O făcuseră să creadă că mândria era tot ce își permitea să piardă. Ținând cont de ce putea câștiga, și-ar fi lăsat de bunăvoie egoul să fie lovit.

- Un sărut?

El clătină din cap.

- Nu ne-am opri acolo.

- De ce nu?

- Pentru că aparent să mă opresc doar la o chestie nu-i un atu al meu. De asta am ajuns aici, în definitiv.

Ea se încruntă, simțindu-se exact cum se simțea Luc când i se refuzau biscuiții fierbinți scoși din cuptor.

- Dă-mi voie să fiu un tip de treabă, bine? Jackson își încrucișă brațele peste piept. În seara asta, mai de vreme, mi-am dat seama de cât de mult timp a trecut de când am fost complet lipsit de egoism. Am simțit ceva de care aveam nevoie când am câștigat încrederea lui Luc. Dacă mă culc cu tine acum - lucru care mi-ar face plăcere, crede-mă -, vom regreta amândoi mâine. Te plac și te admir suficient cât să nu vreau să fiu ținut minte că o greșeală pe care ai făcut-o într-un moment de slăbiciune.

Ea avu nevoie de una, două secunde ca să priceapă complimentul. Asta, plus demonii cu care el se lupta, făcu cerința lui de necontestat. Nu avea să pericliteze nici un pas din recuperarea lui. Și, deși remarca lui ajutase la îndulcirea loviturii, acum voia să fie singură cât mai repede posibil.

- Atunci, bănuiesc că asta-i. Își lipi palma de frunte. Sunt extenuată, așa că ar trebui să mă odihnesc un pic. Mulțumesc din nou că l-ai ajutat pe tata și că te-ai ocupat de Luc!

- Cum am zis, a fost plăcerea mea. Și, în afară de o întâlnire la ora 8.00 dimineața, sunt liber și mâine și pot să stau cu el.

- Mulțumesc, dar acum, că tata nu mai este în pericol iminent, cred că i-ar ridica moralul să-l vadă pe Luc. Și s-ar putea să fie benefic și pentru Luc.

- Bine. Doar ține minte că, atât timp cât sunt aici, nu ești singură. Pot să ajut, dar nu mă bag dacă tu nu-mi ceri.

Ea zâmbi, chiar dacă nu se simțea deosebit de fericită cu privire la cum se termina seara.

- Am înțeles. Vrei să mă faci să cerșesc.

Jackson râse repede, detensionând situația.

- Noapte bună, Gabby!

El se îndreptă spre ușa de la bucătărie. Trecând pe lângă ea, îi mângâie brațul cu dosul mâinii. O mângâiere tandră, și apoi dispăru, inima ei urmându-l ca o rățușcă.

Nu că el ar fi știut.

Jackson bățâia din picior în vreme ce se juca cu sculptura cu bile magnetice de la capătul mesei din biroul lui Doc. Simțea greutatea privirii răbdătoare a terapeutului pe umerii lui, dar ridică lent privirea.

- Au trecut câteva săptămâni de la intervenție, și eu n-am băut un strop de alcool, deci nu, nu cred că am o problemă serioasă.

- Atunci, de ce a scăpat așa de sub control?

Doc se lăsă pe spate, punând un picior peste celălalt genunchi.

- Cine a zis că s-a întâmplat asta?

- Tu.

- Eu n-am zis niciodată așa ceva!

Jackson se aplecă înainte, fiecare fibră din corpul lui fiind cuprinsă de sfidare.

- Nu cu așa de multe cuvinte.

Exprimarea sinceră a terapeutului și expresia pasivă doar îl iritară pe Jackson, care se afla la limita epuizării din cauza unei nopți agitate, cu fantezii despre buzele pline ale lui Gabby, buclele ei aiurite și micul ei corp

încordat. Despre felul în care se uita la el de parcă era un fel de salvator - spre deosebire de oricine altcineva din viața lui în ultima vreme.

- Ce-ar fi să spui ce vrei să zici, pufăi Jackson.

- Nu-mi pari un om care să se lase ușor influențat, așa că mă gândesc că nu te-ai fi deranjat să-ți aranjezi sejurul ăsta sau ședințele astea dacă tu n-ai fi crezut că ai nevoie de ajutor.

Jackson strânse pumnii de două ori înainte să se cufunde adânc în pernele canapelei și să ofteze.

- Recunosc că mi-ar prinde bine un pic de ajutor să trec peste unele lucruri care m-au tras în jos. Dar faptul că îmi iau timp să mă gândesc la ce urmează nu înseamnă că admit că-s un bețiv.

- Huh. Spune-mi, atunci, ce urmează pentru tine?

- Nu știu, pentru că nu s-a schimbat, de fapt, nimic. Când mă întorc acasă, îmi voi relua afacerea, și apoi... nu știu.

- Nu s-a schimbat nimic? Dacă-mi amintesc, începu Doc, privind peste notițele lui, sora ta și prietenul tău sunt într-o relație serioasă, iar soția fratelui tău este însărcinată. Acestea sunt două schimbări importante în familia ta. Majoritatea oamenilor ar fi entuziasmați, însă, cu toate astea, când tu le menționezi, aud o animizitate latentă.

- Nu sunt gelos, dacă asta crezi.

Chiar nu era. Era fericit pentru ei.

- N-am spus că ai fi. Dar este interesant că tu ai folosit acel cuvânt.

Jackson ridică brațele.

- Știi că nu-mi place felul ăsta indirect de a vorbi cu mine. Dacă ai o părere, spune-o!

Doc chicoti.

- Dar nu părerile mele sunt în discuție aici. Cele care contează sunt părerile tale, gândurile tale, sentimentele tale.

- Bine. Bine, atunci. Da, este un pic ironic faptul că fratele și sora mea au amândoi relații solide, când, mare parte din viața noastră, eu am fost cel care relaționa cel mai bine cu alții. Eu eram cel amuzant, care mereu făcea ceva în plus pentru un prieten. Eu eram cel care-și dorea iubire și o familie.

- Atunci, de ce nu le ai?

Doc își mută caietul de pe coapse pe masa din stânga sa.

- Pentru că nu pot să am încredere în nimeni!

Jackson clipi, uimit de cuvintele ce explodaseră din el înainte să le oprească.

Doc ridică din sprâncene într-un mod cunoscător.

- În sfârșit!

Jackson înclină capul.

- Ce vrei să spui cu asta?

- În sfârșit, ajungem la rădăcina problemei.

- Ba pe dracu' ajungem, Doc! Dacă n-ar fi știut mai bine, ar fi jurat că încăperea se micșorase pe jumătate. O furie tăcută se lupta cu presiunea ce-l apăsa. Eu n-am băut pentru că eram *singur*! se răsti el cu dezgust.

- Asta spui tu.

- Sigur că asta spun. Băutura doar mă ajuta să mă relaxez. Mă făcea să uit de unele dintre problemele mele.

- Ai fi putut să apelezi la tatăl tău, la frații tăi sau la prietenul tău Hank.

- David se mutase în partea cealaltă a lumii când eu și tatăl meu nu mai vorbeam. Lucrurile erau un pic ciudate pentru toată lumea și faptul că nici unul din ei nu-mi spune de ce s-au certat face să-mi fie greu să am încredere în ei acum. Între timp, Cat era prinsă cu fostul ei iubit, chestie care s-a terminat dezastruos. Hank avea propriile probleme. Așa că am făcut față de unul singur.

- Dar fratele tău s-a întors în State de mai bine de un an și sora ta s-a despărțit de fostul ei cam în aceeași

perioadă. Ambii par să fi găsit o cale să meargă mai departe și să formeze atașamente fără whisky, spre deosebire de tine.

„Du-te dracului!” Cuvintele se adunară, gata să țâșnească de pe vârful limbii lui. În loc să urle, tonul lui deveni tăios.

– Atașamentul dintre David și Vivi există de paisprezece ani, așa că asta nu contează, de fapt. Cât îi privește pe Hank și Cat... Jackson trase de timp, scărpinându-se la ceafă. Încă mă obișnuiesc cu asta, dar urăsc faptul că mi l-a furat din echipă.

Era dureros să-și amintească faptul că, după ani în care fusese loial ca frate, angajator și prieten, Cat și Hank făcuseră echipă să intre împreună în afaceri cu mobilier, scoțându-l pe Jackson din schemă. Desigur, afacerea lor era pe picioare șubrede în cel mai bun caz, și Hank sărise și-l ajutase în această toamnă, deci poate era momentul să renunțe la sentimentul că fusese rănit.

– Încerci să susții că alcoolul este un mecanism de adaptare mai bun decât prietenia și iubirea? Doc ridică dintr-o sprânceană. Încerci să mă convingi că în doi ani n-ai întâlnit nici o persoană în care să poți avea încredere, la care să apelezi, căreia să i te destăinui?

Imaginea cu zâmbetul lui Gabby îl opri. I se destăinuise mai mult ei decât oricui altcuiva în afară de Doc. Asta probabil însemna ceva, dar alungă acel gând ca pe o pisică vagaboandă.

Gabby locuia în Vermont, cu fiul ei, al cărui tată biologic voia să revină. Deși era atrasă de el, se îndoia că ea voia în viața ei sau a lui Luc un bărbat cu probleme cu băutura. Și apoi, viața lui era în Connecticut.

– Acum zici că-s alcoolic, apoi mă încurajezi să găsesc iubirea. Credeam că dependenții în recuperare n-ar trebui să se implice emoțional.

– Mai întâi, eu n-am folosit niciodată cuvintele „alcoolic” sau „iubire”. Paradigma alcoolismului s-a schimbat

în anii recenti. Alcoolismul, abuzul de alcool, „aproape alcoolic“... unii consideră că aceste lucruri se situează într-un spectru. Alcoolismul este legat de dependență. Luând ceea ce mi-ai spus ca întregul adevărul, te-ai cam lovit de această linie, dar poate că nu ai trecut-o. Tu ai băut doar seara, ceea ce pune la îndoială dependența fizică. Ai renunțat când ai vrut și, până acum, nu ai avut o recidivă, ceea ce slăbește ideea de dependență mentală. Dar probabil poțesteți alcool în momentele de stres și clar ai abuzat de alcool fie și doar judecând după cantitate.

- Asta-i o abureală. Câteva pahare pe noapte nu înseamnă abuz.

- Jackson, 60% dintre americani beau mai puțin de o băutură pe săptămână. 30% beau între una și paisprezece băuturi pe săptămână. Doar 10% dintre adulți beau mai mult, iar unii extremiști ajung la patru sticle de whisky pe săptămână.

La naiba, acum câteva săptămâni fusese în acei 10%. Se foi inconfortabil pe canapea, evitând contactul vizual în vreme ce procesa acea informație. David menționase ceva similar pe durata intervenției, dar Jackson respinsese asta ca fiind ceva tipic pentru David.

- Pe scurt, dacă tu te tratezi cu alcool, ai o problemă cu băutura. Așa că n-ar trebui să bei până când nu găsești căi mai sănătoase de a face față stresului și dezamăgirilor. Eu ți-aș recomanda să stai un an fără alcool și să vezi cum te simți, și apoi, dacă crezi că poți să bei un pahar fără să ajungi la trei sau patru, poate va fi bine. Doc se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de coapse. Înainte de moartea mamei tale și de certurile cu David și Alison, mi se pare că nu abuzai de alcool. Cred că trebuie să săpăm la rădăcina suferinței tale ca să ajungem într-un loc în care să te poți bizui pe sport, prieteni și hobby-uri ca să te descurci.

Jackson își frecă palma stângă cu degetul mare de la dreapta, amintindu-și de senzația mâinii lui Luc și de valul de fericire resimțit. Apoi se cutremură când își aminti sărutul cald al lui Gabby pe gâtul lui. Poate...

- Deci spui că aș putea să încep o relație cu cineva acum dacă aș vrea?

- Nu o relație romantică. Cred că-i un pic prea devreme, pentru că, dacă ar eșua, s-ar putea să nu fii pregătit să faci față dezamăgirii fără să revii la alcool.

Părerea lui Doc înclină balanța, alungând speranța din pieptul lui Jackson cu un foșnet.

- Doc, îmi oferi sfaturi contradictorii. Mai întâi, îmi spui să mă conectez cu oamenii, apoi îmi zici că-s prea fragil să fac față. Care-i adevărul?

- Când am spus să investești în relații, mă refeream la familia ta și la prieteni. Clarifică lucrurile cu frații tăi și cu tatăl tău. Reconstruiește încrederea și iubirea care cândva te-au susținut. Apoi presupunând că reușești asta fără alcool, te poți probabil aventura într-o nouă relație romantică.

Să reconstruiească încrederea. „Nu mai spune, Sherlock!”

Jackson inspiră și numără până la trei. Sarcasmul și refuzul nu aveau să îl ajute cu nimic să-și schimbe perspectiva. Și, în ciuda protestelor lui, ziua anterioară îl făcuse să-și dea seama că voia să simtă din nou fericirea, fără ca ea să fie remarcabilă sau să ceară efort.

Înghițindu-și mândria, ceea ce fu ca și cum ar fi înghițit un măr întreg, întrebă:

- Uite care-i faza... Cum reconstruiesc încrederea, mai ales cu oamenii care au secrete?

Doc inspiră lent, încuviințând gânditor din cap.

- Poate începem invitându-ți familia la o ședință de grup.

Jackson se aplecă înainte, zâmbind larg.

- Doc, să-i faci să se deschidă este ca și cum ai încerca să deschizi o stridie cu dinții.

Doc își prinse mâinile la spate și se sprijini de spătarul scaunului.

- Mie îmi place o provocare, ție nu?

capitolul 9

În timp ce-l dădea pe Luc în leagăn, gândurile lui Gabby se întoarseră la vizita de la spital de mai devreme. Bănuia că nu îl putea învinovăți pe tatăl său că fusese morocănos. În spitalele zgomotoase se dormea puțin și se servea mâncare proastă. Plus o lună de interdicție la șofat; toate astea umbriseră recunoștința pe care el ar fi trebuit să o arate pentru faptul că medicii îi preziseseră o recuperare completă.

Sunetul cauciucurilor pe pietriș o făcu să ridice privirea.

- Tata! strigă Luc din leagăn când se văzu mașina de poliție a lui Noah.

„Grozav!“ Opri leagănul în caz că Luc voia să sară și să-și îmbrățișeze tatăl. Luc stătea acolo, balansându-și picioarele, aparent satisfăcut să stea pe loc.

Noah veni spre ei, îmbrăcat în uniformă, arătos ca de obicei. I-ar fi fost mult mai ușor dacă el ar fi avut o acnee severă sau dacă începea să chelească sau ar fi avut ceva - orice - care să-i fisureze atitudinea arogantă.

- Hei, Gabs, îmi pare tare rău de tatăl tău! Apoi Noah se lăsă pe vine și-l ciupi pe Luc de picioare. Te dai în leagăn, Luc?

Luc încuviință entuziasmat din cap.

- Uită-te la mine, tata! Și apoi privi în sus la ea și-i ceru: Dă-mă tare, mama!

Gabby se conformă înainte de a-și reîntoarce atenția spre Noah.

- Mersi! Dar are noroc. Doctorii au zis că până la Crăciun se va simți ca înainte.

- Asta-i grozav! Noah cercetă cu privirea locul de joacă, apoi dădu cu palma peste una dintre grinzile leagănului. Miji ochii și vorbi pe un ton egal, cu un pic de invidie: Bănuiesc că Jackson a făcut o treabă bună aici.

- Este constructor, așa că a zis că a fost ușor. Îl împinse din nou pe Luc în timp ce în colțul gurii i se formă un zâmbet. Asta părea să se întâmple de fiecare dată când își amintea orice imagine cu Jackson, mai ales cea cu el privind reacția lui Luc la acest cadou. A refuzat să ne ia vreun ban.

Noah își înclină capul, apoi se uită în altă parte pentru un moment, părând aproape chinuit.

- Poate se gândește la altă formă de plată.

Noah ridică dintr-o sprânceană, în caz că ei îi scăpase avertismentul din acuzația lui.

„Aș vrea eu.”

- Asta-i ce urmărești tu, nu el.

Afișă cel mai sarcastic zâmbet al ei. Jackson avea clar propriile probleme, dar ea își dăduse seama că nu se folosea de femei. Aparent, nici măcar de femeile care se aruncau pe el.

- Mai sus, mama! răsună cerința lui Luc. Apoi în timp ce se ridica în aer, strigă: Uite, tata!

- Bravo! Noah îi zâmbi scurt băiatului său și apoi o luă peste picior pe Gabby: Și, ca să știi, toți tipii urmăresc asta. Crede-mă!

Ea pufni, întrebându-se cum de nu văzuse latura asta a lui Noah cu mult înainte să rămână însărcinată.

- Este trist că tu crezi asta, dar nu mă voi certa cu tine.

- Bine. Își dădu jos chipiul și îi frământă marginea, părând neobișnuit de jenat în timp ce revenea la felul lui normal, cochet de a fi. Deci eu am trecut pe aici să văd cum sunteți tu și Luc. Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui.

Pentru o fracțiune de secundă, Noah păru aproape vulnerabil și sincer. Dacă experiențele anterioare

nu ar fi învățat-o că nu putea să aibă încredere în el, iar fi crezut chiar un înger atunci, cu soarele creând un efect de halo în jurul părului lui blond. Dar fără îndoială că ar fi picat și cel mai simplu test de sinceritate.

- De fapt, ai putea să stai cu Luc mâine cât îl vizitez pe tata?

- Oh, bine, la ce oră? Lovi cu chipiul de coapsă. Trebuie să lucrez, știi și tu.

Se eschiva - cât de predictibil! Cu excepția faptului că își risca propria siguranță la muncă, Noah rareori se dădea peste cap pentru alți oameni. Când spunea ceva amabil, o făcea pentru confortul lui și de obicei avea un scop în minte. Nu-și putea imagina de ce se deranjase cu oferta lui lipsită de entuziasm, nici nu-i păsa prea mult.

- Aveam de gând să merg în jurul prânzului, ca să-i pot duce niște mâncare ca lumea.

Gabby se opri din a-l împinge pe Luc, lăsându-l să se chinuiască un pic să își ia avânt singur.

- Scuze, Gabs! Expresia de ușurare de pe fața lui Noah aproape că o făcu să râdă. Mâine sunt în tura de zi. Nu pot să fiu dădacă la prânz.

Gabby își dădu ochii peste cap și își propti un pumn în sold.

- Nu ești „dădacă” atunci când, ca tată, petreci timp cu copilul tău.

Noah oftă, clătinând din cap.

- Niciodată nu lași omul să respire. Și te întrebi de ce nu am dat fuga la altar.

- Nu, Noah. Nu mă întreb deloc.

La 18 ani, își dorise un angajament mai mult decât orice. Privind în urmă, bănuia că o parte din acea nevoie fusese provocată de teama de a fi o mamă adolescentă singură. O altă parte provenise din dorința ei de a avea propria familie după ce mama ei o făcuse praf pe a lor. Iar restul putea fi pus în seama hormonilor

și a dorințelor de adolescență în legătură cu ceea ce crezuse ea că fusese iubire.

La nașterea lui Luc, descoperise niște adevăruri dure despre ea și Noah. Dar se părea că Noah încă voia ceva de la ea, în ciuda lipsei evidente de interes din partea ei.

Chiar atunci, jeepul lui Jackson intră pe alee. Noah își îndreptă umerii și își puse chipiul la loc, trăgând cozorocul mai jos pentru a părea mai amenințător, bănuia ea.

În ceea ce o privea, nu-l văzuse pe Jackson de când ea se făcuse de râs noaptea trecută. Doamne, ar fi preferat să fie prinsă în pielea goală în public decât să dea ochii cu el acum, în fața lui Noah. Spera să-și poată țină sus bărbia și să aibă o expresie relaxată. Să se poarte ca și cum nu se întâmplase nimic noaptea trecută, ceea ce, desigur, era foarte regretabil de adevărat.

Când Jackson coborî din mașină, Luc se repezi jos din leagăn și căzu, în încercarea de a traversa curtea.

- Jackson! Se ridică de la pământ și o zbughi spre alee, cu brațele ridicate. Vreau să mă joc de-a monstrul!

După ce încuviință scurt din cap către Gabby și Noah, Jackson se întoarse cu zâmbetul lui ucigător către Luc și-l prinse, ridicându-l deasupra capului și zgâlțâindu-l în aer de parcă nu cântărea mai mult decât o pungă cu zahăr.

- Știi ce se întâmplă dacă te prind, corect?

- Mă gâdili!

Gabby își simți inima ușoară când auzi chicotelile lui Luc, dar expresia lui Noah se întunecă.

Jackson îl puse jos pe Luc și începu să numere.

- Unu, doi, trei...

Luc fugi înapoi la Gabby, tipând cu o frică plină de bucurie. Jackson mormăi și apoi veni greoi spre el, cu brațele întinse.

- Vin!

Luc țâșni printre picioarele lui Gabby, tremurând, cu brațele ridicate, căutând protecția ei.

- Mama, mama!

Gabby îl ridică pe șold și apoi strigă în glumă la Jackson:

- Stai departe, monstrule, altfel te încui în subsol și-ți dau păianjeni la cină!

- Bine, bine! Jackson se opri la un pas, prefăcându-se înspăimântat și ridicând brațele în semn de predare. Păianjenii au un gust îngrozitor.

Îi făcu cu ochiul lui Gabby și apoi întinse mâna spre Noah.

- Noah. Mă bucur să te văd din nou!

„Mincinosule!“ Gabby își mască gândurile cu un zâmbet plăcut.

- Se pare că fiul meu te place.

Vocea lui Noah tăie aerul, încordată, dar politicoasă.

- Este un copil grozav. Zâmbetul lui Jackson pâli. Ești un om norocos.

- Hai să plindem bloaște!

Privirea lui Luc căzu pe Jackson.

- Nu, nu. Jackson clătină din cap, fluturând un deget. Tu vrei doar să mă vezi iar în noroi, nu-i așa?

Luc chicoti, încuviințând entuziasmat din cap.

- Ia uite! Se pare că nu mai ai nevoie de ajutorul meu, Gabs. Noah gesticulă spre Jackson. Ai deja o dădacă în acest bărbat cu timp liber.

Dușmănia din vocea lui Noah declanșă un tremur mic de alarmare, dar ea catalogă reacția lui drept prostii pur masculine. Știa că egoul lui Noah, nu inima lui, era singura chestie afectată de faptul că fiul său crease o legătură cu un alt bărbat.

- Și una chiar bună, răspunse ea, nefiind neapărat mândră de provocarea ei, mai ales că reacția lui Jackson evidenția dezamăgirea lui față de ea.

- Nici o dădacă nu-i la fel de bună precum tatăl.

Jackson se uită cu subînțeleas la Noah, dar Gabby nu credea că asta-i domolea.

Noah hotărî brusc să fie afectuos cu Luc. Dacă Gabby nu s-ar fi sprijinit de unul din stâlpii leagănului, ar fi căzut.

- Dă-i o îmbrățișare de la revedere lui tati!

Noah îl ridică pe Luc de pe șoldul lui Gabby și-l îmbrățișă.

- Pa, pa, tata!

Îmbrățișările lui Luc veneau mereu cu ceva mizerie și salivă, așa că Gabby nu fu surprinsă să-l vadă pe Noah ștergându-se după ce i-l dădu pe Luc înapoi.

- Nu uita să-mi spui cum pot să ajut... când nu *muncesc*, sublinie Noah înainte de a porni spre mașina lui. Pe curând!

De cum ieși de pe alee, Gabby oftă tare și prelung, clătinând din cap.

- Cum se simte tatăl tău astăzi?

Frumoșii ochi ai lui Jackson se uitau în ai ei cu o îngrijorare autentică.

- În două zile se întoarce acasă, dar n-are voie să conducă vreo câteva săptămâni. Cu terapie ar trebui să fie în formă până la Crăciun.

- Mă bucur să aud asta.

Luc se foi, așa că ea îl puse jos, și el se duse direct la tobogan. Cu scutul ei acum ocupat cu altceva, trebuia să aibă de-a face cu Jackson și să înfrunte amintirea respingerii lui frontale.

Chiar înainte ca ea să se lanseze în scuze, el zise:

- Mă gândeam.

Plămânii ei se umplură de speranță ca de heliu, ridicându-i moralul. Ea îl tachină:

- Ai grijă!

Mica ei glumă îi aduse un zâmbet amuzat din partea lui.

-Serios, uitate care-i faza! În loc să schimb lemnul putrezit, ce-ar fi să mă ocup de afacerea tatălui tău? Bănuiesc că are un program săptămânal de sarcini pentru casele de care se ocupă. Mai stau aici vreo patru săptămâni sau cam așa, deci asta te va ajuta parțial în perioada lui de recuperare.

Deși nu la asta sperase ea că se gândise el, nu avea să îi refuze oferta. Mândria nu reprezentase niciodată pentru ea un obstacol în acceptarea ajutorului.

-Dacă n-aș fi fost disperată, ți-aș fi refuzat ajutorul. Tu ar trebui să te lupți cu propriile probleme, nu să te lași distras de mine. Dar norocul tău că sunt disperată, deci da, ești liber să mă folosești ca diversivune.

Stai, asta sunase diferit de cum intenționase ea. N-avea cum să ascundă faptul că mintea-i funcționa într-o singură direcție când venea vorba despre Jackson St. James. Din fericire, în afară de un zâmbet rapid, el nu făcu mare caz de conotația sexuală.

-Bine, atunci. Poate, după ce adoarme Luc, poți să mă pui la curent cu detaliile. Și voi începe de mâine. Dar, mai întâi, ridică vocea și se întoarse să se uite la Luc, apoi reveni la vocea lui mârâită de monstru, am un băiețel de mâncat.

Ochii lui Luc se umplură de bucurie. Hohote de râs nervos îl însoțiră în timp ce o zbughi spre poarta grădinii.

Jackson porni după el, urmărindu-l, scoțând tot felul de gemete și alte zgomote. Și, deși nimic n-ar fi făcut-o mai fericită pe Gabby decât să audă râsetul băiatului ei, de data asta o peliculă de melancolie se așternu peste starea ei, ca un strat fin de cenușă subțire.

Unii copii se bucurau de genul ăsta de joacă în fiecare zi a vieții lor, dar nu și fiul ei. Unele femei veneau acasă la un astfel de bărbat - bine, poate nu chiar ca Jackson - în fiecare zi, dar nu ea.

Mintea ei rumegă acel gând în vreme ce se îndrepta spre alee să ia teancul de scrisori din cutia poștală. Le băgă sub braț și porni spre casă, încă preocupată să se mustre pentru alegerile ei.

Da, Noah o abandonase, dar și ea se abandonase pe sine. Lăsase să treacă trei ani fără să încerce să iasă la întâlniri. Și, făcând asta, greșise față de ea însăși și față de fiul ei. Asta nu putea să continue.

Voia o figură paternă pentru Luc. Voia un bărbat pe care să-l iubească. Voia să fie iubită.

Strigătele de fericire ale lui Luc o aduseră înapoi în prezent. Jackson îl aruncă pe Luc în aer, și toate urmele de necazuri se șterseră temporar din acei ochi superbi.

Din păcate, Gabby își dăduse seama că voia imposibilul, pentru că acum îl dorea doar pe Jackson.

Stând acolo simțindu-se ca o proastă, se apucă să frunzărească scrisorile. Facturi, reclame, un catalog cu chestii pe care nu și le-ar putea permite niciodată și o scrisoare. O scrisoare adresată ei?

Caligrafia...

Se opri din mers, fără să tresară când o insectă îi bâzâi pe la ureche. Gura îi pâlî când ochii îi reveniră pe adresa expeditorului - Hammill, 15 Mills Avenue, Burlington, VT.

Hammill.

Inima-i urcase cumva în gât, unde pulsa. Se putea? De ce acum? De ce ar contacta-o mama ei după atâta vreme?

- Gabby? o strigă Jackson din grădină. Trebuie să mă ocup de niște lucruri acum, dar ne vedem mai târziu. Luc verifică dovlecii.

Gabby înghiți nodul din gât și încuviință din cap în timp ce el flutură din mână și se duse la apartament.

- Luc, hai înăuntru! Traversă spre casă cu picioarele tremurându-i și deschise ușa din spate. Hai, amice!

Puse facturile pe masa din bucătărie și aruncă la gunoi reclamele și scrisoarea nedeschisă de la mama ei.

Douăzeci de minute chinuitoare mai târziu, Gabby reveni în bucătărie. Se holba la coșul de gunoi, ezitând.

Jackson mestecă resturile de chili pe care le adusese de la prânz. O privire rapidă la ceasul de la microunde îi spuse că acum s-ar putea duce în casa mare, pentru că Luc ar trebui să fie în pat.

Să-i vadă pe Gabby și pe Noah în curte mai devreme îi amintise practic unul dintre numeroasele motive pentru care n-ar trebui să dea curs atracției pe care o simțea față de Gabby. În câteva săptămâni, avea să se întoarcă în Connecticut. Dacă permitea ca Gabby și Luc să se atașeze de el, ei ar putea fi răniți – și, cum sugerase Doc, și el ar putea fi rănit. Plus că n-avea nevoie nici de un polițist nervos suflându-i în ceafă.

Ochii albaștri glaciali ai lui Noah scăpăraseră mai devreme, în ciuda comportamentului său civilizat. Dacă Jackson ar fi gândit, nu s-ar fi jucat cu Luc în fața lui Noah. Dar cum putea Jackson să reziste unei asemenea întâmplări din partea puștiului? Îl făcea să se simtă ca un supererou.

Măcar prezența lui Noah împiedicase orice discuție ciudată între el și Gabby despre aproape sărutul lor. Noaptea trecută, pe la jumătatea curții, se gândise să se întoarcă și să-i dea ceea ce ea își dorea. Se oprise chiar și din mers și privise peste umăr. Din fericire, ezitase suficient cât ea să stingă luminile și să urce la etaj fără el.

Unu la zero pentru echipa responsabilă în meciul cu echipa excitată – reprezentată de el. Nu că ar fi trebuit să se gândească la asta acum. Nu. Îi promisese să o ajute să treacă prin criza asta cu tatăl ei și doar asta avea să facă, chiar dacă însemna că urma să fie nevoit să își astâmpere cumva dorința.

Puse castronul curat pe blat și stinse lumina. De cum deschise ușa, simți miros de fum. Nu suficient cât

să se îngrijoreze, dar i se păru curios, pentru că nu văzu fum ieșind pe coșul casei.

Apoi o zări pe Gabby în patio, adăugând surcele într-un foc ce se trezea la viață. Spre deosebire de alte dăți, expresia ei era serioasă – chiar sumbră –, făcându-l să se întrebe dacă recuperarea tatălui ei nu luase o întorsătură proastă.

Când îl văzu, ea flutură dintr-o mână fără să zâmbească.

– Te deranjează dacă stăm afară să vorbim? Cerul este așa senin! Peste o oră, va fi plin de stele. S-ar putea să vedem și niște sateliți.

Jackson ridică privirea și văzu stelele palide apărând pe cerul ce se întuneca. Nu se mai relaxase de foarte mult timp în fața unui foc deschis, înconjurat de mirosul frunzelor uscate.

– Sună grozav.

– Am făcut cacao cu lapte. Gesticulă spre un termos și o cană goală. Vrei?

Cacao cu lapte? O chestie făcută de mame, bănuia el. Foarte drăguț. Prea drăguț. Și, în loc de ceva mai puternic, cacaua părea un înlocuitor grozav.

– Ba chiar da.

Își turnă o cană plină și apoi se așeză pe unul din scaunele Adirondack din jurul gropii de foc.

– Mulțumesc, din nou, că te-ai oferit să ajuti. Nu știu cum te-aș putea răsplăti vreodată.

Jackson fu impresionat de lipsa ei neobișnuită de însuflețire. Se întâmplase ceva. Ar fi putut să-și bage nasul, dar poate că ea avea să îi spună când urma să considere de cuviință. Sau nu.

Se încruntă la ultimul gând.

– Nici măcar să nu te gândești.

– Dacă te răzgândești în orice moment, să-mi spui.

Gabby stătea într-un scaun care avea un caiet pe braț. Îl puse în poala ei, îl deschise și, fără alt preambul, se lansă în explicații:

- Deci ideea este că tata se ocupă de treizeci de case. Din fericire, n-a început încă să ningă, deci nu va trebui să te trezești la ora 4.00 dimineața să dai cu plugul pe străzile și aleile private ale oamenilor. Îi zâmbi crispată. Dar s-ar putea să ningă la început de noiembrie. Dacă-i ceva ce nu poți să faci - ceea ce înțeleg -, pot să subcontractez sau ceva de genul.

- Am zis că voi ajuta, deci, orice ar însemna asta, poți conta pe mine. Zilele astea nu mi-e prea greu să mă trezesc devreme.

Bău din cacaua lui, rușinat de cât de bine se simțea dimineața. Fără dureri de cap, fără gură uscată, fără dureri de stomac. Ba chiar slăbise câteva kilograme.

Gabby părea că-și reprimă un comentariu sau o întrebare. Dacă ar fi fost să ghicească, probabil fusese pe cale să-l chestioneze cu privire la obiceiul lui de a bea. Nu putea să o învinovățească pentru sensibilitatea ei sporită. În loc să fie enervat, se simțea recunoscător că ei îi păsa, ținând cont că se știau de așa puțin timp. Cu toate astea, nu voia să discute despre acest lucru în seara asta, așa că tăcu din gură.

- Să sperăm că nu va ninge mult înainte ca tata să poată conduce. Oftă și dădu o pagină. Octombrie este, de obicei, o lună cu probleme date de rozătoare. Scad temperaturile, așa că șoareci, șerpi și alte animale caută adăpost. Tata are un program prin rotație, verificând fiecare casă să nu aibă dăunători, scurgeri, probleme cu boilerele sau cu electrocasnicele etc. Lunea e zi de strâns gunoiul, așa că ia camioneta și face câteva curse pentru oamenii care au venit în casele lor pe perioada weekendului. În noiembrie, începem să verificăm nivelul de propan și adăugăm o zi în plus pe casă pentru a verifica problemele cu electricitatea și căldura. Vinerea ne ducem special pentru a porni căldura și curentul pentru proprietarii care vor sosi seara. Chestii de genul ăsta.

- Pare destul de clar.

Jackson înclină capul.

- Devine interesant doar când apare ceva, ceea ce sperăm să nu se întâmple niciodată, desigur. Cuprinse cana cu mâinile și bău. Mă gândeam ca săptămâna asta să mergem împreună, apoi, după ce te familiarizezi cu rutina, putem împărți săptămâna sau ceva de genul. Eu încă am de lucru cu grădinile - să iau frunzele și pregătirea pentru sezonul rece - și, peste toate astea, trebuie să-l duc și să-l iau pe Luc de la grădiniță.

- Am auzit că Noah s-a oferit să ajute. Jackson văzu că privirea lui Gabby coboară spre poala ei. Poate ar putea să-l ducă sau să-l ia el, în funcție de programul lui? Bănuiesc că lui Luc i-ar plăcea să meargă cu mașina de patrulă.

Gabby ridică privirea, întristată.

- Probabil că lui Luc i-ar plăcea asta. Spre deosebire de tine, Noah nu s-a dovedit prea de încredere. Îl văd uitând să-l ia pe Luc într-o zi.

Jackson încuviință din cap, neștiind exact de ce o încurajase să-l implice pe Noah, când acesta nu părea deloc un tip grozav. Probabil acea parte din el căreia îi fusese refuzată paternitatea ura să-i vadă refuzată oportunitatea oricărui alt tip.

- S-ar putea să-l subestimezi. Poate, dacă-i dai ceva responsabilități, va lua lucrurile în serios. Luc este fiul lui. Asta trebuie să însemne ceva pentru el.

Trecură cincisprezece secunde în tăcere. Aparent, depășise o linie. Amuzant, pentru că Gabby nu i se păruse genul de fată cu multe granițe. Era una dintre trăsăturile care îi plăceau cel mai mult la ea - acea dorință de a se deschide, indiferent de ce avea să vină.

- Haide să nu vorbim despre Noah, bine? Închise caietul. Nu-i un băiat rău, dar nici nu-i unul bun. E arogant, egoist și m-a lăsat cu ochii în soare. N-am încredere în el că nu-i va frânge inima lui Luc...

Apoi se opri brusc. Jackson ghici că sfârșitul acelei propoziții ar fi putut să fie „cum a frânt-o pe a mea”. Faptul că ea își gestionase propria mică afacere, această gospodărie și viața fiului ei ca o campioană îl făcea să uite uneori cât de tânără era. Dar acum bravada ei îi aminti.

- De acord. Jackson zâmbi scuzându-se și bău din caua lui. Este grozavă, apropo. Ai pus și mentă?

- Da. Gabby oftă ușurată. Hai să începem treaba la ora 8.00. Pot să-l las pe Luc înainte și apoi ne întâlnim aici. Măine mergem pe la jumătate dintre case și în ziua următoare, la cealaltă jumătate. Este nevoie cam de zece până la cincisprezece minute de casă, plus drumul, deci o să dureze până spre după-amiază târziu.

Jackson își întinse picioarele spre foc.

- Bănuiesc că până plec acasă voi ști toate drumurile laterale din Winhall.

Acasă.

Tratase timpul departe de casă ca o vacanță, dacă ignora ședințele de terapie și lipsa de petreceri. Sugestia lui Doc de a-și invita familia la o ședință de grup îi reveni în minte, făcându-l să se foiască inconfortabil în scaun.

- Ți-e dor deja? îl întrebă Gabby.

- Hmm? Îi întâlni privirea confuz, pentru că se pierduse în propriile gânduri. De ce să-mi fie dor?

- De casă.

Ea puse caietul jos și strânse picioarele la piept. Ghemuită așa era și mai dulce decât de obicei. Aerul ei inocent îl atrăgea atât de mult.

Jackson ridică din umeri.

- Mi-e dor de patul meu.

De cum îi ieși cuvântul acela pe gură, și-o imaginea pe Gabby în patul lui. Roșeața ce-i urca pe gât n-avea nimic de-a face cu faptul că se afla în fața unui foc. Poate că Gabby își imagina și ea ceva similar, pentru că își feri privirea pentru o secundă înainte de a-și drege vocea.

- Cum rămâne cu familia ta sau cu prietenii tăi? Își strânse genunchii mai bine, și el nu se putea gândi decât la cum i-ar plăcea să se cuibărească undeva cu ea în poala lui. Ești nerăbdător să te întorci la ei?

În mod normal, n-ar fi răspuns sincer la această întrebare, dar ceva din aerul rece al nopții, cacaua și pasiunea lui crescândă îl îndemneau să se deschidă. Sau poate Gabby avea darul special de a scoate informații de la el.

- Nu prea.

Se foi din nou.

Gabby nu-l întreabă de ce. Bănuia că ea era iarăși preocupată de propriile gânduri. Ținea cana sub bărbie, de parcă o folosea pentru a se încălzi. Privirea îi rămase ațintită asupra flăcărilor, care trosneau ocazional, făcând să sară în sus tăciuni sclipitori, ca niște mici artificii.

O privi ca și cum ar putea să o convingă să-i împărtășească gândurile ei. Ciudat, având în vedere cât trecuse de când își dorise să știe gândurile altcuiva despre orice. Bănuia că ceea ce voia cu adevărat era să facă în așa fel încât gropițele ei să apară din nou.

Deasupra lor era o boltă de stele vii și dese, ca într-un planetariu. Mai trăise această minune și în Munții Stâncoși. Cu adevărat spectaculos. Enormitatea galaxiei - a universului - putea să te faci să te simți minuscule sau doar norocos că ești în viață.

Depindea de stare.

- Un satelit!

Gabby arată spre orizont înspre vest și apoi trasă cu degetul spre est, pe urma punctului alb palid ce plutea pe cer.

Jackson zâmbi, pentru că ea păru aproape un copil atunci, cu chipul scăldat în strălucirea aurie a focului, privind entuziasmată la ceva ce el bănuia că le-ar plictisi pe majoritatea femeilor cu care își petrecuse el timpul în acest an.

Gabby se uită la el, apoi sprâncenele ei se uniră.

- Poate ar trebui să-mi țin gura, dar trebuie să-mi cer scuze pentru azi-noapte. Îmi pare rău că te-am făcut să te simți prost! Eu doar... vreau să clarific lucrurile, ca să o luăm de la capăt. Ca prieteni.

- Ți-am spus deja, nu-i nevoie de scuze. Nici de explicații. Apoi pentru că din nou, în mod ciudat, curajul ei îi dădea putere, mărturisi: Zilele astea chiar mi-ar prinde bine un prieten.

Nu că în alte circumstanțe ea nu l-ar fi tentat să vrea mai mult. Mult mai mult. Să o ia în brațe și să nu-i mai dea drumul.

- Și mie.

Melancolia ei îl tulbura precum vântul rece ce sufla peste curte. O fată rezistentă, grijulie precum Gabby ar trebui să aibă o listă lungă de prieteni, în loc să se mulțumească cu unul tranzitoriu, ca el.

Atitudinea ei neobișnuită din acea seară îl convinse că ceva o apăsa. Deși era contra naturii lui de St. James, se azvârli cu capul înainte în teritoriul personal.

- Pari îngrijorată în seara asta. S-a întâmplat ceva cu tatăl tău de când te-am văzut mai devreme?

- Nu. Ea își strânse buzele, privind la foc. Apoi își sprijini obrazul pe genunchi și-i întâlni privirea. Am primit o scrisoare de la mama mea.

- Serios? Se aplecă înainte, nefiind sigur ce să spună. Probabil te-a șocat.

- Se pare că mi-a mai scris acum câțiva ani, dar tata mi-a ascuns scrisorile. Gabby își lăsă capul să îi atârne pentru o secundă. Acum, locuiește în Burlington, lucrează la un motel. Weekendul trecut a fost weekendul părinților la Universitatea din Vermont, și s-a întâlnit cu vecinii noștri, cei din familia Dressler. Ei i-au spus despre Luc. Evident, mama habar n-avea că e bunică. Mi-a scris să mă întrebe dacă poate să vină să ne vadă pe mine și pe Luc.

O grămadă de gânduri se aglomerară în același timp în capul lui Jackson, printre care și faptul că era cu mult depășit în această conversație. Nu se pricepea să dea sfaturi, așa că se hotărî să urmeze ce făcea Doc și să asculte, să-i valideze sentimentele și să o lase să ajungă la propria concluzie.

- Sunt multe la care să te gândești.

- Oare? Fu luat pe nepregătite de tonul ostil al vocii ei. Adică, sincer, de ce ar trebui să-mi pese de ea sau de ce vrea ea? De ce ar trebui *vreodată* să o las să se apropie de băiatul meu, după alegerea pe care a făcut-o?

„Validează și las-o să decidă”, își reaminti el.

- Corect. Apoi făcu o pauză. Dar se pare că întrebarea reală nu este de ce ar trebui să-ți pese, ci dacă îți *pasă*.

Nu putea să-i vadă ochii prea bine în întuneric, dar i se păru că aude un smiorcăit. „La naiba!” O făcuse să plângă.

- Gabby?

- Sunt bine. Sau poate nu sunt. Poate-s supărată - și nu doar pe mama. Tata mi-a ascuns scrisorile alea vechi de parcă sunt un copil. De parcă nu aveam dreptul să am vreo legătură cu mama mea. Și sunt supărată pe mama că a fost așa slabă. Pentru că a plecat în loc să lupte pentru familia noastră, pentru mine.

Vocea ei în mod normal melodioasă fusese gătită de emoție.

- Îmi pare rău că ești supărată! Se lăsă pe spate în scaunul lui. Sentimentele tale sunt complet justificate.

Disconfortul se răsuci prin corpul lui de la veninul pe care îl simțise în vocea ei când ea făcuse referire la dependența mamei ei. Gabby îl considera și pe el slab pentru presupusa lui problemă cu băutura? Mai rău, genul ăsta de furie se afla și sub îngrijorarea pe care Cat și David o arătasera în ultima vreme?

- Justificate, dar nu utile. Nu pot schimba nimic și nu pot face lucrurile mai ușoare. Se uită din nou la foc,

plonjând mai adânc în propriile gânduri. Ideea este că sunt o ipocrită. Dacă vreau să fiu văzută drept ceva mai mult decât greșelile mele, nu-i datorez mamei șansa să se revanșeze pentru ale ei? Întoarse capul spre el. Uită-te la tine! Tu îți înfrunți problema. Poate că și mama o înfruntă în sfârșit pe a ei. A zis că se abține de 22 de luni. Pare mult timp, corect?

- Nu știu.

Își încrucișă gleznele și îi evită privirea.

De nicăieri, ea îndreptă discuția spre el.

- Tu de cât timp nu mai bei?

- Stai așa! Se încruntă. Mai întâi, băutul meu nu-i o problemă. În al doilea rând, nu o poți compara pe mama ta cu mine. Poate că eu am băut mai mult decât îi convenea familiei mele, dar nu sunt un alcoolic sau un dependent de droguri. Nu mi-am abandonat niciodată responsabilitățile sau oamenii care mă iubesc.

Inspiră adânc pentru a-și liniști inima, care începuse să gonească. Ea chiar îl credea comparabil cu mama ei? Între timp, Gabby părea calmă, fluturând lejer dintr-o mână.

- Detalii, serios. Adică, familia ta te-a cam forțat. Ți-ai luat concediu ca să vii aici și să te aduni. Deci știi mai multe decât mine despre a te lupta cu impulsurile ce se transformă în obiceiuri.

- Ținând cont de părerea proastă pe care o ai despre mama ta, mie chiar nu-mi place comparația. Și nu-ți voi spune ce ar trebui să alegi cu privire la ea sau la tatăl tău.

- Nu? Pentru prima dată de la singura ceartă a lor, ea se încruntă la el. Deci prietenia asta nu include onestitate și sfaturi?

Avea două opțiuni. Se putea supăra pe ea pentru că-l împungea așa tare sau se putea gândi că scrisoarea mamei ei o tulburase și nu avea pe cine să-și verse nervii în afară de el. Nu era ceva personal. Ea trebuia

să se descarce și el trebuia să accepte. Dar nu trebuia să-i încurajeze furia sau să o lase să ia amploare.

- Gabby... Neștiind cum să îndrepte conversația, glumi ca să detensioneze atmosfera. Doamne, suntem la fel de patetici cum pare?

Dar tonul lui Gabby rămase foarte serios.

- Poate.

El se încruntă, înghițind mare parte din băutura lui, care era caldută.

- Te deranjează asta, nu? Gabby își înclină capul. Te deranjează pentru că-ți pasă de ce cred alții sau pentru că nu ai fost mereu „patetic“?

La naiba, poate ar trebui să se ducă ucenică la Doc. Sinceritatea ei îl ținea într-o stare constantă de suspans. Vorbi înainte să aibă timp să se gândească:

- Ambele.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

- Așa credeam și eu.

- Oh, serios! El se aplecă înainte, bucuros că se îndepărtaseră de subiectul fierbinte reprezentat de mama ei. Tu crezi că m-ai ghicit cu totul?

- Nu cu totul, dar am o bună intuiție.

Gabby se lăsă pe spate și își îndreptă umerii.

Fascinat în mod morbid de ce ar putea ea să mai spună, Jackson nu-și putea lua privirea de la ochii ei.

Ea își strânse buzele, de parcă își impunea să nu vorbească, dar apoi vorbi:

- Cineva te-a rănit rău. Te-a făcut să te îndoiești de tine.

„Lovitură directă.“

Întregul corp al lui Jackson se înroși. O plăcea pe Gabby și chiar avea încredere în ea, dar nu avea să-i spună *totul*. Nu acum, nu aici. Mai ales nu după ce ea lovise direct la țintă.

Mintea lui sărea de la un gând la altul în timp ce își puse cana pe brațul scaunului. Se aplecă înainte și zise:

-Cred că ar trebui să mă culc dacă vrem să începem devreme mâine. Mersi pentru ciocolata caldă.

-Jackson. Ea rămase așezată când el se ridică, dar își puse picioarele pe pământ. Oricine a fost, a fost o idioată.

El scoase un chicot amuzat.

-Ei - plural. Deci se pare că eu sunt, de fapt, idiotul.

Ochii lui Gabby se măriră, dar el nu se mai concentra la expresia ei când prin minte începură să îi treacă imaginile cu Alison, David, Cat, făcându-l să se încrunte. Trăgându-se de lobul urechii, reuși în sfârșit să-și domolească puțin gândurile.

-Ca să știi, pot fi un prieten care oferă sfaturi. Dacă aș fi în locul tău, m-aș vedea cu mama - singur, nu cu Luc. Altfel, s-ar putea să te roadă pe interior să nu știi. Oftă. Ne vedem dimineată!

Traversă curtea în tăcere, recunoscător că Gabby părea din nou pierdută în propriile gânduri, mulțumită să stea în fața focului și să se gândească la opțiunile ei. El trebuia să se retragă și să se reculeagă. Să contracareze toate emoțiile pe care ea i le trezise.

Cu toate astea, când urcă scările la apartament, văzu pâlپând lumina focului, precum niște degete de speranță întinzându-se prin întuneric, oferind promisiunea confortului.

capitolul 10

Următoarele câteva zile trecură într-un iureș de treburi, timp în care dispoziția lui Gabby semăna cu frunzele căzute pe care ea nu le greblase. Între a se ocupa de tatăl ei, Jackson și Cami - terapeuta tatălui său -, rareori găsisse un moment de pace.

-Mulțumesc mult, Cami! Ne vedem vineri.

Gabby flutură din mână în semn de rămas-bun și apoi închise repede ușa din cauza vremii vântoase.

Stând cu fruntea rezemată de perete, inspiră adânc. În majoritatea zilelor, după terapie, tatăl ei rămânea tăfnos. N-avea nici un motiv să creadă că acum avea să fie ceva diferit. Ar fi putut să nu fie atât de rău dacă neînțelegerea n-ar fi fost sporită de tensiunea ce persista de la cearta lor legată de faptul că el îi ascunsese vechile scrisori primite de la mama ei.

Sunetul strident al unei bormașini răsună din baia de sus, unde, după o îndelungă dezbatere cu încăpățânatul ei tată, Jackson obținuse în sfârșit permisiunea de a instala o balustradă de susținere la duș.

Ai fi crezut că Jackson avea să se țină la distanță de casa Bouchard, pentru a evita să i se atribuie sarcină după sarcină. Gabby învățase să se aștepte la imprevizibil când venea vorba despre acest bărbat, pe care nu părea să-l deranjeze că Luc era după el tot timpul. Fără îndoială Luc era în baie chiar acum, „ajutându-l” pe Jackson cu proiectul.

Zâmbi la imaginea cu fiul ei privindu-l pe Jackson muncind, chiar dacă n-ar fi trebuit. Ca „prieten”, nici ea n-ar trebui să se uite cu ochi galeși de fiecare dată când Jackson venea, dar se temea că fix asta făcea. De fapt, în ultima vreme, făcea și gândea multe lucruri pe care n-ar fi trebuit – cum ar fi să viseze cu ochii deschiși –, în loc să se concentreze la ceea ce conta, precum problemele din viața reală. Cum ar fi să ia o decizie în legătură cu mama ei.

Pe drumul înapoi spre bucătărie pentru a verifica tocana de vită pe care o gătea, se opri la tatăl ei, care stătea în fotoliul lui.

– Cami zice că ai făcut progrese mari săptămâna asta.

– Nu destule. Rămase cu privirea pe mâna stângă, în timp ce-și întindea degetele. Mi-e foame. Când este gata masa?

- Ar trebui să fie gata. Știa cât de mult ura el să fie marginalizat. Spera să profite de situația lui, în loc să se lupte cu ea la fiecare pas. Ai nevoie să te ajut?

El o refuză fluturând dintr-o mână, cu sprâncenele unite.

- Nu, mă descurc. Nu mă dădăci, altfel nu o revin niciodată la normal.

- Scuze! Gabby se încruntă, vădindu-și răbdarea greu încercată. Făcu stânga împrejur și mormăi: Ne vedem în bucătărie.

În perioada asta tatăl ei se mișca lent, așa că ea se apucase deja să pună tocană în fiecare castron când ajunsese el la masă.

- Patru castroane? Se așeză pe scaun. Înseamnă că Jackson cînează iarăși cu noi.

Gabby puse în fața lui un castron cu tocană aburindă.

- Este un gest de politețe, ținând cont de cât de mult a ajutat cu afacerea ta, cu Luc și chiar pe aici.

Tatăl ei se uită enervat la ea.

- Oi fi eu un pic slăbit, dar nu-s orb. Te atașezi de el. Mai rău, și Luc.

- Acum, n-am voie să-mi fac noi prieteni?

Gabby se duse la aragaz, bucuroasă că avea o scuză să-și ascundă fața. Doamne, cât de evidente trebuie să fi fost sentimentele ei dacă tatăl său observase, în ciuda preocupării lui cu terapia. Dar era viața ei, nu a lui. Trebuia să înceteze să o trateze ca pe un copil.

- Nu interveni în privința lui Jackson cum ai intervenit în legătură cu scrisorile mamei.

- De parcă te-aș putea opri să faci ce vrei. Și nu mai insista cu prostia aia cum că te tratez ca pe un copil. Ești copilul meu. Am făcut ce am făcut ca să fim amândoi protejați de suișurile și coborâșurile mamei tale. Își puse șervetul în poală. Sincer, credeam că te duce capul să nu-l lași pe Luc să se atașeze de cineva care va pleca,

ca să nu mai zic de un bărbat cu problema specială a lui Jackson.

Gabby se întoarse.

- Ce vrea să însemne *asta*?

Tatăl ei se uită în ochii ei.

- Știi exact ce vrea să însemne. Sunt surprins că riști același tip de dezamăgire pe care l-ai avut cu mama ta.

- De unde...

Vocea lui Gabby se stinse, pentru că ea nu voia să trădeze încrederea lui Jackson.

Fluturatul disprețuitor din mână al tatălui ei o ustură.

- În ziua în care am avut atacul cerebral, te-am auzit cum l-ai întrebat pe Jackson dacă a băut. Asta, plus oamenii din orașul ăsta mic care vorbesc despre frumosul străin care stă singur și nu bea niciodată - nici măcar într-un bar, la un meci de fotbal. Viața cu mama ta m-a învățat cum să citesc semnele.

- De ce-i o problemă pentru tine faptul că nu bea?

Tatăl ei ridică din nou din sprâncene la tonul dur al lui Gabby.

- Nu mă înțelege greșit. Tatăl ei puse ambele mâini pe masă. Îmi place de el și-i sunt recunoscător pentru ajutor. Dar am iubit-o pe mama ta, și noi doi am învățat amândoi pe propria piele că abținerea pe termen scurt nu înseamnă că problema nu mai există. Cine știe dacă ea spune adevărul despre situația ei? Nu fi credulă, Gabby, cu ea sau cu Jackson.

Expresia lui se schimbă de la nemulțumire la tristețe, și ea înțelese ce gândea el cu adevărat. „Nu fi proastă - ca mine.”

Bănuia că avea și el dreptatea lui. Mama ei fusese o femeie frumoasă în tinerețe. Plină de viață și inteligentă. Tatăl ei nu avusese nici o șansă cu o asemenea frumusețe și carismă.

Și, când se îmbolnăvise și lucrurile se schimbaseră în rău, el crezuse că o putea salva. Fusese nevoie de patru

ani ca să renunțe. Gabby nu îl putea învinovăți că dorea să o protejeze de aceeași soartă. Dar, spre deosebire de tatăl ei, Gabby știa că nu avea să existe un final fericit cu Jackson.

Micile ei fantezii erau inofensive, serios. Până la urmă, căzuseră de acord să fie prieteni. Punct. Sfârșit. Nu se frângea nici o inimă.

- Nu m-am hotărât ce să fac cu mama. Dar nu-i corect să presupui că Jackson este ca ea. N-ar trebui să beneficieze de prezumția de nevinovăție până se dovedește ne-serios? Puse pe masă castroanele pentru Luc și Jackson, recunoscătoare că putea spune - mai mult sau mai puțin - adevărul. Și, oricum, eu și Jackson suntem prieteni. Nimic mai mult.

De nicăieri, Luc le întrerupse conversația cățărându-se pe scaunul lui înalt. Gabby ridică la timp capul și-l observă pe Jackson apărând pe holul din afara bucătăriei.

„Zâmbește și prefă-te că el n-a auzit nimic.“ Greu de făcut când inima ei căzuse pe podea.

- Ia loc!

Îi făcu semn lui Jackson să intre în bucătărie chiar când îl auzi pe Luc exclamând:

- Bleah!

Luc strâmbă din nas uitându-se la tocana de vită.

Grozav. Încă o seară în care gătise doar că să ajungă să se certe la cină. Chiar ar trebui să cedeze și să facă în fiecare seară crochete de pui. Din păcate, își vărsă frustrarea provocată de pesimismul tatălui său pe Luc.

- Oh, haide, Luc! Nu vrei să fii puternic, ca bunicul și ca Jackson? Fac pariu că ai să lingi castronul.

Jackson intră în bucătărie, ținându-și cutia cu unelte.

- De fapt, eu plec. Nu vreau să deranjez o altă cină în familie.

„La naiba!“ Auzise ceva. Spera să nu fi auzit totul.

- Nu-i nici un deranj. Te rog, tocmai ne-ai făcut un alt favor. Stai și ia cina! Gabby arată spre unul din

scaunele goale. În ciuda părerii lui Luc, mâncarea-i destul de bună.

- Stai acolo, Jackson!

Luc arată la locul de la stânga lui, lovindu-l cu piciorul.

- Nu în seara asta, amice. Dar mama ta are dreptate. Trebuie să mănânci bine la cină. Se apropie de scaunul lui Luc și adulmecă. Miroase delicios. Apoi se întoarce spre Gabby și zise: Poate aş putea să iau puţină cu mine şi să aduc castronul dimineaţă?

Ea ura felul în care întregul ei corp se pleoşti la această cerinţă a lui. Ura felul în care tatăl ei o făcuse de ruşine şi probabil îl ofensase pe Jackson. Şi cel mai mult ura că avertismenetele tatălui său nu puteau fi complet ignorate.

- Bine, sigur. Stai să-i pun nişte folie!

Un minut mai târziu, îi dădu castronul cald, dorindu-şi ca el să se răzgândească. De ce ar face-o? Bietul om tolerase multe în ultimele săptămâni. Mai întâi, ea îl implorase să facă sex cu ea, apoi îl încărcase cu toate problemele ei personale şi acum tatăl ei îl etichetase drept un beţiv nesperios. Dacă te gândeai, faptul că Jackson pleca acum o scutea de nevoia de a-şi ascunde din nou umilinţa.

Dacă ar fi avut mândrie, l-ar fi dat pe uşă afară.

- Mulţumesc mult că ai instalat balustrada aia!

- Cu plăcere! Se întoarce către tatăl ei cu un zâmbet politicos. Poftă bună, Jon! Apoi îi făcu cu ochiul lui Luc. O să o întreb pe mama ta dacă ai mâncat toată carnea. Dacă nu, nu pot să te las să mă ajuţi cu următorul meu proiect.

Luc îşi ridică lingura şi împinse mâncarea prin castron.

Apoi Jackson ieşi pe uşa din spate, lăsând o pală rece de vânt să intre în bucătărie. De parcă ei nu-i era deja frig până la oase.

- Vine o furtună, mormăi tatăl ei printre mestecături. Să te aștepti la copaci căzuți și alte probleme mâine când verifici casele.

Gabby se lăsă în scaunul ei, fără să-i mai fie foame, pășându-i prea puțin de iminenta furtună sau de daunele pe care le-ar putea provoca, care păleau în comparație cu tumultul silențios din pieptul ei.

Jackson deschise ochii și își văzu respirația. Asta n-ar fi fost cine știe ce dacă n-ar fi fost încă întins în pat, cu plapuma trasă până sub bărbie.

Vechiul frigider tăcuse la un moment dat pe timpul nopții. Asta, combinat cu temperatura scăzută, sugera că furtuna dăduse copaci și rupsese cablurile de curent electric. O privire la ceasul deșteptător digital îi confirmă bănuielile.

În partea cealaltă a camerei, fereastra era umbrită de norii gri, dar măcar nu mai ploua. După cum se balanșau vârfurile copacilor, bănuia că greul furtunii avusese loc noaptea.

Nu se simțea dornic să se pună în mișcare. Mândria lui încă suferea la amintirea presupunerilor dezonorante ale lui Jon. Nu putea să îl învinovățească totuși că avea grijă de fata lui, dar nu suporta nici gândul că încrederea ei în el oscila. Întreaga situație cu mama ei complicase lucrurile suficient, fără să fie nevoie să le mai complice și tatăl ei.

„N-ar trebui să beneficieze de prezumția de nevinovăție până se dovedește nesperios?” Cuvintele ei îl răniseră. Nu pentru că nu era un oarecare adevăr în ele, ci pentru că știa că așa gândeau despre el și familia, și prietenii lui de acasă. De acum înainte aveau să privească și să se întrebe. Se pună întrebări și să testeze.

Ideea de a fi supus analizei mocnise în el toată noaptea ca un vis urât de care nu putea să scape. Poate că avea să mai închidă ochii încă vreo cincisprezece minute.

Dacă s-ar strânge ca o minge, ar putea să se și încălzească un pic.

Cioc-cioc-cioc.

Îl sperie ciocănitul rapid la ușa.

- Jackson? Afară se auzi vocea lui Gabby. Te-ai trezit?

- Stai un pic! Fortându-se să se dea jos din pat, înjură când atinse podeaua rece cu picioarele goale. Înfășurat în vechea pătură, traversă camera și deschise ușa. Este totul în regulă?

- Da, dar trebuie să începem devreme. Zâmbetul ei pâli când îi observă mantia din petice. Oh, Doamne! Am uitat că apartamentul nu are un generator care să continue să încălzească. Ia-ți niște lucruri și vino să faci duș și să te îmbraci în casa noastră! Apoi trebuie să plecăm. Astăzi o să avem o grămadă de treabă de făcut cu toate crengile și copacii căzuți. Trebuie să verificăm fiecare casă, să vedem dacă sunt daune la acoperișuri și în alte zone.

Ochii ei vioi se uitară în ai lui. Energia și un pic de tensiune trosneau în jurul ei ca electricitatea statică.

- Văd că ai băut deja cafeaua de dimineață. El căscă și apoi își trecu o mână prin păr. Mă schimb aici. Dacă la sfârșitul zilei tot nu este caldura, o să-ți accept dușul fierbinte. Du-te înapoi în casă! Vin și eu în scurt timp.

După ce închise ușa, căută pantaloni curați și un hanorac din polar. Îi sună telefonul, ceea ce-i spusese că se încărcase înainte să pice curentul. Îl puse pe difuzor ca să se poată îmbrăca în același timp.

- Bună, Cat! Sări într-un picior în timp ce-l băga pe celălalt în pantaloni. Te-ai trezit devreme.

- Nu te-am auzit de săptămâni, așa că am vrut să vorbesc cu tine înainte să înceapă ziua.

- Prea târziu. Mă cam grăbesc, de fapt. Băgă brațele prin vechiul lui hanorac de la Wolverines Michigan, recunoscător pentru căldura oferită.

- Te grăbești să faci ce? Credeam că ți-ai luat concediu să te relaxezi și să te... recuperezi.

Jackson își dădu ochii peste cap.

- Mă relaxez. Doar că mă țin ocupat în vreme ce o fac.

- Cât de tipic ție! Cat chicoti. Ce te ține ocupat - sau poate cine?

- Nu ghici, Cat! Nu te pricepi.

Jackson zâmbi, deși faptul că ea era aproape de adevăr ar fi trebuit să-l enerveze.

- Bine. Cat făcu o pauză. Deci ai vorbit cu cineva, cum ar fi cu un terapeut?

- Ce întrebare curioasă din partea cuiva căruia nu-i place să împărtășească nimic despre ea! Jackson se gândi la ultimele ședințe de terapie și la cum amânase să-și invite familia la distracție. De fapt, terapeutul meu mi-a sugerat o ședință în familie.

- Oh? Cat tăcu. De ce? Adică, ce treabă am eu cu băutul tău?

Inima lui tresălta un pic.

- Asta înseamnă că nu ai veni?

- Ba normal că aș veni, răspunse ea imediat. Doar că... știi cât de inconfortabil mă simt să vorbesc despre chestiile personale. Amintește-ți cum m-am foit la intervenție. Nu mă imaginez fiind luată la întrebări de un doctor.

- De fapt, nu-i deloc rău omul. Destul de relaxat. Și apoi, el este mai interesat să ajungă la rădăcina problemelor mele decât să umble în cutia ta cu secrete. Dar te poți relaxa, pentru că n-am fost de acord să implic pe nimeni.

- Dacă el crede că-i important, trebuie să ne implici. Eu și David vom fi acolo pentru tine. Știi asta, da?

- Dar tata nu?

- Nu știu. Știi că el nu crede în terapie. El și David împreună la un doctor care sondează dinamica familiei noastre? Păi, asta s-ar putea să aibă efecte inverse.

- Poate că vom afla, în sfârșit, adevărul despre ce se petrece între ei.

Această posibilitate era motivul principal pentru care luase în calcul acea idee.

- Poate ne este mai bine neștiind. David a zis în mod repetat că așa este. Probabil vorbește serios. David nu minte.

Destul de adevărat. David menționase, de mai multe ori, că lui Jackson și lui Cat le era mai bine neștiind. Cu toate astea, asemenea lui Gabby, Jackson nu aprecia oamenii care îl „protejau” păstrând secrete, de parcă era încă un copil care nu putea să facă față adevărului. Și apoi, adevărul trebuia să fie mai ușor decât să te tot întrebi despre ruptura dintre ei, pentru că uneori imaginația lui se putea aventura pe un teritoriu întunecat.

- Tu crezi că lui Vivi i-a spus adevărul?

- Da, cred că da.

- La dracu', Cat! Pot să suport orice poate suporta și Vivi. Este familia mea. Merit să știu cel puțin cât știe ea.

- Mai întâi, hai să acceptăm realitatea! Vivi este mai puternică decât tine și decât mine. Adică, nu uita cum a trecut prin copilăria ei nașpa cu un zâmbet pe buze și cu optimism. În plus, faptul că Vivi *nu este* unul dintre copiii tatei îi conferă o oarecare distanțare de orice ar fi. Cat ezită înainte de a vorbi din nou. De data asta, în vocea ei era o notă de tristețe. Și dacă aflarea adevărului nu va face decât să te îndepărteze și mai mult?

Dacă? Bănuia că se putea întâmpla. Gândul îl făcu să reconsidere sfatul dat lui Gabby. Înfruntarea mamei ei s-ar întoarce împotriva ei sau i-ar oferi liniște lui Gabby? Cine știa? Nu el, asta sigur. În acest moment, nu putea decât să aline melancolia surorii lui.

- Mi se pare că ți-e dor de mine, o tachină el. Nu-ți face griji! Mă întorc în câteva săptămâni. Și apoi, îți țin companie Hank, nu?

- Da. El a fost super, dar asta nu înseamnă că nu vreau ca tu să te întorci. A trecut așa mult timp de când am fost cu toții fericiți. Oftă. Asta-i ce-mi doresc cel mai mult, Jackson. Vreau ca toți să fim din nou fericiți.

Asta voia și Jackson, de asta hotărâse să vină în Vermont în primul rând. Cu toate astea, nu putea să facă promisiuni când el încă se simțea neîncrezător.

Dar fiecare oră cu Gabby trecea fără să retrăiască vechile răni și amărăciunea. O senzație crescândă de liniște apăruse în mintea lui, și nu voia să o deranjeze înainte să se prindă bine. Poate chiar era menirea lui Gabby să fie grădinar, se gândi el cu un zâmbet.

- Uite, apreciez că m-ai sunat. Îmi pare rău dacă ți-ai făcut griji. Sunt bine. Mă țin ocupat. Proprietarul meu a făcut un atac cerebral, așa că o ajut pe fata lui să se ocupe de treburi pe perioada recuperării lui.

- Fata lui? Zâmbetul surorii lui se auzi prin telefon. Acum, începe să se clarifice totul. Poate ar trebui să trec prin Vermont să te vizitez și să o văd. Mereu mi-a plăcut hotelul Equinox toamna.

- Este o țară liberă.

Jackson nu știa de ce apelase la sarcasm. I-ar fi plăcut să o vadă pe Cat, dar nu voia ca ea să-l judece - sau pe Gabby. Dacă se gândea, probabil nu-și invitase încă familia tocmai ca să evite să fie pus sub lupă.

- Mulțumesc pentru întâmpinarea plină de entuziasm! Cat râse. Acum, știi că vin, fie și numai ca să te tachinez.

Știa că ea n-ar fi venit niciodată fără a fi cu adevărat invitată, așa că luă remarca ei ca pe o glumă.

- De aia te iubesc, surioara mea. Acum, chiar trebuie să plec. Pa!

Jackson închise și băgă telefonul în buzunar.

Târziu spre după-amiază, zona lombară a lui Jackson era încordată de la efort. Nu folosea des topoare

și drujbe și se vedea. Era uimit de faptul că Jon și Gabby făceau munca asta în mod aproape regulat, ținând cont de cât de des cădeau arbuștii din cauza furtunilor de la munte.

El și Gabby urcară pe un drum neasfaltat abrupt spre o alee privată, pentru a verifica ultima casă, pentru că serviciile municipale nu dăduseră încă laoparte un copac masiv de pe drumul public de mai jos.

Erau crengi – mari și mici – peste tot. Această creastă suferise cel mai rău de pe urma vântului. Nici că putea fi mai fericit că acoperișul casei rămăsese intact.

Observă semnul cu „De vânzare” din curtea din față. Casa din anii '40 părea de mult neglijată, dar era înconjurată pe două părți de pădure și vecinul de la stânga era la câțiva acri depărtare, pe partea cealaltă a unui rând gros de copaci.

– Trebuie să merg la baie, apoi o să curăț crengile astea din tufișuri cât tu verifici casa, zise Gabby, concentrată asupra sarcinii ei în loc să se lase prinsă în atracțiile oferite de această proprietate.

Odată ajuns în interior, Jackson se uită la structură – nu din motivele pentru care ar fi trebuit, ci gândindu-se la o renovare. Gabby reapăru imediat.

– Ai găsit vreo scurgere? întrebă ea.

– Oh, nu. Doar admiram proprietatea. Locul ăsta-i grozav.

Ea se uită la el de parcă-i crescuse un alt cap.

– Locul ăsta?

– Da. Este o construcție solidă, așa că imaginează-ți dacă scot acoperișul și-l ridic la grinzi. Mai adaug niște grinzi pentru un aspect mișto, scot fereastra asta urâtă și fac tot spatele casei de sticlă, pentru a profita de priveliștea asta amplă. Aș scoate polița din cărămidă și aș înlocui-o cu una din piatră. Aș reface bucătăria cu dulapuri din arin noduros și cu electronice din oțel inoxidabil. Aș repara terasa de piatră și aș adăuga o groapă

de foc. Se opri și se uită la Gabby și o văzu zâmbind, cu gropițe în obraji. Ce e?

- Tu. Erai într-o cu totul altă lume. Când te aud cum descrii tot ce vrei să faci, mi-aș dori să-mi permit să cumpăr locul ăsta și să te plătesc să-l refaci.

- Și eu. Pentru un moment plin de nostalgie, își imaginează cum stătea pe terasa refăcută, bând cafea și citind ziarul, mâncând vreun mare mic dejun făcut de Gabby - ah, de el. Clătină din cap și se îndepărtă de fereastră. Mă duc în subsol să verific dacă sunt semne de inundație.

- Ne vedem afară.

Ea se îndepărtă, dar el o surprinse privind acum în jur cu un ochi critic, de parcă și ea se gândea diferit la casă.

Zece minute mai târziu, când ieși din garaj, privi în jur și o văzu pe Gabby lucrând în apropiere pe partea din față a casei.

Fusesse o zi lungă de curățat mizerie. Muncă grea, murdară. Și cu destui gândaci sau cu câte un șarpe ocazional. Dar, în loc să se plângă, Gabby își petrecuse mare parte din după-amiază fredonând pentru sine, oprindu-se suficient cât să-și șteargă fruntea, părând să nu-și dea seama că el o observa.

Nimic la ea nu se potrivea cu stereotipul la care te-ai aștepta gândindu-te la o fată care a rămas gravidă din greșeală spre sfârșitul adolescenței. O plăcea din ce în ce mai mult pentru curajul ei, hotărârea și buna dispoziție. Era unică, nu avea nici o îndoială în privința asta, și avea să îi fie dor de ea când urma să plece. Asta o știa, la fel și faptul că avea să se gândească mult timp la ea și la familia ei.

Acum, se întreba dacă ea luase o decizie cu privire la mama ei, dar nu voia să fie băgăcios. Chiar nu era treaba lui, nu-i așa? Cu toate astea, gândul îi revenea la fel cum se derula cândva la nesfârșit unul dintre vechile albume prețuite ale tatălui său.

- Ai grijă, Gabby! strigă Jackson când ea își prinse piciorul într-una din crengile căzute în timp ce încerca să salveze niște tufișuri din ghearele unei alte crengi.

- Of! Ateriză pe o parte, cu glezna răsucită. Au!

El alergă spre ea și îndepărtă creanga pe care ea o muta. Ea tresări în timp ce își elibera piciorul blocat. După ce văzuse cât de puternică fusese toată ziua, Jackson înțelese din grimasa ei că o durea destul de rău glezna.

- Poți să stai în picioare?

Îi puse o mână pe umăr.

- Vom vedea. Ridică mâinile ca un copil. Ajută-mă, te rog!

- Hai să nu-ți dislocăm și umerii! Se duse în spatele ei și o prinse de la subsuori. Unu, doi, trei, sus!

O țină până când ea păru stabilă. Ea testă cu prudență glezna rănită și tipă imediat, apoi țopăi pe piciorul sănătos.

- Ușurel! Oprește-te înainte să cazi din nou și să te rănești mai rău.

Își petrecu brațul în jurul taliei ei, dorindu-și să nu-i placă senzația de furnicătură pe care o simțea pe toată partea stângă a corpului. În sinea lui, adora scuza ca să o țină. Să lase părul ei moale să-i atingă gâtul. Să fie conectat fizic în orice mod posibil.

„Doar prieteni“, îi spusese el. Dar, în fiecare zi în care munceau împreună, această caracterizare greșită a sentimentelor lui devenea tot mai evidentă.

- Hai să vedem dacă te pot duce înapoi la camionetă întreagă!

Rămase cu un braț în jurul ei și făcură trei pași, înainte să-și dea seama că ea n-ar putea niciodată să coboare panta spre locul unde parcaseră camioneta ei. Oprindu-se, zise:

- Cred că-i mai bine dacă te car în spate.

- Dar este un drum lung.

Testă din nou glezna rănită și tresări.

- Exact. Prea departe ca să Țopăi. Singura cale sigură în jos fără să cazi din nou este dacă ești în spatele meu. Gabby ridică din umeri.

- Îmi convine.

Jackson se lăsă un pic pe vine și o luă în spate.

- Nu merge repede! Este noroi. Dacă tu cazi, amândoi avem probleme.

Își sprijini bărbia pe umărul lui.

El întoarse ușor capul și-i aruncă o privire piezișă.

- Tu mă crezi un nerod necoordonat?

- Nu, dar este în pantă și-i alunecos. Tu nu ești obișnuit cu drumurile astea.

Își ajustă poziția, strângându-l mai bine în jurul taliei cu picioarele.

Era nevoie de concentrare ca să o care în jos pe panta muntelui, și sângele-i pompa prin membre, dar mișcarea ei îi activă imaginația erotică și îi adună tot sângele în zona inghinală.

- Nu te mai foi, sau o să cădem!

Călcă în lateral pe drum ca să reducă riscul de a-și pierde echilibrul.

- Scuze! Gabby oftă și apoi își sprijini obrazul de umărul lui. Mulțumesc! Ești un bun prieten. Un tip de treabă.

- Uneori, oricum. Se întrebă dacă ea se gândea la avertismentele tatălui ei. Rămase cu ochii la drum, dar îi simțea privirea rătăcind pe păr, pe chip, chiar și pe ureche. Încetează!

- Ce să încetez? Nu fac nimic.

- Te holbezi la mine.

Păși peste o crăpătură mare de pe drum, pe unde apa erodase suprafața.

- Scuze! Doar mă întrebam.

Uh-oh!

Cum el nu întrebă, ea imită o voce masculină.

- Oh? La ce te gândeai, Gabby?

Apoi ea reveni la propria voce.

- Păi, văzând că suntem prieteni și ținând cont că prietenilor le pasă unora de sentimentele celorlalți, mă întrebam cât ai auzit din predica tatei de aseară.

Asta? Acum?

- Destul cât să-mi dau seama că își face griji în privința ta și a lui Luc.

- De asta mă temeam. Nu o lua personal! Mama l-a rănit tare mult, nu poate să fie obiectiv.

- Și tu poți? Jackson rămase dinadins cu privirea înainte. Și pe tine te-a rănit mama ta, altfel scrisoarea ei nu te-ar fi supărat.

- Adevărat, dar este diferit. Spre deosebire de mine, tata a ales-o. Cred că se simte vinovat cu privire la asta, că alegerea lui greșită mi-a distrus mie viața. Gabby ridică din umeri. Adevărul este că viața mea nu-i așa distrusă. Aș putea pierde timpul dorindu-mi ca mama mea să nu se fi îmbolnăvit niciodată, nemulțumită de cum mă stânjenește obiceiul ei de a se droga, de cât m-a rănit că a plecat și chiar să dau vina pe ea pentru rebeliunea mea din adolescență și pentru sarcină, dar la ce ar servi asta cuiva? Și apoi, îl iubesc așa mult pe Luc, cum aș putea să-l regret? La naiba, în felul meu ciudat, poate chiar îi sunt datoare. Până la urmă, ce s-a întâmplat cu familia mea m-a obligat să mă maturizez și să-mi stabilesc prioritățile. Uneori, viața pare grea și singuratică - și-mi invidiez prietenii, cum ar fi pe Tess, care au libertate și opțiuni pe care eu nu le mai am -, dar apoi am parte și de surprize plăcute. Cum ai fi tu. Ai fost o surpriză grozavă.

El zâmbi la acel compliment. Mai important, admira felul în care învărtise durerea și îmbrățișase partea pozitivă. În orice caz, ea fusese o surpriză grozavă, nu invers.

- Și tu la fel. Și apoi, pentru că ea îi descuiase partea închisă a inimii, adăugă: Să te întâlnesc a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat de ceva vreme.

În loc să spună ceva, ea își reajustă brațele, ținând unul agățat peste umărul lui drept în timp ce celălalt braț îl strecură la subrațul lui stâng. Îl îmbrățișă, prinzându-și mâinile în fața pieptului lui. Întreaga manevră îi potrivea corpul și mai bine pe spatele lui.

- Mai bine?

Nu chiar. Bine, de fapt, da. Era mai bine.

Mai în siguranță. Mai cald.

Atât de cald, că începuse să se înroșească.

Slavă Domnului că picioarele ei nu se încrucișau în dreptul gleznelor, pentru că ar fi ajuns pe umflătura ce creștea în fața pantalonilor lui.

Nu putea să închidă ochii și să se gândească la altceva fără să-și piardă echilibrul, așa că se concentra asupra pietrelor de pe drum, numărându-și pașii în minte, ceva - orice - ca să nu se gândească la cât de mult își dorea să o întoarcă și să o sărute.

- Tu știi așa multe despre mine, dar nu mi-ai spus nimic despre familia ta, cu excepția faptului că mama ta a murit și că în curând vei fi unchi. Câți frați și surori ai?

Respirația lui Gabby trecu peste pielea lui, la fel de ademenitoare precum zgârietura delicată a unghiilor unei femei.

Evident că gândul la familia lui îi mai potolea un pic libidoul, așa că profită.

- Un frate mai mare, David, și o soră mai mică, pe nume Cat.

- Ha, ca modelul Cat St. James.

Jackson chicoti.

- Exact.

Gabby înghiți în sec.

- Exact? Adică sora ta este acel model?

Jackson încuviință din cap și i se păru amuzant să audă reacția lui Gabby când află despre Cat. Știa că sora ei îi fascina pe unii – majoritatea bărbați –, dar el mereu o văzuse ca pe un arici – era și porecla lui pentru ea –, care putea să fie cea mai bună prietenă a lui sau o pacoște, în funcție de dispoziția ei.

– Uau... bănuiesc că pot vedea niște asemănări cu tine, dar e mult mai frumoșică. Gabby chicoti. Glumesc doar. Și tu ești frumușel.

– Frumușel? zise batjocoritor Jackson, iar ea chicoti din nou.

Se opri la o creangă căzută, gândindu-se la familia lui acum. Privi peste umăr la Gabby, care rămăsese tăcută. Într-un final, ea oftă.

– Este drăguț că-i ai. Mereu am urât că sunt copil singur. Sunteți apropiați?

– Da, zise el, apoi detalie: Eram mai apropiați, dar, după ce a murit mama, lucrurile au devenit cam ciudate. David s-a mutat o vreme în Hong Kong, iar Cat a intrat într-o relație toxică. La fel și eu. Totul s-a cam dus dracului pentru o vreme, dar cumva David și Cat au aterizat în picioare. Presupun că eu încă-mi caut echilibrul.

– Mi se pare că nu-ți place faptul că îți ia mai mult să-ți revii. Știi ce cred eu însă? Cu cât îți pasă mai mult, cu atât vei suferi mai mult, așa că-i normal să dureze mai mult să te vindec. Dacă aș fi în locul tău, aș fi mândră de faptul că am putut să fiu atât de rănită. O inimă iubitoare este un lucru bun, Jackson.

Lui i se tăie respirația pentru un minut. Ea exprima-se exact ceea ce voia să creadă el despre sine. Cumva, Gabby chiar îl vedea – sau cel puțin îl vedea pe cel care voia el să fie. Nu conta prea mult dacă amândoi aveau dreptate sau erau nebuni, ci faptul că erau pe aceeași lungime de undă. Brusc, nici vârsta lor, nici distanța geografică, nici avertismentele terapeutului nu mai contau.

Când ajunseră la camionetă, Jackson deschise portiera din dreapta și se întoarse ca ea să se poată da jos din spatele lui. De cum fundul ei ajunse pe scaun, el se întoarse, îi cuprinse chipul și o sărută.

capitolul 11

Căldura izbucni prin corpul lui Gabby în timp ce sărutul delicat al lui Jackson deveni apăsător și înfometat. Una din mâinile lui băttătorite se așeză pe ceafa ei și cealaltă îi cuprinse repede șoldul, trăgând-o spre el, ca să se poată cuibări între picioarele ei. Vibrațiile din glezna ei dispărură doar ca să reapară mai sus pe interiorul coapsei.

El îi ciuguli buza cu dinții înainte de a o săruta din nou. Ea își petrecu degetele prin părul mătăsos al lui Jackson, lipindu-se de el într-o încâlceală pasională de limbi, buze, căldură și umezeală. Un sărut senzual, delicat, generos, exact ca bărbatul care știa ea că era el. Depășea orice fantezie avusese ea despre asta și despre el.

Un geamăt satisfăcut ieși din pieptul lui, făcând-o să simtă o explozie de furtună direct în miezul ființei.

- Jackson, șopti ea când gura lui începu să exploreze conturul maxilarului și al gâtului ei.

Dar cumva faptul că vorbise fusese o greșală - o greșală teribilă, ce rupse vraja -, pentru că el se retrase, clipind de parcă se elibera dintr-o ceață. Apoi o strânse la piept și o sărută pe creștet.

- Scuze! Am fost egoist și lacom și nu mă gândeam să mă opresc. N-ar trebui să trecem peste această linie, dar al naibii să fiu dacă nu ai un fel de a spune lucrurile care mă face să simt atât de... atât de mult! Pe Dumnezeu, nu știu cum faci asta.

Ea își înclină bărbia, ca buzele ei să atingă din nou gâtul lui.

- Nu te opri!

El o mai ținu o dată strâns înainte de a o săruta pe frunte și apoi se retrase. Vântul rece de octombrie trecea acum prin spațiul gol dintre ei, făcând-o să tremure.

- Gabby, știi că nu-i bine.

Își încrucișă brațele peste piept, băgându-și mâinile la subraț.

Probabil era adevărat. El avea să fie aici suficient cât ea să fie strivită. Și apoi, mai era problema deloc mărunta a băutului sau mai degrabă aversiunea ei față de a invita o astfel de grijă înapoi în viața ei.

Dar i se păru o palmă dureroasă peste obraz să simtă - chiar și pentru scurt timp - marcajul intens al dorinței și al tandreții lui doar ca să-i fie smuls apoi. Cu doar câteva zile în urmă căzuseră de acord să fie prieteni. Auzise sinceritatea din vocea lui când el recunoscuse nevoia de a avea un prieten. Dar nici una dintre complicații nu o opri din a-și dori să exploreze acest atașament.

- Poate ar trebui să profităm de moment. Privește-l ca pe o aventură scurtă, ușoară, de vacanță...

Ochii lui se măriră drept răspuns la propunerea ei, apoi el se încruntă.

- Nu.

- De ce nu?

O privi direct în ochi.

- Pentru că aventurile le ai cu oameni la care nu te vezi ținând, și nu așa simt eu față de tine.

Complimentul lui, atât de neexersat și de sincer, îi umplu inima de speranță.

- Dacă-i adevărat, atunci poate asta - gesticulă între ei - merită riscul.

El ezită înainte de a răspunde, de parcă încerca să găsească un motiv care să-i convingă pe amândoi.

- Viața mea este în Connecticut, iar a ta este aici, în Vermont, cu tatăl și fiul tău. Apoi mai este Noah. Și, chiar dacă ești matură pentru vârsta ta, încă ești tânără și n-ai nevoie să te împovărez cu tâmpeniile mele. Se uită într-o parte pentru un moment. Un final fericit aici pare aproape imposibil, deci am fi niște proști să începem ceva ce ne-ar putea răni pe amândoi.

- Jackson... începu ea, dar el o întrerupse, sugerând clar că discuția s-a terminat.

Uitându-se la piciorul ei, o întrebă:

- Cum îți e glezna?

Ea îl săgetă cu privirea, extrem de furioasă.

- Bine.

- Nu te purta așa, Gabby! Jackson oftă. Încerc să fac ceea ce-i corect.

Poate că așa era, dar asta nu însemna că trebuia să-i placă sau să ușureze lucrurile. Trăgându-și picioarele în interiorul mașinii, ea mormăi:

- Ar trebui să ne întoarcem. Probabil Luc va fi adus în curând.

Jackson închise ușa și ocoli prin fața mașinii, cu o expresie distrusă. Urcă la volan și porni motorul fără vreun alt cuvânt.

Tensiunea ciudată îngroșă aerul din interiorul mașinii. Pe durata drumului înapoi de zece minute spre casa ei, amândoi rămaseră cu privirea pe drumul din față. Când el opri în sfârșit motorul, zise:

- Dă-mi voie să te ajut să intri!

- Nu, mersi!

Știa că nu era atrăgător să fie morocănoasă, dar în supărarea momentului nu-i păsa.

- Haide, glezna ta încă este un pic umflată!

Ea se întoarse spre el.

- Contrar a ceea ce tu și tata credeți, sunt de fapt un adult, în stare să cer ajutor când am nevoie de el sau

să iau decizii cu privire la ce pot duce și ce nu. Așa că mersi, dar mă descurc fără tine.

Pentru o secundă, se simți destul de satisfăcută. Apoi el se întinse peste scaun și-o prinse de braț.

- Încetează, Gabby!

- Să încetez cu ce?

Tonul ei irascibil răsună.

- Să te bosumfli ca un copil pentru că nu vrei să înfrunți adevărul despre noi. Să-mi refuzi ajutorul acum pentru că ești supărată pe mine că nu cedez.

Ea se eliberă din strânsoarea lui, dojenită și rușinată.

Jackson continuă să vorbească, deși pe un ton temperat:

- Adulții se gândesc înainte de a acționa în baza unui impuls. Au puterea de a renunța la distracția pe termen scurt pentru a evita suferința pe termen lung. Apreciază un compliment în loc să se supere.

Se uită la ea până când ea îi întâlnește privirea. Ca de obicei, ochii lui de caramel o afectară ca magia neagră, scaldând-o într-un val frustrant de dorință, intimitate și nostalgie.

- După părerea mea, un adult recunoaște cât de rar este genul ăsta de legătură și nu renunță fără a lupta. Dar poate de asta ai ajuns aici, în Vermont. Poate că nu-ți stă în fire să rămâi să te lupți pentru cineva.

În fărâmele aurii din ochii lui scăpără neîncrederea și un pic de furie. Gabby hotărî să nu mai stea să aștepte ce mai voia el să zică.

Sări practic din mașină, recunoscătoare să aterizeze pe glezna bună. Se îndreptă cât de repede putu spre ușa de la intrare fără să se uite înapoi. Odată ajunsă în casă, închise ușa de la intrare și își sprijini fruntea de ea până când ritmul inimii încetini.

- Tu ești, Gabby? strigă tatăl ei din camera de zi.

Bărbatul fusese eroul ei așa mult timp, dar, de când primise scrisoarea de la mama ei, sunetul vocii lui o durea

ca o vânătaie lovită. Asemenea lui Jackson, nici el nu o credea suficient de puternică să se descurce cu dezamăgirea sau să ia decizii fără să-și dea viața peste cap.

Zilele în care să fie văzută ca un copil ar fi trebuit să se termine când născuse propriul copil.

- Da, tată. Sunt acasă. Șchiopătă până în camera de zi și se uită la ceas. Noah nu l-a adus încă pe Luc?

- Sunt sigur că vor ajunge curând. Flutură disprețuitor, apoi miji ochii. Cum au fost daunele? Vreo problemă majoră?

"Nu cu casele."

- În mod surprinzător, nu. Chestii de rutină... crengi de curățat și așa mai departe. Signal Hill era blocat, așa că am urcat pe jos la casa Harris. Bănuiesc că acel drum va fi curățat la noapte. Curentul a picat doar în câteva locuri, dar toate generatoarele de rezervă mergeau. Le voi verifica din nou mâine, să mă asigur că a revenit curentul.

Expresia lui încordată se relaxă într-o ușurare evidentă.

- Apreciez că te-ai ocupat de asta. Urăsc să mai stau pe bară câteva săptămâni.

De parcă ea nu știa. Disperarea tatălui său de a-și reveni se vedea în tot ce făcea. Până și Cami îl avertizase să o ia mai ușor, lucru care nu mersese bine. Oftând, Gabby șchiopătă până la cel mai apropiat scaun și se așeză pe perne.

- Tu ce ai pățit?

Tatăl ei se încruntă.

- Mi-am sucit glezna când curățam niște crengi. Gabby puse piciorul pe măsuta de cafea pentru a-l ține ridicat. O să-mi revin în vreo oră sau două. Cami a venit astăzi pentru terapie?

- Da. El se trase de ureche, încruntându-se. Merge lent, dar măcar merge. Știu că am avut noroc cu așa-zisele efecte moderate, dar urăsc să fiu blocat aici ca un invalid. Mai rău însă este să mă gândesc ce ați fi putut

păți tu și Luc dacă atacul meu cerebral ar fi provocat mai mult rău.

- Dacă Jackson n-ar fi fost aici, ar fi trebuit să angajez un ajutor. Și probabil ar fi trebuit să-l scot pe Luc de la grădiniță ca să putem plăti. Gabby îi zâmbi trist. Hai să fim recunoscători pentru recuperarea ta și pentru ajutorul lui Jackson!

Tatăl ei încuviință din cap.

- Ar trebui să-i restituim ce a rămas din chiria lui, de fapt. Nu-mi place să fiu un caz caritabil sau să mă simt îndatorat.

Deși intenția lui era bună, ea bănuia că Jackson s-ar fi simțit ofensat de gest.

- Nu sunt sigură că ar aprecia oferta. S-ar putea chiar să-l jignești.

- Oh? pufni el. Tu chiar l-ai pus pe un pedestal, nu-i așa?

- Deloc. Evident că el redusese preocuparea ei la ceva prostesc și naiv, în loc să ia în considerație meritul ei. Dar se simte bine că ne ajută. Cred că a trecut ceva timp de când a simțit asta, așa că nu vreau să-i răpesc acest lucru, atâta tot.

- Afacerea mea, decizia mea.

Grozav! Pe fruntea lui ar trebui să scrie: „Tata știe mai bine”. Bine. Poate că el putea să controleze acea decizie, dar pe ea nu o putea controla.

- Apropo de decizii, am hotărât să vorbesc cu mama.

- De ce? Tatăl ei pufni și ridică mâinile spre tavan. De ce a-i primi-o pe femeia aia înapoi în viața ta?

- Pentru că „femeia aia” este *mama* mea. Sunt curioasă, tată, și vreau niște răspunsuri. Apoi își încreți nasul. Și, sincer, probabil un pic și pentru că mi-ai răpit șansa asta înainte.

- Nu mă lua iar cu asta! Clătină din cap. Cât ești ocupată să mă judeci, gândește-te la ce ai face pentru a-l proteja pe Luc de o persoană dezechilibrată, nesănătoasă.

Trăsăturile lui se îndulciră. În cazul în care ai uitat, după plecarea mamei tale, ai luat-o pe arătură. Ți-ai ascuns bine inima - ai acoperit-o cu un zâmbet și niște rebele de adolescentă -, dar mă omora să știu că ai fost nedreptățită pentru că eu am așteptat prea mult să trag o linie cu mama ta. Privește în urmă și amintește-ți cum ai trecut prin toți anii ăia cu suișurile și coborâșurile ei, cu minciunile ei. N-am avut încredere în ea când a scris prima oară și nu am încredere în ea nici acum. Nu vorbesc din amărăciune, ci doar din îngrijorare și experiență. Te rog nu te deschide suferinței și bățăilor de cap! Și nu-l expune pe Luc la genul ăsta de otravă.

Animozitatea lui Gabby se dezumflă când văzu remușcările și suferința autentică ale tatălui ei.

- Poate că toate astea sunt adevărate, dar eu nu pot trăi cu întrebări fără răspunsuri, acum că ea a luat legătura cu mine. Trebuie să o văd, dar nu-l voi lua pe Luc. Zâmbi cu compasiune. Îmi pare rău dacă asta te supără, dar este alegerea mea. Tată, știu toate lucrurile groaznice pe care le-a făcut și cât de mult ne-a rănit pe amândoi. Dar este mama mea. Undeva sub toate acele droguri, este femeia care m-a iubit. Femeia pe care amândoi am iubit-o. Faptul că a încercat să reia legătura dovedește că nu a plecat fără să vrea să se uite vreodată înapoi. Că are regrete. Dacă o mai văd vreodată, nu mă pot preface că nu-mi pasă deloc. Și tu mereu m-ai învățat să le dau oamenilor o a doua șansă. Dacă mama a muncit din greu să scape de dependență? Poate că merită șansa de a dovedi că s-a schimbat.

Tatăl ei clătină din cap resemnat.

- Dacă aș avea un cent pentru fiecare șansă pe care iam oferit-o, m-aș putea pensiona.

Umerii lui Gabby căzură ca răspuns la opinia lui fatalistă. Din fericire, soneria puse capăt discuției.

- Probabil este Noah, cu Luc. Deschid eu.

Se uită rapid la tatăl ei, care avea o privire dezorientată, și își dădu seama că el deja nu mai era în cameră, deși corpul lui se afla acolo.

Când deschise ușa, îl văzu pe Noah ținându-l pe Luc în brațe. I se tăie respirația la acea priveliște neobișnuită și fu forțată să admită similitudinile din forma feței lor. Se întinse spre băiat.

- Mulțumesc, Noah! Am avut o zi lungă astăzi, deci asta chiar a fost de ajutor.

Noah afișă acel vechi zâmbet familiar care obișnuia să o înmoaie toată. Deși ezitase să-i acorde prea mult credit lui Noah, era nevoită să admită că în ultima vreme făcea un pic mai multe eforturi cu Luc și cu ea. Dacă era dispusă să-i dea o a doua șansă mamei ei, poate că ar putea să-și reducă sarcasmul și să fie prietenă cu tatăl fiului ei.

Îl sărută pe Luc pe obraz.

- Te-ai distrat în mașina lui tati?

- Tata a pus luminile loșii și albastre!

Gabby făcu ochii mari, prefăcându-se entuziasmată.

- Oh, uau! Pare amuzant.

Îl lăsă jos pe Luc, iar acesta o luă la goană pe hol, strigându-și bunicul.

- Gabby, putem vorbi o secundă? Noah își dăduse jos chipiul și îl ținea în fața corpului. Făcu semn din cap spre stânga. Aici, afară?

- Ce s-a întâmplat?

Păși pe verandă și se uită pe furiș spre garaj, întrebându-se dacă Jackson o putea vedea cu Noah.

Noah se juca agitat cu tocul său și zâmbi ciudat. Pentru prima dată în ani buni, nu se purta de parcă era cel mai tare dintre toți.

- Cred că eu doar... Ah, la naiba, Gabs! Am făcut greșeli, și aș fi putut să fiu - aș putea să fiu - un tată mai bun. Un tip mai bun pentru tine. Știm amândoi că înainte nu eram pregătit, dar acum, ei bine, acum simt că aș putea să fiu. Probabil văzuse șocul din ochii ei,

pentru că își dresе vocea înainte de a se bâlbâi spre final. Bănuiesc că ceea ce vreau să spun – ce sper – este că, din moment ce nu ești într-o relație cu cineva și cum eu sunt tatăl lui Luc, poate mă vei lăsa să încerc să aduc familia noastră laolaltă. Să încerc să fac lucrurile să funcționeze de data asta.

Gabby ar fi putut să jure că maxilarul îi picase, dar îl atinse rapid cu mâna și își dovedi că nu. Deși tocmai ple-dase pentru oferirea unei a doua șanse, zidurile inimii ei erau ridicate împotriva sugestiei lui Noah.

-Noah, eu... m-ai surprins. Iartă-mă dacă sunt un pic sceptică!

-Chiar ești? Știi că mereu ai fost fata mea preferată. N-are cum să fie un șoc total.

-Dacă eu am fost mereu preferata ta, atunci de ce ai avut nevoie de Linda, Jessie, Annie...

-Bine, bine. Oprește-te! o întrerupse Noah și își mes-tecă buza. Aveam 21 de ani când ai rămas gravidă și eram foarte speriat, apropo. Nu eram nici pe departe ceea ce tu și Luc aveți nevoie. Am crezut că pot să scap de responsabilitate și de toate sentimentele mele amestecate. Dar nimeni nu a fost nici pe aproape de tine, Gabs. Niciodată. Am greșit cândva, am fost prea mândru să recunosc. Apoi timpul a trecut, și tu erai așa de supărată și rănită – cum era și firesc să fii. Bănuiesc că acum sper să fi trecut suficient timp ca furia ta să se fi diminuat și noi să putem vorbi.

-Deci ai avut revelația asta brusc? Gabby clătină din cap, bănuind că intrarea lui Jackson în scenă avea de-a face cu acest spectacol. Noah, sentimentele pe care eu le-am avut pentru tine nu mai există. Poate acum vreo doi ani aș fi găsit ceva rămășițe de iubire în inima mea, dar acum este prea târziu.

-Nu-mi oferi nici măcar șansa de a-ți dovedi că m-am schimbat? Se întinse pentru a-i atinge un braț. Lasă-mă

să fiu un tip mai bun pentru tine, un tată mai bun pentru Luc.

- Ferească Dumnezeu să te folosești de Luc ca să mă câștigi! În acest moment, îi este bine cu relația *relaxată* pe care voi doi o aveți. Nu te da pe lângă el în încercarea de a mă convinge să-ți mai dau o șansă, ca apoi să te întorci la distanțarea ta odată ce nu-ți iese planul.

- Uau! Noah ridică din sprâncene. Văd că am mult de lucru ca să mă iei în serios. Nu-i un plan. Încerc să fiu onest cu tine pentru prima dată în ani buni.

Oare? Gabby nu-și dădea seama, și asta era problema. Chiar dacă ar fi putut șterge suferința pe care el i-o provocase și ar fi acceptat să se împace cu el, oare ar putea să mai aibă încredere în el? Până la urmă, ea nu credea că el avea să iubească vreodată pe cineva la fel de mult cât se iubea pe el.

- Te rog, las-o baltă! Mereu vei fi în viața noastră, pentru că ești tatăl lui Luc. Suntem o familie, așa disfuncțională cum suntem. Hai să fie de ajuns așa!

- Te-am câștigat o dată. Noah își puse chipiul înapoi pe cap și își puse mâinile în șolduri. Nu mă poți opri să încerc din nou.

- Atunci, ce zici de un sfat? Ridică din sprâncene. Să-mi ignori sentimentele nu-i un bun început.

- Asta-i una dintre chestiile care-mi plac la tine, Gabs. Mereu lovești direct. Îi făcu cu ochiul, de parcă farmecul lui avea să îi topească apărarea, apoi se îndreptă spre mașina lui în timp ce se uita la fereastra apartamentului de la garaj. Se întoarse spre ea când deschise portiera. O să te fac să te răzgândești în privința mea.

Înainte ca ea să-l roage să nu încerce, el urcă la volan, închise portiera și porni motorul.

Gabby se sprijini de ușă, extenuată de ziua grea de muncă, glezna care o durea și de cele trei certuri prin care trecuse în ultimele 45 de minute.

Jackson privi cum mașina de poliție a lui Noah se îndepărtează de casă. Nu o putuse vedea pe Gabby, pentru că ea rămăsese în mare parte ascunsă de acoperișul de pe veranda din față.

Îi reveniră în minte ultimele cuvinte usturătoare din cearta avută mai devreme cu ea. „Poate că nu-ți stă în fire să rămâi să te lupți pentru cineva.”

„Rahat”, se gândi el. Se lupta pentru toată lumea. Se luptase pentru mama lui când ea fusese bolnavă, se luptase pentru fratele lui în acele prime luni după ce David fugise la Hong Kong. Se luptase pentru fiul sau fiica lui până când Alison se dusesse la clinică și scăpase de „greșeala” lor. Asta încă îl durea cel mai mult, cum îl durea și să se întrebe dacă ar fi avut băiat sau fată.

Bănuia că acum nu mai conta. Ideea era că se lupta pentru oamenii pe care-i iubea. Acum, se lupta să se protejeze ei doi – pe el și pe Gabby – de suferință. Păcat că ea nu pricepea că deseori în viață cel mai bun atac este o bună apărare.

Jackson se uită la ceas și apoi îl sună pe David pentru conferința cu el și Oliver, avocatul inutil. În vreme ce aștepta să se adune toți, își dorea din suflet ca acest proces cu Doug să dispară. Avea destule pe cap fără să mai fie nevoit să se ploconească și la acel nenorocit.

- Jackson? se auzi vocea lui David.

- Sunt aici.

Jackson stătea la mica masă, unde avea pregătite un caiet și un pix.

- Oliver întârzie un minut.

- Deci nu mi se facturează partea asta din apel, glumi Jackson, având nevoie să destindă atmosfera.

- Nu dacă nu mă enervezi. David nu prea tachina, dar Jackson auzi afecțiunea din vocea lui. Se complăcuse așa mult în suferința provocată de David, încât uitase latura plăcută a fratelui său. Cat mi-a zis că a vorbit cu tine în dimineața asta.

Bănuia că David și Cat îl verificau și apoi discutau între ei. Îi reveni în minte remarca melancolică a lui Gabby despre dorința de a avea frați, forțându-l să admită cât de norocos era că lor le păsa suficient încât să facă asta.

- Da. Jackson își întinse picioarele. Dar acum nu-i momentul pentru această discuție, dacă nu te superi.

- Desigur. Doar să știi că sunt aici, pentru orice ai nevoie.

- Mulțumesc!

Învârti pixul între degete, nedorind să-și lase mintea să se aventureze spre terapia de familie, când rămăsese cu așa puțină energie în rezervor.

- Ah, uite-l pe Oliver, anunță David.

- Jackson, îmi cer scuze pentru întârziere!

Vocea sacadată și groasă a lui Oliver îl enerva pe Jackson. Își dorea ca David să se fi specializat pe litigii în loc de tranzacții corporatiste, dar măcar știa că fratele lui avea să îl supravegheze pe Oliver.

- Nici o problemă. Jackson inspiră. Sper să ai vești bune.

- Din păcate, nu de data asta. Am primit interogatorii și în curând citații pentru mărturii premergătoare.

- În limba mea, te rog, zise Jackson și își dădu ochii peste cap.

- Scuze! Ideea este că acum ne aflăm în faza de descoperire a procesului. Am primit pagini cu întrebări menite să le ofere dovezi pe care reclamantul - adică Doug - să le folosească pentru a-și construi cazul. Mărturiile sunt niște discuții, cel mai probabil cu martorii la incident, dar probabil și cu unii clienți de-ai tăi.

Jackson sări în sus.

- De ce poate el să ajungă la clienții mei? Nu erau pe șantier, nici nu au nimic de zis în deciziile mele de a angaja și a concedia.

- Problema este că cea mai slabă pretenție în procesul lui Doug este că l-ai concediat abuziv, pretenție bazată pe o interpretare părtinitoare a răzbunării. Așa că vor insista mai mult pe agresiune, provocarea de daune morale și defăimare.

- Defăimare? El este cel care răspândește povești despre mine și despre etica muncii mele, nu invers. Jackson lovi cu palma în masă. Eu de ce nu pot să-l dau în judecată?

- Dacă-ți amintești, am depus contraplângeri, dar, oricum ar fi, vor exista mărturii dacă nu ne înțelegem înainte ca lucrurile să escaladeze.

- Deci el scoate prostii pe gură în fața echipei mele, mă dă în judecată și apoi eu sunt ăla care plătește? Fără supărare, băieți, dar sistemul juridic este de rahat.

Tăcerea de la celălalt capăt al apelului nu-l ajută pe Jackson cu starea lui de spirit.

David hotărî să intervină:

- Jackson, trebuie să abordezi asta cu mintea, nu cu inima. Corect și incorect nu contează la fel de mult precum reputația ta, interesele afacerii tale, tot ce ai construit aici. Toate astea sunt deservite cel mai bine dacă faci o mișcare decisivă în direcția încheierii acestei prostii înainte ca Doug să obțină dovada de care are nevoie pentru a-și îmbunătăți șansele într-un proces.

- La dracu', nu există nici o dovadă!

Dar apoi Jackson își aminti că Hank povestise despre incident diferit de cum își amintea el.

- Nu cred că ar trebui să te bazezi doar pe propria mărturie și pe ce îți amintești ca să iei această decizie. David ezită. Din conversațiile mele neoficiale cu Hank, măcar plângerea lui Doug de atac la persoană stă în picioare.

- Voi doi vreți să bag coada între picioare?

- Nu, răspunse Oliver. Dacă vrei să te lupți, luptăm. Dar noi îți spunem că ar trebui să te gândești serios

ce este în interesul tău și în interesul celorlalți angajați ai tăi. Sfatul meu este să faci o ofertă de înțelegere, condiționată, desigur, de tăcerea lui Doug.

- De parcă am putea vreodată să punem asta în aplicare! replică Jackson.

- Așa este, nu-i perfect, dar tu ai o comunitate închisă. Dacă afli că Doug a vorbit, va trebui să returneze banii, plus alte costuri.

Apoi Oliver tăcu.

- Dar dacă el încalcă partea lui din înțelegere, se va produce oricum tot răul pe care eu încerc să-l evit plătindu-l.

Jackson își frecă fața cu mâna.

- Cel mai probabil, va lua banii și va respecta condițiile, zise Oliver.

- Și ce, acum scot o sumă din burtă și-l plătesc pe ticălos?

Jackson desenă simbolul banilor pe caiet, apoi îl tăie.

David interveni:

- Cât valorează pentru tine ca asta să dispară? Să tai acest lucru de pe lista ta de îngrijorări și să mergi mai departe?

Voia să urle „Nimic!” Dar se gândi la Hank, la Jim, la Ray și la noii membri ai echipei. Se gândi la anii petrecuți să construiască firma și reputația ei. Se gândi la faptul că de curând începuse în sfârșit să se simtă mai bine în propria piele și mai bine cu privire la viitor. Poate că David avea dreptate. Poate nu merita să se judece cu idiotul ăla.

- Jackson? întrebă din nou David.

- Crezi că salariul pe o lună este corect?

- Care-i suma? întrebă Oliver.

- 4000.

Jackson îi auzi șoptind.

- Vă aud vorbind, chiar dacă nu vă pot vedea.

Oliver își dresă vocea.

- Scuze! Îi spuneam lui David că mă îndoiesc că va fi suficient. Chiar dacă Doug ar fi dispus să accepte, ceea ce mă îndoiesc, avocatul lui va ținti probabil la mai mult, întrucât compensația lui este un procent din cât obține pentru clientul lui.

- Asta-i o tâmpenie.

- Eu nu te contrazic, dar îți ofer cel mai bun sfat. Ai fi dispus să oferi 25 000 ca să termini cu asta acum? Este mult sub limita asigurării tale.

"25 000?" Oliver era probabil un nebun. Nu era vorba numai despre bani. Era vorba despre principiu.

- Oliver, pot să vorbesc doar cu fratele meu un pic?

Jackson bătu nerăbdător din degetele de la picioare.

- Sigur. O să ies din birou, zise Oliver.

- Mulțumesc!

Jackson auzi foșnetul hârtiilor și mișcare.

- A plecat acum. Ce se întâmplă? întrebă David.

- Tu ești de acord cu el? se răsti Jackson.

- Cu privire la înțelegere?

- Cu privire la sumă. Adică, asta-i salariul pe șase luni. Mi se pare mult pentru un tip care a fost concediat fiindcă vorbea urât despre șef.

- Cred că acum elementul-cheie este viteza. Există un cost când rezolvi problema repede. Dacă riști și accepți să plătești orice fel de daune morale pentru acuzația de agresiune, acelea nu vor fi acoperite de asigurare, și te-ai putea afla într-o situație dificilă. Așa că, deși înțeleg că privești asta din punct de vedere moral, acum este momentul să fii pragmatic, nu idealist.

Brusc, o senzație copleșitoare de înfrângere se abătu asupra lui Jackson. Întunericul care-l consumase în ultimii doi ani crescuse în interior, strângându-i plămânii. Gura i se uscă, și, pentru prima dată în zile, chiar voia să bea.

- Oferă-i 12 000. Nici un cent în plus. Asta-i salariul pe trei luni.

- O să-i spun lui Oliver. David făcu o pauză. Urăsc să spun asta acum, dar ar trebui să te pregătești pentru o contraofertă.

- La dracu', David! Oliver nu-l poate face pe celălalt avocat să înțeleagă? Pentru Dumnezeu, ăsta-i șantaj.

- Știi destule despre negocieri ca să cunoști jocul. David făcu o pauză, iar Jackson închise frustrat ochii. Că tot suntem aici, putem să vorbim despre ședința aia de consiliere de familie pe care a menționat-o Cat?

- De fapt, am avut o zi de rahat. Nu încerc să te îndepărtez. Jackson se aplecă în față și își sprijini bărbia în pumn. Bine, ba da, dar nu pentru că nu vreau să vorbesc despre asta. Doar că acum nu mă simt în stare.

- Bine. Cum am zis, voi fi acolo dacă și când vrei. Vivi îți transmite iubirea ei.

- Mersi, David. Salut-o pe V! Și apreciez că ești implicat în mizeria asta. Știu că nu-mi iei bani pentru timpul tău.

- N-ai pentru ce!

- Bine. Vorbim curând.

Jackson închise și aruncă telefonul pe masă.

După un minut, se ridică și se duse la frigider. Opțiunile de cină erau limitate: cașcaval pane, supă la conservă sau un sendviș cu ou. Se uită peste drum, la casa Bouchard. Probabil Gabby gătise ceva consistent și gustos. Fata aia se pricepea de minune să gătească.

Și se pricepea și la altele. Un fulger de electricitate îl străbătu când își aminti sărutul lor. Avea ea dreptate? Era un laș, în loc să fie un tip înțelept, altruist?

I se părea mai mult decât ridicol să creadă că avea să iasă ceva bun dacă s-ar implica și mai mult cu ea, dar ea era prima - singura - persoană în mai bine de 24 de luni care trezise speranța în pieptul lui. Care-i înțelegea inima. Care era dispusă să riște ceva ca să fie mai aproape de el.

Inteligența se lupta cu instinctul, disperată să facă niște lumină peste nebunia cu ei doi împreună. Dar, în loc ca razele puternice să scoată în evidență defectele, nu făceau decât să evidențieze fațetele intangibile, fascinante ale relației lor.

Încrederea lui că avea să fie suficient de puternic să-i reziste câteva săptămâni păli. La naiba, chiar și o singură zi avea să fie greu.

capitolul 12

La ora 22.00, Gabby închise televizorul după ce își dădu seama că nu făcuse decât să treacă de la un program la altul în ultima jumătate de oră. Tatăl ei se duse se la culcare devreme. Și, spre deosebire de gândurile ei, Luc nu se mișcase de ore.

Hoinări pe la primul etaj, ridică o jucărie lăsată de Luc în bucătărie, punând paharul ei murdar în mașina de spălat vase și apoi îndreptând cuvertura de pe canapea. Până la sosirea lui Jackson, acceptase seria asta de activități banale și mici bucurii drept o viață bună. Acum, că trăsesse cu ochiul la o lume în care scliepa posibilitatea de ceva precum iubirea, viața ei normală i se părea incompletă.

Privind afară, observă lumina de un galben pal strălucind prin fereastra apartamentului de la garaj.

Se întrebă dacă Jackson își petrecuse seara rememorând cearta lor. Sau retrăind acel sărut arzător. Sau păsându-i în vreun fel de ce voise Noah de la ea în această după-amiază.

Noah. Gabby își frecă fruntea, întrebându-se cât timp avea acesta să insiste pe ideea lui nebunească de a se împăca. Sincer, își pierduse mințile? Doar un bărbat așa prins în propria viață s-ar gândi că iubita pe care

a părăsit-o când era însărcinată cu copilul lor l-ar aștepta să se întoarcă – pentru ea sau pentru fiul lor.

În câteva săptămâni, Jackson reușise să fie un model masculin mai puternic pentru Luc decât fusese vreodată Noah. Cu siguranță, Jackson emana mai multă căldură și un confort natural în preajma copiilor, spre deosebire de Noah.

Capul îi bubuia de la toate evenimentele zilei. Dar, în ciuda a ore de gimnastică mentală, știa un lucru cu siguranță. Nu avea să doarmă dacă nu urma să clarifice întâi lucrurile cu Jackson.

Se uită din nou pe geam. Doar 18 metri distanță. Un drum de un minut. Tot ce-i trebuia era un pic de curaj, ceva ce mereu avusese cu destulă ușurință. Odată hotărârea luată, se încălță cu adidașii și se strecură pe ușa din spate.

Poate că el avea dreptate... era tânără și impulsivă. Dar poate fix de asta avea nevoie Jackson – de cineva care să acționeze în loc să se gândească prea mult, până când situația era secătuită de bucurie și entuziasm.

Când ajunse la ultima treaptă, ascultă la ușă, dar nu se auzi nimic din interior. Nici televizorul. Nici radioul. Nimic.

Inspirând adânc, ciocăni de trei ori. Auzi pași înainte ca el să deschidă ușa.

– Ce s-a întâmplat? Avea sprâncenele unite, și se uită peste umărul ei la casă. O altă problemă cu tatăl tău?

– Nu. Cel puțin, nu cum crezi tu. Am venit să vorbim. Pot să intru sau ești ocupat?

Fără un cuvânt, el păși înapoi și-i făcu semn să intre. Când închise ușa, ea observă că el se agăță de clanță și își plecă ușor capul o secundă sau două înainte de a se uita la ea.

– Doar citeam.

Se uită la ea și se sprijini de ușă, cu mâinile la spate, mutându-și greutatea de pe un picior pe altul.

Înclinând capul, o așteptă să vorbească. Bănuia că avea sens, ținând cont că ea inițiasse întâlnirea. Problema era că se grăbise fără să aibă un plan.

- Putem să ne așezăm câteva minute? întrebă, făcând semn spre canapea.

- Sigur.

Se dezlipi de ușă și o urmă, dar se așeză pe scaun, în loc să stea pe canapea lângă ea.

Ea se mișcă pe pernă ca să fie mai aproape de el și el se tensionă vizibil.

Nu era un început bun.

Se aștepta să retrăiască momentul lor cu sărutul și cearta. Ea hotărî să înceapă din alt punct.

- Mă voi întâlni cu mama mea.

- Da? Jackson se aplecă înainte, mai prezent acum, că văzuse că discuția nu avea nimic de-a face cu el sau cu ei. Cum a primit tatăl tău vestea?

- Ne-am certat din nou. Ridică din umeri. Nu-i șocant, nu-i așa?

- El doar are grijă de tine, știi asta. Miji ochii. Ce te-a făcut să iei decizia?

- Tu.

El se retrase, punându-și o palmă pe piept.

- Eu?

- În noaptea aia, lângă foc, mi-ai zis că, dacă nu mă duc, probabil voi avea întrebări toată viața mea. Cred că ai dreptate. Cum ți-am mai zis, a greșit, dar tot mama mea este. Poate că sunt naivă, dar fetița din mine încă vrea un fel de conexiune cu mama ei.

Nu menționează faptul că voia și să vadă dacă mama ei își înfrânsese dependența. În acest moment, renunțase să se mai mintă cu privire la motivul pentru care aceea parte conta. Răspunsul se afla lângă ea acum, părând neliniștit. Dacă mama ei își putuse înfrânge dependența, sigur și Jackson putea.

Jackson își mușcă buza inferioară, ceea ce ei îi atrase imediat atenția. De parcă i-ar putea uita vreodată forma sau gustul gurii – sau ar vrea să uite.

Văzu cum în ochii lui se desfășura un conflict.

- Sper să nu-mi porți pică dacă lucrurile nu merg bine. Bătu cu degetele în brațul scaunului său. Din puținul pe care-l știu, șansele sunt jumi-juma ca lucrurile să meargă prost. Ești pregătită pentru asta?

- Probabil că nu. Se mută la marginea canapelei, până când genunchii lor se atinseră. Ochii lui se îndreptară imediat spre punctul de contact și zăboviră acolo. Jackson, vrei să mergi cu mine? Pentru sprijin.

În liniștea ce se așternu, se auzi murmurul frigiderului. Jackson se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi, și bătu din degete în timp ce se gândea.

- De ce eu?

Cuvintele îi umplură gura înainte să le poată opri, așa că răspunse:

- Pentru că, spre deosebire de Tess sau de tata, tu nu judeci.

O cuprinse rușinea, și simți că o mănâncă nasul.

Jackson se întinse și-i luă mâna.

- Să te judec?

- Da, că-s destul de proastă să-i dau altă șansă. Și să o judeci pe ea pentru problema cu drogurile. Gabby își feri privirea când zise ultima parte, dar nu suficient de repede încât să nu observe cum el ridică dintr-o sprânceană. Înainte să plece, oamenii șușoteau tot timpul despre ea. Alte mame se uitau disprețuitor la mine, de parcă aș putea să am o influență negativă asupra copiilor lor. Apoi ea a plecat, și oamenii au avut opinii și despre asta. Bănuiesc că nu vreau ca altcineva să știe că, după tot ce ne-a făcut mie și tatei, încă-mi pasă suficient cât să vreau să o văd. Asta mă face o lașă?

El îi strânse mâna și mai cu putere.

- Eu n-am cunoscut vreodată pe cineva mai departe ca tine de a fi laș. Dar trebuie să fiu sincer. N-aș judeca-o că s-a chinuit cu drogurile și nu te-aș judeca pe tine că vrei să faci pace cu ea. Dar nu mă pot preface că nu aș judeca-o pentru că te-a părăsit. Se aplecă mai aproape și își șterse o lacrimă din colțul ochiului. Dar a fost pierderea ei, nu a ta, mai zise el șoptit.

Ea ridică mâna să o atingă pe a lui în vreme ce el îi atinge obrazul.

- Mulțumesc!

Când el încercă să-și retragă mâna, ea îl prinse ferm.

- Jackson, vreau să vorbim și despre cearta noastră.

- Îmi pare rău dacă ți-am rănit sentimentele cu acea remarcă de copil. Eram mai mult supărat pe mine pentru sărut. El își smulse mâna, pentru că avea nevoie de spațiu dacă ea voia să discute despre acel sărut stând acolo în pijama și fără sutien. Hai să o lăsăm în urmă și să trecem peste!

- Să trecem peste? Ea îi zâmbi, iar el citi speranța în ochii ei. Cum?

- Să trecem peste asta ca prieteni. Ca să nu fie nevoie să vorbim la nesfârșit - eu voi pleca în câteva săptămâni.

- Știu, spuse ea și îi susținu privirea.

- Bine, atunci. Mă bucur că suntem de acord.

Când ușurarea pe care el se așteptase să o simtă nu apărui, tristețea se prezentă să umple golul.

- N-aș spune neapărat asta. Ea își linse buzele. Dacă ar fi după mine, eu aș vrea să văd unde ar putea să ducă toate acele sentimente.

Ea s-ar arunca negreșit cu capul înainte, dar putea el să fie așa nesăbuit cu ambele lor inimi?

- De ce m-ai invita pe mine, cu problemele mele reale, în viața ta? Și nu mă refer doar la băutură.

- Ce alte probleme mai există?

- Contează? Se ridică, cu mâinile în șolduri, și începu să se plimbe. Ești tânără și ai un băiat de care trebuie să ai grijă, și mama ta s-ar putea întoarce în viața ta. Ai destule pe cap fără să-ți mai dau și eu din tâmpeniile mele. Și apoi, *puf*, eu voi dispărea. Care-i scopul?

- Încetează să faci asta!

Ea își încrucișă brațele, ceea ce-i oferi lui o priveliște perfectă în decolteul ei.

Se opri din mers și ridică privirea la fața ei.

- Să fac ce?

- Să spui lucruri prefăcându-te că mă protejezi, când, de fapt, pui distanță pentru a te proteja pe tine.

Abilitatea ei de a-l citi așa bine avea un dezavantaj - nu se putea ascunde ușor.

- Dacă-s așa un laș, ăsta-i un motiv în plus ca tu să te îndepărtezi.

- Uite cum deviezi din nou!

Ea refuză să își mute privirea. El întinse mâinile în lateral.

- Uite cum tu ai un răspuns la tot, din nou.

- Crede-mă, am mai multe întrebări decât răspunsuri. Dar sărutul nostru a fost mai mult decât un simplu sărut. Neagă, împotrivește-te, îndepărtează asta, fă ce vrei tu, dar adevărul este că acolo există sentimente. Gesticulă între ei doi. Sentimente reale, care trec de prietenie. Nu știu cum este viața în Connecticut, dar pe aici asta nu se întâmplă tot timpul.

El își trecu ambele mâini prin păr, frustrat și neștiind ce să zică. Nu, genul ăsta de sentimente nu apăreau în fiecare zi... sau săptămână, sau lună, sau an. Normal că numai cu norocul lui chior putea să i se întâmple în cel mai prost moment și în cel mai nepotrivit loc, cu o femeie complet nepotrivită.

Umerii lui Gabby se lăsară, iar ea privi la picioarele ei.

- Eu doar vreau o șansă să te cunosc mai bine. De ce-i așa greșit?

Gâtul i se strânse, îngreunându-i înghițitul. Părea fragilă, tânără și vulnerabilă. La fel de expusă cum se simțea el de fiecare dată când ea încerca să mai dea laoparte un strat și să intre în inima lui. Deschiderea ei îi aminti din nou de el în tinerețe. Un bărbat care se simțise bine în propria piele, confortabil să-și exprime afecțiunea prin cuvinte și acțiuni.

I-ar fi plăcut să creadă că acea parte mai bună din el încă exista, în ciuda cinismului lui, precum apa care circulă sub suprafața înghețată a unui lac.

- Nu-i greșit. Dar nu voia să o contamineze pe Gabby cu otrava lui pesimistă. Doar că nu-i înțelept.

Ea ridică privirea; ochii ei albaștri erau plini de nefericire.

- Nai încredere în mine.

- Mi-e greu să am încredere în oricine.

Văzu cum forța cuvintelor lui o dă înapoi.

Ea se îndreptă și-l privi, dar mintea ei părea să fie în altă parte. Într-un final, zise:

- Ai spus că te-au rănit mulți oameni. De aia nu-mi dai o șansă? Presupui că și eu te voi dezamăgi.

Nu se putu abține să nu zâmbească la modul ei trufaș de a fi.

- Învăț să nu fac nici o presupunere în ceea ce te privește.

Ea zâmbi cochet.

- Bine.

Gabby se ridică și porni spre el.

Prin membrele lui își croi loc neliniștea, iar el se luptă cu impulsul de a-și smulge hanoracul în căutarea aerului mai rece. Pereții apartamentului se strâneau în jurul lui.

- Pari a te simți incomod.

Se opri la câțiva centimetri de el.

- Mă simt al naibii de incomod. Nu știu ce vrei de la mine.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui.

- Ba știi.

Pulsul lui se înteeți și, în ciuda faptului că știa mai bine, îi prinse talia. Trecură cinci minute în care fiecare doar se uită la celălalt. Respirațiile și membrele deveneau tot mai grele de dorință.

- Asta-i o greșeală.

- Poate.

În ochii lui Gabby - acum calmi și limpezi - nu era nici urmă de îndoială. Atunci, ea se ridică pe vârfuri și-l sărută.

Orice abilitate de a rezista dispăru când el cedă în fața gurii și a limbii ei convingătoare. Spre deosebire de ceea ce mai experimentase în ultimii doi ani, sărutul lui Gabby reverberă până în interiorul lui și-i cuprinse inima ca o menghină. În el pătrunse și începu să îl consume acel gen de senzație înspăimântătoare, grozavă, ce te întoarce cu susul în jos, de care el uitase că exista.

Își înfipse degetele în buclele ei brunete lejere, ciufuite, care-i atrăseseră atenția cu săptămâni înainte, apoi mâinile îi alunecară pe spatele ei, pentru a-i cuprinde fundul și a o trage spre corpul lui.

Fără să întrerupă sărutările lor pasionale, ea își petrecu mâinile în jurul gâtului lui și-l țină bine.

- Culcă-te cu mine, Jackson!

Fu împins cu capul înainte într-o avalanșă de senzații erotice când își auzi numele pe buzele ei. Întrebă printre sărutări:

- Ești sigură?

- Da, răspunse ea fără ezitare.

Își petrecu o mână pe sub coapsa ei și o ridică. Ea își petrecu din reflex picioarele în jurul soldurilor lui. Exact unde voia el să fie. Unde voia să se îngroape din nou și din nou, până când nici unul din ei nu mai avea ceva de dat.

Se clătină spre pat în îmbrățișarea lor pasională – guri care căutau plăcere, mâini care explorau, pelvisuri frecându-se cu disperare –, până căzură împreună pe saltea.

Gabby se dovedi la fel de îndrăzneată în căutarea plăcerii cum fusese în toate celelalte aspecte ale vieții ei. În timp ce Jackson rămase dezechilibrat, aproape uimit de valul de dorință ce-i curgea prin vene, ea începuse să-i desfacă hainele și să-i mângâie spatele.

El nu voia să se grăbească, dar nici nu putea să încetinească. Nebunie – singura explicație. Își pierduseră amândoi mințile pentru ceva ce nu putea să identifice și poate că nici nu voia. Nu când se simțea așa bine să renunțe la teamă și îndoieli.

Pe tot corpul, pe unde o atingea, pielea i se făcu de găină, ca niște unduiri pe un lac.

Își aruncă hanoracul pe podea și apoi prinse brațele lui Gabby deasupra capului ei pentru a relua controlul ritmului. Altfel, avea să se termine înainte să înceapă.

Ea se întinse spre el, gâfâind.

- Vino înapoi!

- Nu plec nicăieri, murmură el la urechea ei. Dar asta nu-i o cursă. Dacă ne jucăm cu focul, să o facem pe indelete.

Asta-i aduse un zâmbet larg din partea ei. O sărută atunci, pentru că putea. Pentru că voise să o facă de săptămâni. Pentru că fata asta îl făcea să-și dorească să se reconecteze cu părți din el pe care le crezuse inaccesibile.

Trecu cu limba de-a lungul gâtului ei, până când gura lui găsi punctul sensibil din spatele urechii ei. Corpul ei se cutremură drept răspuns. Îi plăcu asta... mult.

Îi ciuguli buzele și o sărută din nou, apoi se apucă să-i ridice bluza cu o mână în timp ce cu cealaltă îi ținea mâinile.

Fără sutien, cum bănuise. O sărută pe abdomen și urcă lent pe trunchiul ei până când închise gura în jurul

sfârcului drept. Ea gemu și se arcui spre el în timp ce el încercuia cu limba, înainte de a trece în partea cealaltă.

Pielea ei fără cusur – mătăsoasă, dar fermă – mirosea a proaspăt, dar și dulce, ca o pară coaptă. Se retrase pentru a se uita la fața ei, obrații îmbujorați, buzele umflate, părul ciufulit și răsfirat în jurul capului ei.

- Ești așa frumoasă.

Înainte ca ea să răspundă, el o sărută din nou apăsător și posesiv. Având nevoie să-i simtă atingerea, el îi eliberă mâinile, care se duseră imediat la talia lui și începură să-i tragă pantalonii de pe șolduri.

Era așa tare, că-l durea. Într-un minut, se dezbrăcaseră unul pe celălalt de haine. El o mângâie pe interiorul coapsei până când mâna găsi centrul ei umed și pregătit pentru el.

- Oh, gemu ea când degetele lui intrară în corpul ei.

Se zvârcoli în palma lui într-un ritm constant, și apoi mâna ei îi cuprinse bărbăția, făcându-l să emită un gemăt din plămâni.

În acel moment, corpurile lor se împletiră, și se mișcau în armonie, ca niște roțițe care știau exact cum să-și maximizeze plăcerea. Senzații amețitoare, calde, tandre se rostogoleau și cădeau prin venele lui, surprinzându-l și trăgându-l tot mai adânc și mai adânc.

Când nici unul din ei nu mai putu să aștepte, el își puse un prezervativ și apoi intră adânc în corpul ei. Se aplecă deasupra ei, sprijinindu-se în antebrate, și-i cuprinse chipul cu mâinile. O sărută, cercetându-i gura lent, mișcându-și șoldurile la unison cu limba și apoi mărind treptat ritmul mișcărilor, până când ajunseră amândoi în punctul de a termina.

- Da! strigă Gabby încordându-se în jurul lui, mulgându-l în timp ce propriul lui orgasm explodează. Oh, da!

Își îngropă chipul în gâtul ei. În loc să se retragă, rămase în ea. Zâmbi când dădu laoparte unele dintre buclele ei transpirate, lipite de fața ei.

În timp ce vârtejul frenetic al dorinței se atenua, o nouă emoție își făcea loc printre mușchii întăriți ai inimii lui: pacea. Nu se putea gândi la un cuvânt mai bun, deși i se părea prea puțin pentru starea perfectă de grație ce-i consuma însuși sufletul.

Gabby își lungi gâtul ca să-l sărute și-i mângâie delicat cu degetele spatele. Atingerea ei ușoară îl făcu să zâmbească, pentru că părea ceva contrar firii pentru o fată care venise direct la el cu întrebările și sentimentele ei.

Apoi se uită la ceas și oftă.

- Mi-aș dori să pot rămâne toată noaptea, dar ar fi mai bine să mă duc acasă, în caz că tata sau Luc se trezesc și au nevoie de mine.

Pentru prima dată în ani buni, Jackson nu era fericit cu o scuză de a încheia partida și de a dormi singur. Aproape că le purta pică celorlalți bărbați din viața ei, dar îndepărtă sentimentul și o mușcă de buza de jos.

- Mă lași ca să vreau mai mult, nu-i așa?

- Da?

Gropițele ei se adânciră sub sclipirea din ochii ei albaștri.

- Da. Făcu un efort să-i dea drumul și apoi se ridică în fund să o urmărească agitându-se să se îmbrace. Ți-am spus că nu-mi place să mă limitez la unul.

Ea zâmbi larg și brusc lui i se păru amuzant că putea glumi cu ea pe seama băuturii. Poate că asta era un semn bun. Poate că avea să-i dovedească terapeutului că se înșela și această relație urma să îl ajute să treacă linia de final a recuperării lui.

Odată îmbrăcată complet, ea se așeză pe marginea saltelei și-i prinse mâinile.

- Te rog să nu începi să regreti asta de cum ies pe ușă. Știu că sunt șanse ca această aventură să fie de scurtă durată și că probabil nu vom fi niciodată mai mult

decât niște prieteni la distanță. Dar hai să vedem unde duce asta, pas cu pas!

„Prieteni la distanță“ deja suna rău. Prea insignifiant ca să exprime toată greutatea sentimentelor lui pentru Gabby. Dar o știa de așa puțin timp, cum putea el să se gândească la a avea mai mult?

– Pas cu pas... mantra mea, mai nou. O trase ușor de păr și o mai sărută o dată de noapte bună. Indiferent ce se va întâmpla după, nu voi regreta niciodată noaptea asta. Îmi pare doar rău că trebuie să pleci acum.

Se ridică și o urmă la ușă, apoi o privi până dispăru în casa ei întunecată. Brusc, apartamentul i se păru rece și gol, ca în noaptea în care picase curentul electric.

Prin minte începură să i se învârtă întrebări și judecăți, amenințând să distrugă senzația plăcută ce curgea prin venele lui. Le înlătură, hotărât să păstreze această fărâmbă de fericire.

Închizând ochii, își aminti obrajii îmbujorați ai lui Gabby și buzele ușor depărtate, apoi adormi profund.

capitolul 13

Jackson dădu mâna cu terapeutul înainte de a se așeza la locul lui obișnuit pe canapea. Observă atunci că biroul, care inițial îi provocase o reacție claustrofobă, acum părea plăcut. Păcat că schimbarea lui de atitudine nu-i liniști și greața din această dimineață.

De când deschisese ochii, Jackson se temuse să vorbească despre familia lui și despre Gabby. Desigur, cât fusesse încă în pat, parfumul de pară al loțiunii ei și firele lungi de păr ale lui Gabby de pe perna lui îl făcuseră să zâmbescă.

Privirea lui Doc se îndreptă spre genunchiul lui Jackson, care sălta neliniștit.

– Nervos?

Jackson își opri piciorul și își trosni degetele, făcându-și curaj. Tatăl lui îl învățase să abordeze întâi partea cea mai dificilă a problemei, pentru că așa restul era mai ușor de abordat. Era o ocazie să urmeze acest sfat bun, deși nu era nerăbdător să înfrunte dezamăgirea terapeutului.

Jackson ridică într-un final privirea.

- Am o mărturisire.

- Ai băut?

Doc se aplecă în față, privind atent, dar fără să judece.

- Nu. Jackson observă cum trăsăturile acestuia se schimbă iute de la ușurare la curiozitate. Dar am cunoscut pe cineva - o femeie. De fapt, am cunoscut-o când am ajuns aici și, împotriva sfatului tău, am lăsat lucrurile să evolueze.

- În ce fel?

- În felul normal.

Jackson se cufundă mai adânc în canapea. Mușchii i se tensionară sub cercetarea atentă a lui Doc, ce îi amintea de momentul în care el și amicii lui fuseseră prinși pictând în parcare stadionului, în anul în care clasa lui termina liceul.

Doc rămase pe marginea scaunului său.

- Prietenie?

- Sex. Jackson se încruntă și își schimbă răspunsul. Mă rog, prieteni mai întâi. Apoi sex - azi-noapte.

Doc încuviință din cap. Rămase cu ochii ațintiți asupra lui Jackson cât trecură câteva secunde de contemplare tăcută.

- Faptul că-mi menționezi asta îmi spune că a fost diferit de genul de sex pe care l-ai făcut în ultima vreme.

- Da.

- În ce fel?

- În toate felurile.

Gabby îi oferise compasiune, înțelegere, dorință și conexiune, toate adunate într-un pachet adorabil. Jackson

se foi, de parcă găsim o poziție mai confortabilă își alina disconfortul mental, ca prin magie.

- Mai bine în toate felurile.

- Mai bine pentru că...

Privirea perspicace a lui Doc nu ezită deloc.

- Este o persoană aparte. Curajoasă. Chiar îmi place de ea.

- Nu ți-a plăcut de celelalte femei cu care ai făcut sex după Alison?

- Nu mi-au fost antipatice. Abia le cunoșteam.

- Dar abia o cunoști și pe această femeie.

Doc își frecă bărbia.

- O cunosc. Timpul nu definea intimitatea pe care o aveau. Uneori, simt că o cunosc de ani buni. Mă înțelege.

În clipa în care cuvintele îi ieșiră din gură, se înroși, pentru că părea un adolescent îndrăgostit lulea.

Dar Doc nu zâmbi.

- Cum?

- Nu pot să-ți explic. Jackson ridică din umeri. Este o senzație, precum confortul sau înțelegerea. Pur și simplu, există.

Doc miji ochii, evident gândindu-se la cum să exprime ceea ce-i trecea prin cap.

- De ce crezi că această „prietenie“ s-a dezvoltat așa repede?

- Circumstanțele ne-au adus împreună. Am ajutat-o până se recuperează tatăl ei.

- Deci depinde de tine.

- Nu. Jackson clătină din cap. Gabby se poate descurca și singură, dar eu vreau să o ajut.

- Și sexul a fost un ajutor?

Ochii lui Doc scânteiară, iar el zâmbi caraghios.

- Oarecum.

Jackson râse.

- Normal. Doc chicoti. Deși nu la asta m-am referit.

- Știu.

- Vorbește-mi despre această „senzație” de conexiune. De ce crezi tu că există?

Jackson își sprijini coatele pe genunchi și se uită la umărul bărbatului, gândindu-se.

- Îi este ușor să fie sinceră. Când sunt cu ea, este ca și cum onestitatea ei pătrunde într-o parte ascunsă din mine. Mă simt în siguranță spunându-i chestii pe care nu le-am putut spune altora. Și nu-i genul de fată care ar fugi sau m-ar trăda.

- Cu toate astea, tu vei „fugi” în câteva săptămâni.

Jackson se uită la picioarele sale în timp ce realitatea sumbră se aranjă în jurul lui, sufocându-l precum o cameră plină de fum.

Când el nu răspunse, Doc își dresă vocea.

- Jackson, este posibil să-ți fi permis să-i faci mărturisiri acestei femei pentru că știi că așa se va termina?

- Nu.

Jackson se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

- Gândește-te la asta! Această fată nu te poate dezamăgi, pentru că nu vei rămâne suficient cât să-i permiți să facă asta. Poate că ea este ceva sigur pentru că are acest statut temporar, nu vreo legătură mistică.

- N-are cum. Cum Doc nu păru convins, Jackson insistă: Îți spun, nu am căutat un confident - asta-i treaba ta. Dar, de cum am întâlnit-o, am știut că e diferită. Am încercat să rezist, dar nu pot să plec pur și simplu, când în preajma ei sunt fericit. Suntem amândoi adulți. Știm realitatea. Nu i-am ascuns adevărul despre problema mea. Dar azi-noapte am hotărât să petrecem împreună cât timp mai avem și apoi ce se întâmplă... se întâmplă.

- Ceea ce mă aduce la îngrijorarea mea inițială. Peste trei sau patru săptămâni, când te vei întoarce în Connecticut să îți vezi de afacere și de problemele personale, cum vei gestiona dorul de ea și de această nou găsită apropiere?

- Oamenii au prieteni și relații la distanță. Jackson se foi pe canapea. Vermontul nu-i la mii de kilometri distanță.

- De dragul discuției, hai să presupunem că vrei și ar trebui să te implici într-o relație romantică. Nu pare cea mai bună mișcare să alegi o femeie neatractivă din punct de vedere geografic, nu-i așa?

- Ce vreau eu este ca lumea să înceteze să se uite la mine de parcă am o problemă gravă cu băutura. Vreau să-mi las amărăciunea aici, zise el, gesticulând în jurul camerei, și să mă întorc la familia și la afacerea mea și să-mi văd de viață. Gabby este o complicație complet neașteptată, dar nu-mi pare rău și nu vreau să pun frână.

- Chiar dacă a fi cu ea crește riscul ca tu să revii la abuzul de alcool?

Jackson își dorea să poată nega totul. Eticheta de abuz, ideea că Gabby îl rănea, toată această conversație, de fapt. Dar mereu înțelesese riscul. Problema era că acum nu-i păsa.

- Nu-ți cer permisiunea. Doar îți spun pentru că încerc să fiu sincer.

Doc clătină din cap.

- Prefer să văd că te concentrezi asupra celorlalte obiective. Hai să vorbim despre acelea! Te-ai mai gândit la a-ți invita familia la o ședință de grup?

- Da. Haide să o facem! Vreau să aflu adevărul despre povestea dintre tatăl meu și David.

- Oh? Expresia amuzată a lui Doc pregătea terenul pentru o altă întrebare. Nu chestia dintre tine și David?

- Situația lor este problema dintre mine și fratele meu. Ce s-a întâmplat între ei doi a schimbat totul. Și încă se întâmplă. O simt și rareori mă înșel. Nu mă pot preface că suntem o mare familie fericită sau că am încredere în fratele meu dacă ei păstrează acest secret.

Doc ridică o mână, cu un aer întrebător.

- Cineva ar putea susține că secretul lor nu-i treaba ta.

-Parcă ai fi sora mea. Jackson își încrucișă brațele. Trebuie să fie ceva ce are legătură cu noi dacă a fost așa rău de la obligat pe David să se mute de partea cealaltă a lumii timp de optsprezece luni și să ia legătura așa rar cu mine și cu Cat. Dacă David vrea să se poată încrede în mine, atunci și el ar trebui să îmi arate că mă pot încrede în el.

Doc scrisese ceva în caietul lui în timp ce răspundea:

-Bănuiesc că vom vedea ce se întâmplă dacă el și tatăl tău vor fi de acord să vină. Vrei să iau eu legătura cu ei sau te ocupi tu de asta?

-Aranjez eu.

Doc puse caietul deoparte și înclină ușor capul.

-Și cum rămâne cu Alison?

Jackson făcu ochii mari.

-Ce-i cu ea?

-Și acel capitol are nevoie de încheiere.

-Nici o șansă. Corpul lui Jackson se înfierbântă. Am vrut să mă însor cu ea și să cresc copilul nostru, dar ea n-a dat doi bani pe mine și m-a lipsit de tot fără să se gândească de două ori. Cum să existe încheiere? S-a terminat. Copilul nu mai este.

Doc se uită la Jackson până când acesta nu se mai foi. Când în sfârșit răspunse, o făcu fără grabă:

-Ești supărat pentru că a luat decizia fără tine sau pentru că nu a vrut să fie mamă și să devină soția ta?

-Ambele.

Jackson se luptă ca acea veche fiară - trădarea - să nu preia controlul, concentrându-se asupra respirației lui, dar pulsul său avea alte idei.

-Ținând cont de dezinteresul ei, nu avea multe opțiuni.

Aplecându-se în față, Jackson ridică o mână.

-N-ar fi putut măcar să se gândească să păstreze copilul și să mă lase să-l cresc?

- Chiar crezi că ar fi trebuit să îşi asume riscurile legate de sănătate şi alte neajunsuri provocate de sarcină doar ca să te facă pe tine fericit?

Jackson se ridică şi începu să umble.

- Nu „doar ca să mă facă pe mine fericit“. A existat şi o viaţă - o viaţă viitoare - în joc. Ştiu că i-am cerut mult, dar multe femei care nu-s pregătite să fie mame fac copii şi-i dau spre adopţie. Dacă Alison ar fi ținut vreodată la mine, ar fi putut măcar să se gândească o săptămână sau două înainte de a se descotorosi de copilul nostru ca de gunoiul de ieri. Nu spun că femeile n-ar trebui să aibă de ales. Eu urăsc pur şi simplu faptul că Alison a luat *acea* decizie despre copilul nostru. Este complet personal.

Se opri şi se uită pe geam afară. Acum, cristalul nu reflecta curcubeie prin cameră din cauza cerului gri. Gri care se potrivea cu explozia neaşteptată de tristeţe ce-l cuprinse.

Doc miji ochii şi ezită.

- Pot să empatizez, Jackson. Dar, ținând cont de problemele tale cu încrederea, poate nu poţi să treci peste cele întâmplare din cauza faptului că ai avut încredere într-o femeie care nu era cum credeai tu.

- Nu.

Jackson se încruntă, începând să se sfărâme sub greutatea autoanalizei de treizeci de minute. Avea Doc dreptate? Jackson era dezgustat de el, nu de Alison?

- Merită să te gândeşti, mai ales având în vedere sentimentele tale faţă de fraţii tăi şi faţă de Hank. În fiecare caz, ai fost rănit pentru că ei au făcut ceva fără să se gândească la impactul asupra ta şi tu ai perceput asta ca pe o trădare.

- Şi?

Jackson ridică din umeri, fără să înţeleagă ce voia să spună Doc.

- Şi, cu toate astea, nu aplici aceeaşi logică propriului tău comportament.

-Ce naiba am făcut eu greșit?

Bărbia lui Jackson se retrase.

-Băutul excesiv, sex ocazional cu femei cărora poate le-a păsat mai mult de tine decât ție de ele, refuzul de a-i permite fratelui tău să remedieze lucrurile - astea nu-s exemple în care nevoile tale au fost puse înaintea nevoilor altora?

Apărarea lui Jackson slăbi, ceea ce îl făcu să tresară. Se așază din nou pe canapea.

-Răstălmăcești totul.

-De ce? Pentru că, spre deosebire de ei, tu ai motive justificabile să fii egoist și nesăbuit? Doc ridică dintr-o sprânceană. Asta este?

-Greu de zis, din moment ce ei nu mi-au împărtășit niciodată motivele lor. Lui Jackson nu-i plăcea încercarea lui Doc de a-l forța să-și asume vinovăția. Și apoi, nimic din ce am făcut eu nu i-a rănit.

-Serios? Băutul tău clar a provocat îngrijorarea actuală. Fratele tău este supărat că-l ții la distanță, și asta-i pune într-o situație incomodă pe sora și pe tatăl tău. Și altercația ta de la muncă a periclitat viitorul prietenului tău, corect? Toată această suferință este un rezultat direct al răspunsului tău la dezamăgire.

Jackson se lupta cu logica lui Doc, dar se prinse de gândurile lui ca de un refren de care nu putea să scape. Între timp, Doc continua să se uite la el cu acea expresie a naibii de răbdătoare. O expresie de care Jackson trebuia să scape.

-Ascultă, Doc, mă doare capul înfiorător. Se ridică de pe canapea. Hai să terminăm un pic mai repede! Îți spun când poate veni familia mea.

-Sunt banii tăi. Doc se ridică și-i strânse mâna. Sper că te vei mai gândi la ce am discutat. Dacă Gabby înseamnă ceva pentru tine, nu-i ești dator să fii în cea mai bună formă înainte de a te implica?

Jackson nu era egoist când venea vorba despre Gabby. Nu făcuse decât să o ajute de când sosise. Amândoi își asumaseră orice risc de a suferi de pe urma acestei noi relații. Prea obosit să mai riposteze, strânse mâna lui Doc și încuviință din cap fără să răspundă.

Normal că Gabby merita varianta lui cea mai bună, dar nu părea să o deranjeze nici el un pic frânt. Tot ce voia acum era să se ducă la ea și să o lase să desfacă nodul urât de furie și confuzie ce i se adunase în plămâni.

Gabby opri suflătorul de frunze când jeepul lui Jackson intra pe alee. Trecuseră 16 ore de când plecase din patul lui. 16 ore în care se întrebese la ce se gândise el toată ziua, în care calmase fluturașii ce se trezeau cu fiecare amintire a atingerii lui, în care planificase următoarea lor întâlnire.

- Ești acasă!

Cuvintele ieșiră cu un zâmbet așa mare, că o dureau obrazii.

Jackson îi răspunse la zâmbet, dar apoi al lui păli, făcând-o să înghețe.

El se uită la suflător, apropiindu-se de ea, întinzând mâna.

- Hei, lasă-mă pe mine să mă ocup de asta!

Ca o proastă, îi dădu suflătorul în timp ce căuta orice semn de dorul cu care ea se luptase toată ziua. El nu voia să o ia în brațe și să o sărute până când luna și stelele luminau cerul?

După o ezitare ciudată, el o sărută repede și fără pasiune, în semn de salut.

- Cum a fost ziua ta?

„Serios?”

- Grozavă. Gabby refuză să joace jocuri sau să se poarte de parcă nimic nu se schimbase între ei. Dacă avea doar câteva săptămâni cu Jackson, nu urma să irosească nici măcar o secundă fiind nervoasă sau simțindu-se

ciudat. Mi-am petrecut mare parte a zilei gândindu-mă la tine, așa că ziua a zburat.

Măcar sinceritatea ei sparse cochilia lui Jackson și smulse un râset șocat din partea lui. Apoi privirea lui se încălzi până când interiorul ei luă foc. El își coborî vocea.

-Acum, că sunt aici, ce ai de gând să-mi faci?

Gabby se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche:

-Lucruri obraznice, perverse. Apoi se retrase jucăușă. Dar mai întâi cina. Vei avea nevoie de multă energie.

El zâmbi din nou, deși în ochii lui era acea expresie chinuită pe care ea o observase când se cunoscuseră.

-Gabby, i-am spus doctorului meu despre noi în dimineața asta. Lui i se pare o idee rea, în mare parte pentru mine.

-Crede că eu sunt ceva rău pentru tine?

-Nu, nu tu. Îi este teamă că mă voi reapuca de băutură când se termină.

„Când se termină.” Trei cuvinte pe care ea nu le voia în capul sau în inima ei. Își petrecuse ziua făcând scenarii în care acele cuvinte nu existau. Vizite în weekend, FaceTime, vacanțe: aceste opțiuni însemnau că nu se termina - cel puțin, nu în următoarele câteva săptămâni.

Dar apoi nu se gândise ce repercusiuni ar putea avea asupra lui Jackson. Cumva, ignorase adevăratul motiv pentru care el venise în Vermont. Poate că-i fusese ușor să ignore asta pentru că nu văzuse nimic în comportamentul lui care să se asemene cu ce știa ea despre comportamentul unui dependent.

Văzând îngrijorarea doctorului însă, nu putea să fie așa lacomă.

-N-am vrut niciodată să-ți pun în pericol recuperarea.

El se întinse după mâna ei și o duse la pieptul lui. Când erau așa apropiați, tot restul dispărea, până când întreaga ei lume se concentra la firele de barbă de pe maxilarul lui, căldura corpului lui, felul în care

atingerea lui ajungea cumva sub suprafață și-i încălzea inima.

- Ideea este că nu mă simt „în recuperare” când sunt cu tine. Jackson duse mâna ei la buze. Dar o mică voce din capul meu bâzâie ca un blestemat de țânțar. Am pus multe pe pauză ca să vin aici și să clarific lucrurile, deci ar fi nașpa să mă întorc acasă și să am o recădere pentru că n-am dat ascultare unui sfat bun.

Gabby își strânse buzele pentru a încerca să se împiedice din a-l convinge de contrariul. Abia respira în vreme ce stătea nemișcată, așteptând, privind, sperând.

Jackson chicoti.

- Ești drăguță când îți muști limba.

Ea strâmbă din nas.

- Nu știi ce să spun.

- Nu trebuie. Ideea este, zise Jackson mângâindu-i obrazul, că n-am lăsat niciodată pe nimeni să-mi spună cum să trăiesc și n-am chef să încep să fac asta acum.

Apoi o sărută pe bune. În sfârșit. Ea îl prinse de pullover, dar se abținu să se cățare pe el.

Când el se desprinse, privi spre casă și zise:

- Nu aici, nu acum.

- Vii la cină?

- Sigur. Ar trebui să discut cu tatăl tău. Nu vreau să fiu lipsit de respect făcându-mi de cap cu tine pe la spațele lui.

Gabby își dădu ochii peste cap.

- Nu am 16 ani. Eu decid cu cine mă văd sau nu.

- Știu. Chiar și așa, nu vreau să fiu între voi doi. Jackson porni suflătorul. Du-te înăuntru! Mă ocup eu de asta.

- Cina-i la ora 18.00, strigă ea pentru a acoperi zgomotul.

Jackson încuviință din cap și își puse ochelarii de soare înainte de a se apuca să curețe restul de frunze.

Gabby sări peste treptele verandei, plină de speranță. Nu fusese nefericită înainte ca Jackson să sosească în oraș. În ciuda obstacolelor, își iubea tatăl, fiul și mica ei afacere așa mult, încât aproape că nu observase că ceva lipsea. Sau poate doar se învățase să nu se aștepte la iubire în situația ei. Dar acum, cel mai chipeș și atent tip pe care-l cunoscuse vreodată alesese să-i dea o șansă.

Avea să găsească o cale de a păstra acest sentiment plin de speranță, chiar dacă Jackson trebuia să plece în curând. Pentru această fericire neobișnuită merita să riște totul.

Gabby îl băgă pe Luc în pat, dornică să se întoarcă în camera de zi, unde-i lăsase pe tatăl ei și pe Jackson. Stomacul îi ghiorțai, parțial de supărare, parțial de foame. Abia mâncase din cauza așteptării pline de emoție a discuției lui Jackson cu tatăl ei și din pricina comportamentului neobișnuit de rezervat al tatălui ei din timpul cinei.

Îl sărută pe Luc pe frunte și apoi puse pe noptieră *George-Curiosul se duce la spital*.

- Noapte bună, amice!

Înainte să stingă lumina, se zări în oglindă și se înroși, brusc sfioasă pentru că se îmbrăcase cu o rochie și se dăduse cu luciu de buze înainte de cină. Subtilitatea nu fusese niciodată un cuvânt aplicabil ei. Îmbrăcămintea îl făcuse pe tatăl ei să ridice dintr-o sprânceană și pe Jackson să se uite înfierbântat la ea, foarte interesat de picioarele ei goale.

Când ajunsese în camera de zi, tăcerea tensionată îi dădu de înțeles că Jackson începuse deja discuția ciudată cu tatăl ei.

Jackson se uită la ea de pe canapea, așa că ea se așeză lângă el. Apoi îl luă de mână ca să știe că nu avea să îi permită tatălui ei să intervină între ei. Nefiind genul care să o ia pe ocolite, ea zise:

- Cine a murit?

Buzele lui Jackson zvâcniră, dar el își reprimă zâmbetul. Tatăl ei, pe de altă parte, nu găsi nimic amuzant în atitudinea ei.

- Jackson încearcă să mă convingă că chestia asta în care voi doi vreți să vă băgați nu va provoca probleme. Tatăl ei clătină din cap. Și eu...

Dar Gabby îl întrerupse:

- Știu ce gândești, tată.

- Da? Se uită la Jackson. Jackson, apreciez sinceritatea ta, dar acum aș vrea un răgaz doar cu fata mea.

Jackson o strânse de mână înainte să încuviințeze din cap.

- Desigur. Mulțumesc că m-ai ascultat. Apoi se uită la Gabby. Vorbim mai târziu.

Ea îl privi ieșind din cameră, dar nu se uită la tatăl ei până când nu-l auzi pe Jackson închizând ușa de la intrare.

Tatăl ei o fixa cu o privire moale și tristă.

- Îți vreau doar binele. Tu crezi că nu vreau ca tu să te îndrăgostești? Crezi că mă bucură că ai doar un părinte pe care să contezi? Nu mi-am dorit niciodată să te rețin sau să te împiedic să crești, Gabby. Dar nu suport să te văd suferind. Uită-te la mine! *Ascultă-mă!* Am fost în situația ta. De ce nu poți învăța din greșelile mele, în loc să le repeți?

Ea făcu o pauză și se gândi la întrebarea lui... la întrebarea lui foarte logică. Și el se aruncase spre iubire și, când veniseră necazurile, crezuse că le putea rezolva. Suferise din cauza minciunilor soției lui. Curățase voma ei, o iertase că furase banii lor ca să-și cumpere droguri - dar, până la urmă, tot ce promise pentru toată acea iubire fusese o inimă frântă. Normal că nu voia să o vadă pe Gabby ajungând ca el. Dar Gabby nu era tatăl ei, iar el trebuia să înceapă să taie cordonul și să o lase să-și trăiască viața în felul ei.

-Nu știu de ce, tată. Trebuie să învăț de una singură. Mă descurc dacă sunt rănită, răspunse într-un final. Ce nu pot să suport este să iau decizii doar de dragul de a evita riscul. Ridică din umeri. Trebuie să trec prin lucrurile astea cu Jackson și cu mama ca să nu mă întreb „dacă” pentru tot restul vieții mele. „Dacă” este cel mai groaznic soi de regret.

Oftatul greoi al tatălui ei umplu încăperea, dar în mod miraculos el păru resemnat.

-Promite-mi, te rog, un lucru!

-Ce anume?

Degetele lui apăsară în brațele scaunului; expresia îi era plină de îngrijorare.

-Ai grijă să nu-ți dai toată inima prea repede... nici unuia dintre ei.

-Oh, tată! Gabby se ridică de pe canapea, îl sărută pe tatăl ei pe cap și-l îmbrățișă. Nu pot să-mi dau toată inima nimănui când tu și Luc aveți deja jumătate din ea.

Pentru prima dată în toată seara, tatăl ei zâmbi.

-Te iubesc!

-Și eu te iubesc!

O oră mai târziu, Gabby ciocănea la ușa lui Jackson. O furnica tot corpul de la nerăbdarea de a-l vedea, de a-l atinge, de a-l săruta. Practic vibra cât stătu afară, așteptând ca el să deschidă ușa. Când el o făcu, inima ei tresăltă.

-Nu eram sigur că vii.

Jackson o trase înăuntru.

De cum închise ușa, o ținui acolo cu corpul și o sărută pasional. Ea se înfioră și se cutremură.

Măinile lui Jackson cutreierau pe maxilarul ei, pe scalp și pe talie, în timp ce gura nu se desprinsese deloc de a ei. Ea întâmpină fiecare sărut fierbinte, lacom

cu o dorință egală și trase de pantalonii lui de pijama din flanel ecosez.

Îi simțea mädularul erect frecându-se de abdomenul ei. Atunci, mâna lui alunecă pe interiorul coapsei ei și sub chiloți, făcând-o să se bucure că purta rochie.

- Jackson!

El întrerupse sărutul și se uită direct în ochii ei în timp ce un deget intra în corpul ei. Ea își arcui spatele și-l trase de bluză. Maxilarul lui se încleștă, apoi o sărută pe gât.

- Te vreau acum, așa, pe perete.

- Atunci, dă-ți pantalonii jos!

Gabby trase de betelia pantalonilor ca să-l elibereze.

El băgă mâna în buzunarul hanoracului și scoase un prezervativ. După ce-l desfăcu și-l puse, o sărută din nou și-i pipăi nerăbdător sânii. Îi cuprinse în sfârșit fundul și o ridică pe vârfuri. Ea își petrecu un picior în jurul taliei lui și țipă la intrarea lui rapidă, apoi își îndoi brațele în jurul gâtului și se ținu de el în timp ce fiecare mișcare acerbă o făcea să simtă valuri de plăcere în adâncul ei.

O umplea cu dorință dură, primară, gemând în fierbințeala momentului, în timp ce corpurile lor se loveau repetat de ușă. Era o posedare, o invazie completă a corpului. Intensitatea acuplării o excită, crescând tot mai mult, până când ea explodează în brațele lui.

- Oh, Jackson. Da!

Gura lui o strivi pe a ei într-un sărut dur, în timp ce el mai pompă de câteva ori înainte ca ea să-i simtă corpul cutremurându-se.

Ea își coborî piciorul, dar el îl prinse și o ținu locului cât își trăgea sufletul. Îi adulmecă gâtul, ceea ce ei i se păru dulce și sexy.

- Asta a fost mișto. Jackson înclină capul. Nu te-am rănit, nu?

- Nu.

Ea rămase cu brațele în jurul gâtului lui în timp ce el o dădea jos de pe corpul lui.

- Îmi cer scuze că te-am atacat ca un animal, dar...
Făcu o pauză, apoi ridică din umeri. Nu m-am putut abține. M-am tot gândit la picioarele tale în rochia aia și m-am cam excitat înainte să vii.

- Ce mai primire!

El o sărută pe nas.

- Dă-mi voie să mă îmbrac și ieșim!

- Poftim? întrebă ea peste râset.

- Haide să facem ceva - un film, cafea, muzică? Nu vreau să crezi că sunt în asta doar pentru sex.

- Dacă eu sunt în asta doar pentru sex?

El incremeni, iar expresia lui se transformă dintr-una caldă și jucăușă într-una precaută.

- Ești?

- Nu. Dar n-ar trebui să uităm că asta cam are un termen-limită, adăugă ea apoi încet.

- Nu te gândi la asta! Jackson îi prinse ambele mâini. Haide, hai să facem ceva amuzant!

- Tocmai am făcut ceva amuzant. Ce-ar fi să o facem din nou?

- Mai târziu. Zâmbi. Hai să ieșim și să mergem undeva!

- Vreau să rămân prin apropiere, în caz că tata sau Luc are nevoie de mine.

Se întrebă dacă obligațiile ei aveau să ajungă să-l plictisească înainte chiar să plece din Vermont.

- Bine, atunci, ce-ar fi să mergem să aprindem groapa de foc sau să ne plimbăm până la lac și să ne uităm după sateliți?

Faptul că el își aminti că ei îi plăcea să facă asta îi topi inima și-i alungă nesiguranța.

- Asta sună drăguț. Nu bate nici vântul prea tare în seara asta, dar ar trebui să luăm o pătură. Tot e frig.

- Mie-mi place frigul. Mă face să mă simt viu.

Jackson se întoarse să ia haine mai călduroase și-i aruncă o pereche de pantaloni.

Ea se uită la el din cap până la degetele de la picioare, trăgându-și pe ea pantalonii lui prea mari fără a se descălța.

- Te asigur că ești foarte viu.

El privi peste umăr în timp ce își trăgea pe el o jachetă groasă de flanel.

- Și datorită ție mă simt mai bine decât m-am simțit de ceva timp.

- Mă bucur că te-am ajutat.

Se uită la el cum ia pătura de pe pat.

- Gata.

În timp ce înaintau pe cărarea de scânduri spre lac, ea observă felul în care luna trecea printre crengile fără frunze, creând o pânză de lumină. În luminiș, razele lunii cădeau peste sticla neagră a apei.

Jackson se opri și întinse pătura pe pământ, apoi se întinse pe spate și-i făcu semn să i se alătore. Ea se cuibări lângă el, punându-și capul pe umărul lui.

Nori gri rari treceau pe deasupra în vreme ce ei stăteau întinși privind cerul. În ciuda temperaturii scăzute, lui Gabby îi era cald și se simțea mulțumită.

- Aia este? întrebă Jackson, arătând spre un punct alb slab ce se mișca printre stele.

- Ai vederea bună pentru un bătrân.

Gabby făcu haz de diferența de vârstă, sperând că gluma ei avea să îi arate cât de banală era treaba asta.

- Nu-s chiar așa bătrân.

O îmbrățișă mai strâns.

- Nu știu, ăla-i un fir alb?

Se prefăcu a găsi un fir argintiu, dar apoi el o rostogoli repede pe spate și veni deasupra ei.

- Acum, cei opt ani ai mei în plus mă fac să par bătrân?

Zâmbi, dar gândurile lui Gabby se îndreptară în mod ciudat spre mama ei. Probabil pentru că tot atâția ani

trecuseră de când își văzuse mama. Cum o schimbaseră
acei ani pe femeia pe care o văzuse ultima oară? Oare
avea părul grizonant? Era grasă sau slabă?

- Ce s-a întâmplat?

Jackson îi atinse obrazul. Ea văzu îngrijorarea din
ochii lui.

- Scuze! Tocmai mi-am dat seama de cât a trecut de
când mi-am văzut mama. Oare o s-o recunosc?

- Sigur că da. Jackson îi mângâie părul. O să arate
diferit, dar este mama ta. O vei recunoaște. Sunt sigur
că este la fel de emoționată ca tine. Până la urmă, ea este
cea care a dat-o în bară.

- Mă bucur că mergi cu mine. Se cuibări mai aproape.
Nu cred că aș putea să o fac singură.

- Mă bucur să merg, dar nu mă îndoiesc că poți să
faci orice de una singură. Ești mai puternică decât majoritatea oamenilor pe care i-am cunoscut vreodată. Dacă
mama mea te-ar fi putut cunoaște, te-ar fi plăcut imediat.

Ochii lui Gabby se umplură de lacrimi la acel compliment, căci, chiar dacă Jackson nu vorbea des despre
mama lui, i se citea pe chip respectul și afecțiunea pentru ea.

- Apreciez că spui asta.

- Mulțumesc că mi-ai amintit că pe lume sunt și oameni buni.

- Buni? Multă lume m-a considerat ușuratică mult timp. Gabby se încruntă. Poate că familia ta nu va fi așa mulțumită să mă cunoască.

Expresia lui Jackson se întunecă.

- Urăsc gândul că cineva te-a făcut să te simți prost pentru ceea ce ești. Crede-mă, ești... ești perfectă.

- Se pare că băutura ți-a afectat creierul. Râse, dar apoi făcu o grimasă. Scuze, glumeam. Nu am vrut să glumesc despre partea cu băutura... Doamne, nici măcar nu-i amuzant.

- Șșșttt!

Zâmbi și o sărută, aparent neofensat de gafa ei.

Ea se topi sub el, fericită să-l lase să îi spună cât de minunată era. Nu era nevoie să lase realitatea să strice puținul timp pe care-l aveau împreună.

capitolul 14

Gabby își legă părul într-o coadă joasă la spate și apoi își verifică de trei ori înfățișarea. Arăta obosită. Nu era surprinzător, ținând cont de faptul că în ultimele două nopți dormise puțin. Între drumurile ei nocturne la Jackson și agitația plină de nerăbdare stârnită de „reuniunea” cu mama ei, probabil dormise mai puțin de opt ore în total.

Se uită la telefon. În 35 de minute urma să se vadă cu mama ei. Își simțea stomacul dureros, dar jură să nu vomite, deși poate asta ar mai fi alinat-o. De fiecare dată când simțea greață, resentimentul se reînnoia. Mama ei ar trebui să fie cea emoționată, nu ea. Gabby nu făcuse nimic greșit. Nu ea trebuia să se căiască pentru greșelile ei.

Un ciocănit la ușă o sperie. Jackson, fără îndoială. Slavă Domnului că fusese de acord să vină. Prezența lui o calma. Își aminti să nu se obișnuiască totuși cu acest gen de siguranță. El urma să plece în curând, și ea nu își putea permite să cedeze în absența lui. Admiterea plecării lui inevitabile o făcu să ofteze.

Zilele ei aveau să redevină în curând lungi, previzibile, așa cum se obișnuise în acești ultimi ani. Nu se putea gândi la cât de singuratice aveau să-i fie zilele – și nopțile – când Jackson avea să plece. Nu conta că îl știa de doar câteva săptămâni. În această perioadă, ajunsese să-l cunoască bine.

Nu micile detalii, cum ar fi numele primei lui prietene, sau felul lui preferat de mâncare, sau vacanța

lui de vis. Dar îl înțelegea. Cum ar fi faptul că trebuia să aștepte ca el să-i mărturisească ceva, nu să insiste ea în căutare de răspunsuri. Sau că el se dădea peste cap pentru alți oameni pentru că asta îl făcea să se simtă util. Asta era cheia pentru fericirea lui Jackson, credea ea. Avea nevoie să fie nevoie de el – nu că ar fi recunoscut asta.

Coborî scările, dar tatăl ei ajunsese mai repede la ușă. Îi găsi pe el și pe Jackson la mica intrare.

Din fericire, tatăl ei încetase să mai încerce să o convingă să nu iasă cu Jackson – o mică, dar importantă victorie în războiul ei pentru independență. Desigur, de data asta Jackson urma să fie cea mai mică dintre preocupările tatălui ei.

Se întrebă dacă o mică parte din el era curioasă să-și vadă fosta soție. Dacă în inima lui exista vreun loc melancolic, secret, care să nutrească vreun strop de iubire pentru ea și pentru ce trăiseră cândva. Dar nu avea să îl întrebe. Poate că lui Gabby îi lipsea noțiunea de limită specifică unei persoane normale, dar până și ea își dădea seama când ceva era prea intim, prea personal pentru a fi invadat.

– Ți-am lăsat o farfurie cu resturi pentru prânz, ca să o poți băga la microunde. Se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz pe tatăl ei, simțind nevoia să-l consoleze cumva. O să-l iau pe Luc în drum spre casă, așa că ne vedem în jur de 17.00, bine?

Nu-și văzuse tatăl așa stoic din ziua în care-i spusese despre sarcină. Dar măcar putea să conteze pe statornicia lui. Nu ridicase niciodată vocea. Nu își ieșise niciodată din minți, cum văzuse ea la unii părinți. Nu. Când se supăra sau îi era teamă, devenea de piatră și rece. Ca acum.

– Sunt bine. Nu zâmbi, nu o ciupi de obraz și nu făcu nici unul dintre micile gesturi pe care le făcea de obicei

când își luau rămas-bun. Jackson, bănuiesc că vei interveni dacă lucrurile vor lua o întorsătură proastă.

- Încearcă să nu-ți faci griji. Privirea lui Jackson nu ezită. Să sperăm că va fi bine.

Gabby zâmbi, recunoscătoare pentru mica rază de optimism oferită de Jackson. Cel puțin el nu o credea nebună fiindcă avea nevoie să-și vadă mama. Jackson ținu ușa deschisă pentru Gabby și, după ce ieșiră din casă, o luă de mână, mergând spre mașina lui.

- Cum ești? o întrebă el deschizând portiera din dreapta.

Ea se așeză și se uită la el.

- O să încerc să nu vomit în mașina ta.

- Ar fi drăguț, mulțumesc! Zâmbi. Știi că vei fi bine. Ești mult mai puternică decât crezi tu, Gabby.

Un minut mai târziu, tură motorul și ieși de pe alee. Pe drumul spre motel, Gabby începu să se îndoiască de întregul ei plan. Inițial, se gândise că ar fi cel mai bine să se întâlnească în privat în camera mamei ei, departe de ochii curioși ai vecinilor băgăcioși. Dar poate un cadru public ar fi fost mai înțelept. Astfel, orice pauze ciudate - la care ea se aștepta - nu ar fi și tăcute.

Puse o mână în dreptul stomacului în timp ce se uita afară pe geam la copacii aproape goi.

Jackson întinse mâna și-i strânse una din mâini. Ea invită acea căldură direct în inima ei.

- Pot doar să ghicesc sutele de întrebări ce-ți trec prin minte acum. Sunt sigur că și mama ta este la fel de emoționată. Deci care-i planul tău? O să-i pui o grămadă de întrebări sau mai întâi vei asculta ce are ea de zis?

- Nu știu. Gabby își ronțai buza. Tu ce ai face?

Jackson chicoti.

- Eu nu-s mare vorbăreț, deci aș aștepta și aș lăsa-o pe ea întâi. Dar tu nu ești eu. Ție nu ți-e teamă să întrebi sau să răspunzi la nimic, deci poate tu ai prefera să deții controlul întâlnirii de la bun început.

- Ai dreptate. Gabby zâmbi. Îi plăcea că el o considera capabilă și puternică. Nu mulți oameni din viața ei o percepeau așa. Îmi place ideea de a fi la conducere.

- Vezi ce ușor a fost?

Îi strânse mâna și zâmbi. De fiecare dată când era martoră la zâmbetele lui autentice, era fascinată, ca prima dată când văzuse răsăritul peste Atlantic, singura dată când fusese pe Cape Cod.

- Mulțumesc că vii astăzi! Sincer, asta probabil e ciudat pentru tine. Abia mă cunoști, și eu te trag în această situație ciudată.

Obrajii ei se înroșiră de jenă.

- Oh, cred că te cunosc destul de bine deja. Jackson îi zâmbi șmecherește, revenind apoi cu ochii la drum. Și apoi, poate, dacă iau exemplul tău, voi avea niște ponturi despre cum să am de-a face cu propria familie.

O spusese pe un ton relaxat, dar ea bănuia că această afirmație conținea destul de mult adevăr.

- Niciodată nu mi-ai povestit toate dedesubturile. Nu-mi bag nasul, dar sper că știi că poți avea încredere în mine.

- Hai să ne ocupăm pe rând de crizele de familie!

De data asta, el nu zâmbi. Rămase cu ochii fixați la drum, așa că ea renunță.

Câteva minute mai târziu, ea arătă cu degetul și zise:

- Pe aici, la dreapta!

Jackson intră cu mașina în parcare a unui motel și opri motorul. Se răsuci spre ea.

- Putem să așteptăm până când ești gata.

- N-are sens să amân. Mai pregătită de atât nu voi fi niciodată.

Înainte să deschidă portiera, el o surprinse sărutând-o. Spre deosebire de multe dintre sărutările lor, care erau pasionale și infometate, acesta fu delicat, dar afectuos. Tandru. Inima ei se bucură că el încerca să o liniștească.

- Mai bine.

O trase de coadă, apoi coborâră amândoi din mașină.

- Camera 101. Se uită spre partea îndepărtată a motelului. Acolo!

Traversară parcareă împreună. Cu fiecare pas, inima ei se poticnea și tresălta. Se opri din mers și inspiră adânc la câțiva pași de ușa de la intrare. Încă unul. Și încă unul. Își cuprinse talia, simțind că leșină.

- Gabby, putem să ne oprim și să plecăm chiar acum dacă vrei. Nu-i nici o rușine, să știi.

- Nu. A condus două ore și a cheltuit bani pe camera asta. Nu m-aș putea privi niciodată în oglindă dacă dau bir cu fugiții acum.

Jackson o cuprinse în îmbrățișarea lui caldă. Ea știa că nu avea să uite cât trăia siguranța de a fi în brațele lui. Corpul lui îi oferea un refugiu de la nechezurile vieții. Chiar avea să îi fie dor de Jackson când el urma să plece, lucru pe care urma să îl facă, la fel ca mama ei.

Se desprinsă de el, neputând să scape de acea senzație de acceptare tristă.

- Știi ceva? M-am răzgândit. Cred că ar trebui să mă văd singură cu ea. Te deranjează dacă aștepti în mașină sau ceva de genul?

- Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

- Nu vreau să se simtă presată. Dacă am nevoie de tine, îți trimit un mesaj.

- Cum vrei tu.

Rămase pe loc și o lăsă să se apropie singură de ușă. Câteva secunde după aceea, Gabby ciocăni și mama ei deschise ușa.

Gabby îngheță în timp ce încerca să potrivească înfățișarea actuală a mamei ei cu amintirile ei. Ochii verzi ai mamei ei nu erau la fel de strălucitori, dar nici nu erau cețoși. Pielea nu-i mai era gălbuie și nu mai

avea mirosul ăla pe care Gabby îl urăse, deși cu timpul mai căpătase niște riduri. Se mai și îngrășase un pic, dar tot minionă rămăsese, stând acolo în haine de mână a doua, cu părul ei șaten-deschis strâns într-o coadă joasă. Ochii ei pali se măriră când îl văzu pe Jackson la câțiva pași distanță, dar apoi reveni cu privirea la Gabby.

- Gabby. Strânse buzele, ochii i se umplură de lacrimi și se îmbrățișă singură ca un copil speriat. Ai crescut.

Gabby nu-și putea imagina să nu-l vadă o zi pe Luc, darămite ani în șir. Era clar că mama ei rămăsese cu o imagine a lui Gabby încremenită în timp, cum făcuse și Gabby cu mama ei.

- Bună, mamă. Arăți... bine. Poate că era o exagerare, dar arăta mai sănătoasă decât și-o amintea Gabby. El e prietenul meu, Jackson. I-am cerut să vină cu mine, dar va aștepta în mașină, ca să putem discuta în privat.

- Mă bucur să te cunosc!

Jackson flutură din mână.

- Bună, eu sunt Marie. Mama ei inspiră adânc și reveni cu atenția spre Gabby. Mă cam așteptam să vii cu tatăl tău.

Gabby abia auzi cuvintele, pentru că studia fiecare detaliu de pe fața obosită a mamei ei.

Se uitară una la cealaltă alte câteva secunde, apoi mama ei zise:

- Sunt așa bucuroasă că ai venit. Intră, te rog!

Mulți ani, Gabby își imaginase o reuniune; acum, i se părea ireală și incoerentă, ca un vis neclar. La fel de bine ar fi putut să plutească peste prag. Camera sărăcăcioasă, ca de motel, se potrivea cu înfățișarea ștearsă a mamei ei cândva atrăgătoare.

Tot aștepta un val de emoție - furie, bucurie, suspiciune, vinovăție... orice. Dar nu venea nimic. Era ca și cum privea totul de la distanță. Ce însemna această lipsă de sentimente? Îngropase totul așa adânc, încât nu mai

avea acces? Sau emoțiile ei deturnaseră toate celelalte sentimente?

Mama ei își netezi părul și își aranjă bluza înainte de a se așeza. Gabby se așeză în fața ei, chinuindu-se să nu se simtă jenată sub greutatea privirii intense a mamei ei. Într-un final, hotărî să preia controlul situației, așa cum sugerase Jackson.

- Scrisoarea ta m-a șocat. În toți acești ani, am crezut că ai trecut mai departe. N-am știut că te-ai gândit la mine sau că ai încercat să iei legătura cu mine.

- Normal că m-am gândit la tine. Vocea mamei ei suna un pic mai tare decât o șoaptă. Poate nu la început, când eram așa drogată, că totul era amorțit.

- Atunci, de ce nu te-ai întors niciodată?

- A fost un drum lung, și mare parte din el n-a fost prea frumos.

Gabby își încrucișă brațele.

- Am venit să aflu despre asta.

- Știu. Mama ei închise ochii, oftând. Când în sfârșit îi deschise, ridică privirea, ca și cum căuta informația în creierul ei. În anul în care am plecat, am ajuns la limită. Am fost fără adăpost, mă refugiam în clădiri abandonate, mâncam din gunoaiele oamenilor. Lucrul ăsta m-a făcut în sfârșit să-mi dau seama că aveam nevoie de ajutor. Nu-mi venea să cred că renunțasem la tot - la educația mea, la soțul meu, la copilul meu - și că ajunsesem atât de jos încât să mănânc gunoaie.

Gabby încercă să mascheze dezgustul pe care-l simți la imaginea cu mama ei căutând prin gunoaie. Mama ei tremură, de parcă voia să scape de o amintire neplăcută.

- În acel moment, am găsit o clinică gratuită și m-am lăsat de droguri. După ce mintea mea s-a curățat, s-au instalat regretul și depresia. Știam că tatăl tău nu avea să mă ierte niciodată, așa că mi-a fost prea frică să apar. De aia ți-am scris, sperând că ai fi dispusă să te întâlnești cu mine.

După o scurtă pauză, timp în care mintea lui Gabby gonea, ea întrebă:

- Deci n-ai mai consumat droguri de șase ani, nu de 22 de luni?

Privirea rușinată a mamei ei căzu peste mâinile sale, care erau strânse pe masă.

- Mi-aș dori, dar nu e așa.

Inima lui Gabby se strânse. Exact ca atunci când mama ei încă era acasă și avea perioade bune și rele. Asta urma să fie și soarta lui Jackson? Astăzi era pur și simplu într-o „perioadă bună”, dar peste șase sau opt luni de acum avea să fie sortit să cadă?

Vocea mamei o scoase din gândurile ei:

- Nu m-am drogat timp de trei ani. Participam regulat la întâlniri, munceam într-o micuță cafenea din Burlington, am ieșit din adăpost și am închiriat o garsonieră. Până la urmă, am cunoscut pe cineva, și viața mea părea în sfârșit destul de stabilă. Atunci, am încercat să iau iar legătura cu tine. Trebuia să-mi cer scuze pentru așa multe lucruri, dar, când nu mi-ai răspuns la a doua scrisoare, am bănuț că și tu ai terminat-o cu mine, la fel ca tatăl tău. Desigur, n-am dat niciodată vina pe tine. Eu am greșit în cel mai rău mod în care poate greși o femeie - o mamă. Dacă pleci de aici fără să știi nimic altceva, trebuie să crezi măcar că sunt conștientă că am pierdut totul când am plecat de lângă tine.

Gabby nu se putea gândi acum la scuze sau la iertare. Nu când avea nevoie de restul poveștii.

- Deci ce s-a întâmplat apoi?

Un alt oftat din partea mamei ei o pregăti pe Gabby pentru și mai multe detalii urâte.

- Într-o lună, mi-am pierdut locul de muncă pentru că s-a închis cafeneaua, și apoi Robert, bărbatul cu care eram, m-a părăsit pentru o altă femeie. Privirea mamei ei se întristă și mai mult, devenind și mai distantă. Nu mă puteam da jos din pat. Dispăruse tot ce mă străduisem

să reconstruiesc, și mi se părea inutil să continui. Știu că nu poți înțelege, dar genul ăsta de izolare face să fie tare tentant să uiți. Duse mâna făcută pumn în dreptul inimii. Nu voiam să fiu trează, pentru că așa aveam prea mult timp să mă gândesc la cum am plecat de lângă tine și tatăl tău. Cum, oricât încercam să nu consum droguri, lumea părea hotărâtă să îmi facă asta imposibil. Continua să-mi ia lucruri, ca atunci când m-am îmbolnăvit și nu puteam să scap de durere. Poate ție totul ți se pare banal. Mă bucur că nu ești la fel de slabă ca mine. Că nu te-ai lovit niciodată de disperarea absolută.

Gabby se aplecă, având blocate în gât un milion de întrebări. Dornică să audă toată povestea, nu le dădu drumul.

- Deci ce s-a schimbat?

- Am ajuns iarăși pe străzi, dar de data asta am fost la un pas de moarte de la o supradoză. Singurul motiv pentru care sunt în viață este pentru că poliția făcea o razie în casa abandonată unde eu leșinasem și a chemat o salvare.

Gabby dădu afară aerul pe care-l ținea, complet nepregătită să afle că mama ei fusese cât pe ce să moară. Mama ei ar fi putut să fie moartă, iar ea n-ar fi știut. Nu că nu s-ar fi întrebat din când în când. Dar să afle că aproape se întâmplase! Că ar fi putut la fel de bine să primească o scrisoare emisă de stat care o informa despre moartea mamei ei în loc de scrisoarea scrisă de aceasta.

Cum s-ar fi simțit? Nici măcar acum nu putea să perceapă vreun sentiment despre întâlnirea asta cu mama ei. Creierul ei preluase controlul, tratând întreaga întâlnire dintr-o perspectivă rațională. Poate că o proteja?

Nu fu nevoită să răspundă la această întrebare pentru că mama ei continuă să vorbească:

- N-are sens să mai spun că a fost ca un duș rece. M-am întors la clinică, să scap de droguri. M-am angajat ca menajeră într-un motel lângă colegiu. N-am mai

încercat să ies cu cineva, pentru că nu sunt sigură că aş putea suporta o altă respingere. Mama ei se opri, iar Gabby îşi aminti sfatul terapeutului lui Jackson de a nu începe prea curând o relaţie. N-am mai consumat droguri de aproape doi ani. Singurul motiv pentru care de data asta nu am încercat să te contactez a fost pentru că ştiam că trecuse prea mult timp ca să mai am dreptul să dau buzna în viaţa ta. Dar, când m-am întâlnit cu familia Dressler şi am aflat despre tine şi Luc, nu m-am putut abţine. Mama îşi acoperi zâmbetul trist cu mâinile. Nu-mi vine să cred că puiul meu are un copil. Sunt bunică. Am plâns două zile, dar, în loc să apelez la droguri, ţi-am scris. Răspunsul tău a fost ca un miracol, şi sunt aşa de recunoscătoare.

Un miracol? Brusc, Gabby simţi în piept o presiune imensă – o responsabilitate – legată de cum avea să trateze restul acestei întâlniri.

– O să fiu sinceră, mamă. Era cât pe ce să nu vin astăzi. Nu ştiam la ce să mă aştept. O să plâng, o să tip, o să fiu uşurată sau tristă? Ultimul lucru la care mă aşteptam era să nu simt nimic, ceea ce se cam întâmplă. Totul, până şi corpul meu, mi se pare străin acum. Poate că sunt doar copleşită şi procesez totul, iar mai târziu vor veni sentimentele. Dar mă întreb ce te aştepţi de la mine.

– Nu aştept nimic, Gabby. Sunt recunoscătoare că ai venit şi că mi-ai ascultat povestea... scuza mea. Îmi pare aşa rău! Îmi pare rău pentru suferinţa pe care v-am provocat-o ție şi tatălui tău. Îmi pare rău pentru toate momentele în care te-am dezamăgit sau speriat. Îmi pare rău că am distrus familia noastră. Nu te-aş învinovăţi dacă m-ai urî. Eu mă urăsc mai mult decât ştii tu. Dar încerc, din nou, să duc o viaţă decentă. Faptul că te văd astăzi este un memento că, la un moment dat, am făcut ceva bine.

Gabby își dădu seama că plângea abia când simți umezeala caldă a lacrimii alunecându-i pe obraz. În sfârșit, un semn că avea o inimă în piept. Un semn al fetei care continuase, ascunzând suferința și rușinea simțite. Uneori, își urâse mama, poate încă o ura. Dar își și făcuse griji, se întrebasese, se rugase în toți acești ani. Și acum, stăteau la o masă, vorbind una cu cealaltă.

Avea să o satisfacă această unică vizită? Ar trebui să o invite pe mama ei înapoi într-un colț al vieții ei? Și cum rămânea cu Luc?

- Gabby, înțeleg de ce nu l-ai adus pe Luc, zise mama ei, de parcă-i citea gândurile, dar ai o poză, să-l văd?

Luc avea o bunică pe care se putea să nu o cunoască niciodată - o femeie care, cândva, fusese o soție și o mamă fericită. Frânturi de amintiri se porniră acum - plimbări cu sania și ciocolată, mama ei citindu-i din *Anne din Green Gables*, sendvișuri cu brânză și supă când fusese bolnavă. În față ieși o imagine vie cu mama și tatăl ei sărutându-se în fața bradului de Crăciun. Apoi, ca o dâră de fum, amintirile urâte veniră peste cele frumoase. Zona zoster și complicațiile. Mama ei urlând de durere. Iritarea și disperarea - până când găsisese alinare. Alinare care până la urmă crescuse și o luase cu ea.

Întreaga situație îi provocă tristețe și amărăciune lui Gabby, uscându-i gâtul. Acum, stătea cu mama ei - o străină -, care o ruga să îi arate o poză cu nepotul ei. Cum putea ea să o refuze? Gabby își șterse lacrimile și își dresă vocea.

- Sigur. Scoase telefonul din buzunar și căută printre poze până când găsi una recentă, care surprindea un pic din personalitatea încăpățânată a lui Luc. Acesta este Luc.

Întinse telefonul peste masă. Mama ei îl luă, cu ochii fixați pe ecran. Pe durata tăcerii care se lăsase, Gabby se uită pe geam, întrebându-se la ce s-o gândi Jackson.

Se uită la mama ei, care studia tăcută fața lui Luc în timp ce o lacrimă îi aluneca din colțul ochiului.

Măinile mamei ei tremurau înainte ca ea să izbucnească în lacrimi. Hohote incontrolabile, rezultatul anilor de remușcări și suferință.

- Mă scuți. Se ridică, ștergându-și ochii și pătându-și obrazii cu rimel. Îmi pare rău!

Fără vreun alt cuvânt, se duse în baie și închise ușa. Gabby își auzi mama plângând și începu să tremure. Fără să se gândească, îi trimise un mesaj lui Jackson. Un minut mai târziu, el ciocăni la ușă.

- Ești bine?

Jackson își puse mâinile pe umerii ei. Ea încuviință prosteste din cap.

- Plânge în baie. I-am arătat o poză cu Luc și a cedat.

Jackson intră și închise ușa.

- Ce vrei să faci?

- Nu știu. O parte din mine vrea să plece. Sunt prea multe. Dar nu o pot lăsa aici singură, plângând. Dacă n-ar fi avut complicațiile date de zona zoster, n-ar fi avut niciodată nevoie de așa multe analgezice și nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut. N-ar fi plecat niciodată, n-ar fi fost fără casă sau aproape de moarte. Faptul că știu că nu a fost complet vina ei mă face să vreau să o iert și să încerc să fim prietene. Dar apoi, a revenit la droguri de mai multe ori, iar eu nu pot trăi iarăși cu grija asta. Dacă o primesc în viața mea, mă voi îngrijora mereu. Dar, dacă plec, asta o va trimite iar în acel loc întunecat? Pe Gabby o durea capul. Oricum ar fi, îmi voi face griji. Nu știu ce să fac.

Jackson o îmbrățișă, un pic copleșit de rezumatul situației mamei lui Gabby. Deși el nu ajunsese niciodată la un asemenea nivel de dependență ca al lui Marie, ura faptul că avea ceva în comun cu femeia aceea.

Și conștientizarea impactului ei asupra lui Gabby aproape că-i frânse inima.

Știind că și el provocase o frântură din această grijă familiei lui îl făcea să se urască un pic. Și acum, o târâse pe Gabby în viața lui.

- Bănuiesc că și la mine te uiți la fel, mereu întrebându-te dacă ai să mă prinzi consumând alcool sau dacă ceea ce faci tu mă va determina să beau.

- Nu neapărat... sau, cel puțin, nu des.

Sprâncenele ei se uniră, iar ea se uită spre baie. Jackson se așteptase la acest răspuns, dar tot durea.

- Gabby, nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Situația e sub control.

Apoi se opri, pentru că nu erau nici momentul, nici locul să se lanseze într-o discuție despre problema lui sau despre „relația” lor. Își dorea să poată pleca și să șteargă ultimele treizeci de minute din amintirea ei.

Buzele lui Gabby tremurau.

- Nu crezi că se droghează acolo, nu?

Doamne, el chiar s-ar enerva dacă Marie i-ar face din nou asta fetei ei.

- Probabil se adună. Cred că a luat-o razna când l-a văzut pe Luc.

Chipul lui Gabby era schimonosit.

- Crezi că asta o va face să revină la droguri?

Mai rău decât să vadă grija din ochii lui Gabby fu să vadă vinovăția ei, de parcă era vina ei dacă mama sa decidea să se drogheze din nou.

- Eu știu că tu crezi că am informații din interior despre toți dependenții pentru că am o problemă cu alcoolul, dar, sincer, nu-ți pot răspunde în locul mamei tale.

Se gândi la avertismentul lui Doc dacă avea să fie sau nu în stare să facă față pierderii fără să deschidă o sticlă de whisky. La acel moment, trecuse peste remarcă pentru că se simțise puternic. Dar ar fi rezistat dacă era cu adevărat testat? Pe șira spinării alunecă un fior

de îndoială. Se forță să fie atent la nevoile lui Gabby, nu la propriile gânduri.

- Tot ce pot să-ți spun este că, dacă o face, este vina ei, nu a ta.

- Mare alinare!

Gabby își plecă ușor capul.

- Pui prea multă presiune pe această întâlnire. Astăzi, a fost un prim pas. Poate-i ultimul pas sau poate va mai exista unul. Nu trebuie să iei vreo decizie astăzi.

Gabby se uită la poza cu Luc.

- Chiar dacă aș fi dispusă să risc să fiu dezamăgită, nu-l pot pune pe Luc în situația asta. Cum voi ști vreodată dacă ea este suficient de încredere cât să îl întâlnească?

- Nu știu, dar știu că va fi nevoie de timp. Recâștigarea încrederii. În ciuda multiplelor ședințe cu terapeutul, el încă nu învățase asta. Bănuiesc că va trebui să mergi pe intuiție.

- Micul meu șmecher. Zâmbi la poza lui Luc și apoi băgă telefon în buzunar. Cea mai mare grijă a lui este dacă va avea destulă plăcintă la petrecerea cu costume de sâmbătă.

- Hei, asta e și una dintre principalele mele griji, glumi Jackson, sperând să învioreze starea ei.

O îmbrățișă. O ținu aproape, pentru că ea avea nevoie de alinare. O ținu pentru că și el avea nevoie de asigurare. În mod egoist, voia ca Gabby să-i acorde o a doua șansă mamei ei, pentru că, dacă Gabby făcea asta, atunci era puțin probabil să-l abandoneze pe el.

- Ar trebui să mă duc să văd cum este? îl întreabă Gabby fonfăind, cu sprâncenele unite.

- Sigur.

Dar, înainte ca Gabby să ajungă la ușa de la baie, mama ei ieși.

- Sunt bine. Deschise ușa fără să se uite la el și traversă spre Gabby. Îmi pare rău pentru mica mea cădere!

M-am simțit copleșită când l-am văzut pe Luc. Este așa frumos nepotul meu.

- Mulțumesc, zise nesigură Gabby. Are ochii tatei.

Jackson făcu ochii mari, simțind că Gabby deschisese intenționat acea ușă.

Marie răspunse provocării lui Gabby exact cum ar fi făcut-o fiica ei - cu capul înainte.

- La fel ca tine. Amândoi semănați cu tatăl tău. Cum este el? Sunt sigură că nu te-a încurajat să vii.

- Nu are încredere în tine.

Gabby nu-i spuse despre atacul cerebral.

- Înțeleg.

- Adevărul este, începuse Gabby, că nici eu nu am încredere.

- Știu. Marie își feri iar privirea. Dacă-mi dai șansa de a demonstra ce pot, o voi face. Apoi se uită la Jackson. N-am vrut să trag cu urechea, dar v-am auzit vorbind. Pereți subțiri din rigips. Gesticulă în jurul camerei. Mi se pare că tu ai putea fi mai înțelegător cu situația mea.

- Poftim?

Pulsul lui Jackson se înteeți.

- Nu cu drogurile, ci cu alcoolul. Ochii triști ai lui Marie se încrețiră cu compasiune. Știi ceva despre chin, dar se pare că tu îți câștigi luptele, cum am reușit și eu în ultima vreme.

Jackson își mușcă limba ca să împiedice să-i iasă pe gură o listă întreagă de negări și insulte. Nu empatiza cu această femeie, nici nu-i făcea plăcere comparația. Dar Gabby părea prea fragilă și vulnerabilă ca să reziste la o confruntare între el și mama ei.

- Aș prefera să nu abordăm situația mea, dacă nu te deranjează. Eu sunt aici doar pentru a o sprijini pe fata ta.

- Atunci, îți mulțumesc că o faci să se simtă în siguranță. Eu aș fi ultima persoană care să te judece pe tine - sau pe ea pentru că și-a ales un asemenea prieten.

El se răcea pe interior cu fiecare minut, dar făcu un efort să rămână calm.

- Mereu o voi pune pe Gabby mai presus; poți conta pe asta.

Simțind indignarea abia reținută a lui Jackson, Gabby interveni în discuție:

- Mamă, trebuie să plec. Am nevoie de timp să diger totul. Dă-mi timp să mă gândesc, și te voi suna să te anunț ce decizie iau despre viitor.

Mama ei oftă, cu capul plecat.

- Bine. Doar ține minte, dacă-mi dai o șansă - cum îi dai lui Jackson -, jur că nu te voi dezamăgi! Voi face orice să te am din nou în viața mea și să-mi cunosc nepotul.

Jackson își băgă mâinile în buzunare ca să nu dea cu pumnul în peretele de rigips. Cum îndrăzneia femeia asta să continue să compare oribilele ei alegeri și obiceiuri cu ale lui? Și o părticică din el nu era fericită că Gabby o lăsase pe mama ei să tragă concluzii așa de greșite.

Gabby însă părea într-o altă lume, având o expresie solemnă.

- Va trece foarte mult timp până când te voi lăsa în viața lui Luc, așa că te rog să ai așteptări realiste.

- Cum spui tu, draga mea. Apoi se apropie de Gabby. Este prea mult să cer o îmbrățișare de rămas-bun?

Jackson observă că ochii lui Gabby se umplură de nesiguranță înainte ca ea să ridice brațele. Bănuia că se temea că orice fel de respingere ar trimite-o pe Marie înapoi pe străzi.

Pentru prima dată, Jackson se gândi că poate Jon avu-
sesse dreptate să descurajeze această întâlnire. Acum, in-
diferent de ce urma să se întâmple, Gabby avea să își facă
griji cu privire la Marie. Venind astăzi își asumase fără să
vrea povara îngrijorării - și poate a unei responsabilități
inadecvate - pentru bunăstarea Mariei. I se făcu greață
la acest gând, mai ales că el încurajase întâlnirea.

I se strânse stomacul când proiectă ceea ce ar putea să reprezinte o altă serie de suferințe pentru această tânără pe care fusese așa norocos să o cunoască. Apoi gândurile i se îndreptară spre familia lui. În tot acest timp, se gândise atâta la cum avea să se încreadă în ei din nou, când, de fapt, nici lor nu urma să le fie prea ușor să aibă încredere în el.

- Vorbim peste câteva săptămâni, mamă. Te voi anunța ce decizie iau.

Gabby se desprinsese din îmbrățișarea ciudată.

- Asta-i tot ce pot să-ți cer.

Marie inspiră lent. Zâmbetul ei încordat nu-l păcăli pe Jackson. Bănuia că femeia se așteptase ca Gabby să fie mai dornică de o reuniune.

Marie flutură dintr-o mână în timp ce Gabby și Jackson traversau parcare spre mașina lui și nici că ar fi putut să fie mai fericit că plecau.

Pe drumul spre grădinița lui Luc, Jackson tăcu. Parțial pentru că își dăduse seama că Gabby avea nevoie de timp să se gândească și parțial pentru că situația doamnei Bouchard îl forța să se gândească la o grămadă de lucruri despre propria viață pe care nu știa cum să le abordeze.

Fusese atât de cu capul în nori, încât nu-și dădu seama că Gabby plângea decât când o auzi fonfăind. Trase pe dreapta imediat.

- Ce pot să fac? Și apoi, pentru că mereu funcționase confortul fizic, o sărută. Nu-mi place să te văd supărată.

- Ar trebui să fiu fericită, corect? După toți acești ani, chiar mi-am văzut mama. Și-a cerut scuze. Era trează. Există speranța unei viitoare relații. La suprafață, totu-i bine, dar mi-e... teamă.

Pentru prima dată de când se cunoscuseră, Jackson o minți pe Gabby.

- Nu ai de ce să te temi. Tu deții controlul, orice alegi va fi bine.

Zâmbetul ei slab îi dădu de înțeles că ea știa că-i spusese o minciună sau măcar o exagerare. Dar unele minciuni meritau. Știa din experiență proprie că frica putea să schimbe o persoană și nu voia să vadă schimbându-se inima lui Gabby nici măcar un pic.

Poate era prea puțin, prea târziu. În mai puțin de o oră, Marie răpise liniștea lui Gabby.

- Hei, ai suficient timp să te ocupi de mama ta. Hai să ne gândim la ceva mai amuzant, cum ar fi petrecerea din weekendul ăsta!

Acea remarcă îi aduse un zâmbet cu gropițe din partea ei, și brusc își dădu seama că împreună puteau să treacă peste orice furtună.

capitolul 15

Jackson își reținu un zâmbet când încă un copil făcu o criză de nervi în mijlocul micului labirint pe care el și Gabby îl construiseră din baloturi de paie. Avusese nevoie de jumătate din ziua de ieri și de toată dimineața să o ajute să aranjeze curtea pentru petrecerea cu costume. Labirintul fusese cea mai grea chestie, dar sculptaseră și dovleci, construiseră o sperietoare de ciori înfricoșătoare și aranjaseră un joc de străpunge inima scheletului, găsit de ea pe Pinterest.

Din fericire, vremea era cooperantă, și era o zi însorită, chiar dacă friguroasă. În timp ce absorbea simpla plăcere a acestei petreceri, se minuna de țiپetele și dezordinea pe care o duzină de copii le puteau face.

Un băiețel într-un costum de Superman țâșni în fața lui, alergat de o fată mai mare într-un costum de prințesă. Jackson chicoti gândindu-se cum în câțiva ani această urmărire avea să fie inversă.

În ceea ce privește propriul costum, își dăduse părul pe spate și se îmbrăcase ca Dracula, punându-și

o mantie ieftină, din satin negru, dinți falși și buze roșii. Alegerea se dovedise deosebit de eficientă mai de vreme, când cedase rugăminților lui Luc de a se juca de-a „monstrul” cu copiii, joc pe care-l câștigase destul de ușor.

În urmă cu o lună, nu și-ar fi imaginat că avea să își petreacă timpul așa, darămite să se și bucure. Satisfacția îl inundă, încălzind bucățile distante, fragile ale inimii sale, pe care o păzise în ultimii ani.

Gabby îl adusese pe tatăl ei la masa de picnic cu bunica unuia dintre ceilalți copii și apoi se apucase să aranjeze cutiile mari acoperite cu fructe și salată de cartofi. Ea se îmbrăcase ca un dalmațian și, la naiba, arăta foarte drăguță cu nasul ei colorat și urechile blegi.

Zâmbetul ei mare dădea de înțeles că-i plăcea să fie gazdă. Din fericire, în ultimele zile, datorită festivităților, se gândise la ceva mai plăcut decât la mama ei. O menționase doar de două ori pe Marie – ambele dăți noaptea, după ce făcuseră dragoste. El o lăsase să vorbească, oferindu-i doar sprijin, nu și sfaturi.

Dorindu-și să fie lângă ea acum, Jackson traversă gazonul.

- Vrei să mă apuc de burgeri?

- Sigur. Zâmbi în timp ce se îndrepta spre ușa din spate, în costumul ei. Toată lumea se simte bine, nu-i așa?

El o urmă în bucătărie. Odată ajunși înăuntru, își puse mâinile în jurul taliei ei și o trase la pieptul lui, chiar acolo unde și trebuia să fie. Își arată dinții falși de vampir.

- Vreau să-ți sug sângele.

Ea își lungi gâtul, tachinându-l.

- Te rog!

Jackson își scoase colții, trase de costumul ei și apoi o sărută pe claviculă înainte de a-și pune dinții de vampir înapoi în gură.

- Mai târziu.

- O să te țin minte.

Îi aruncă o privire nerușinată când se întoarse.

Privirea aceea mereu îi tăia picioarele.

- Dă-mi burgerii înainte să mă răzgândesc cu așteptatul.

- Mulțumesc că mă ajuți astăzi! Se duse la frigider și-i dădu o tavă cu chiftele gata pregătite și o spatulă mare. Este mult mai ușor cu o pereche de mâini în plus.

- Nu-i un alt loc unde aş prefera să fiu, deși pot să mă gândesc la modalități mai bune de a-mi folosi mâinile.

Îi făcu cu ochiul, apoi ieși din bucătărie cărând totul și aproape izbindu-se de Noah, care probabil tocmai sosise.

- Scuze!

Se părea că Noah hotărâse că uniforma lui era bună și de costum. Se uită la ținuta lui Jackson.

- Se pare că acțiunea este în plină desfășurare.

- Nu-ți face griji, drăcușorii ăștia nu vor obosi prea curând. Jackson zâmbi, sperând să evite iritarea lui Noah din cauza prezenței lui. Te-a văzut Luc deja?

Gabby ieși chiar atunci.

- Oh! Nu știam că ai venit. Poate poți aduna copiii cât Jackson gătește și eu aranjez masa?

- Sigur. Ochii lui Noah observară pata roșie de la baza gâtului lui Gabby, apoi privirea lui trecu la buzele roșii ale lui Jackson. În ochii lui se citi ranchiuna, dar și-o înăbuși în tăcere. Orice pentru băiatul nostru.

Băiatul nostru. Noah nu accentuase cuvintele, dar Jackson știa că le rostise cu intenție. Ca un leu, Noah tocmai își marcase teritoriul. Jackson însă nu avea intenția să dea înapoi. La naiba, ar fi putut să-i fie milă de Noah dacă bărbatul ar fi încercat vreodată să facă parte din viața fiului său. Faptul că Noah îi părăsise pe Luc și Gabby dovedea că era nedemn și prost, ceea ce diminua mila și vinovăția lui Jackson.

- Apropo, poate vrei să-ți ștergi pata aia roșie de pe gât, Gabby. N-ai vrea ca oamenii să-și facă idei greșite, nu-i așa?

Se uită la ea de parcă se bucura să o facă să se simtă inconfortabil.

Folosindu-și dosul mâinii, ea își șterse gâtul fără să arate vreun semn de remușcări sau disconfort.

- Jackson, poți să te apuci de burgerii ăia, te rog?

Ea îi zâmbi dulce, dar Jackson ghici că voia să-i spună ceva în privat lui Noah.

- Sigur.

Jackson se duse la grătar, dorindu-și să poată auzi conversația peste zgomotul râsetelor copiilor și muzica de Halloween ce răsuna din boxe.

- Ai nevoie de ajutor? îl întrebă Jon, care se strecurase din spate.

- Nu, sunt bine. Relaxează-te! Cred că Gabby avea un plan în mintea ei când te-a așezat lângă bunica lui Carrie.

Jackson zâmbi, sperând să mai înlăture din senzația ciudată pe care o avea în prezența lui Jon de când începuse să se vadă cu Gabby.

- Fata asta mereu a fost o visătoare. Jon privi peste Jackson, la Gabby și Noah. Ideile romantice sunt amuzante când ești tânăr, dar noi doi suntem destul de în vârstă să știm mai bine.

Remarca deloc subtilă atinse câteva puncte sensibile. Diferența de vârstă dintre Jackson și Gabby și natura temporară a vizitei lui în Vermont l-ar putea face pe Jon să privească această nouă relație drept o năzbâtie prostescă. Dar, când Jackson petrecea timp cu Gabby, nu și-ar fi descris starea de spirit ca *prostescă*. Și diferența de vârstă părea tot mai puțin importantă pe măsură ce o cunoștea mai bine. Într-un anumit fel, ea chiar părea mai matură decât el. Cu siguranță, își revenea mult mai repede după dezamăgiri.

- Visătorii mută munții, Jon. Jackson întoarce un rînd de burgeri și evită să aibă contact vizual. Fără vise, nu ar exista speranță. Fără speranță, nu prea ai la ce să privești înainte, nu-i așa?

- Dar visătorii și suferă mai mult decât realiștii, pentru că majoritatea visurilor nu devin realitate.

Jon ridică dintr-o sprânceană.

Jackson îl admira pe Jon - un bărbat care-și iubea și proteja familia fără a fi exigent sau bătăran. Dar Jackson nu era de acord cu părerea lui despre visători.

- Dar, când visul se adevărește, este magic.

Jackson zâmbi. Magia definea bine darul întâlnirii cu Gabby.

Un zâmbet frustrat se strecură pe fața lui Jon când acesta clătină din cap.

- Deci și tu ești un visător.

Obişnuia să fie. Nu mai era. Dar în ultima vreme acea parte adormită din el se trezise la viață.

- Zilele astea încerc să evit etichetele.

Reuși să dea un răspuns cât putea el de onest în acest moment al vieții lui.

Expresia lui Jon sugera că-și înăbușise un impuls copleșitor de a-și da ochii peste cap. Apoi deveni gânditor.

- Gabby a vorbit cu mama ei de când s-au întâlnit?

Jackson încremeni, gândindu-se cum să răspundă.

- Ai întrebat-o?

- Nu. Ținând cont că n-am fost de acord, este puțin probabil ca o vreme să împărtășească ceva cu mine.

- Nu sunt în poziția să vorbesc în locul ei. Jackson își dădu seama că Jon nu avea să renunțe când îl văzu fixându-l cu privirea, cerând tăcut informații. Dacă te liniștește, din câte știu eu, nu au vorbit din nou. Gabby a cerut timp să se gândească la tot. Eu n-am insistat să discutăm despre asta, pentru că are nevoie de timp să ajungă de una singură la această decizie.

Jon înclină capul pentru a-l studia pe Jackson, dar nu zise nimic. Apoi Luc strigându-și tatăl îi făcu să își îndrepte atenția spre agitația din curte.

- De obicei, Noah nu apărea pe la petrecerile astea. Jon se uită iar la Jackson. Probabil a simțit competiția.

- Păcat că a fost nevoie de prezența mea ca să-și aprecieze fiul și pe Gabby. Jackson puse burgerii făcuți pe un platou curat. Mă scuzi cât îi duc la masă.

Jon îl urmă pe Jackson prin curte la cele două mese de picnic. Luc se desprinsese de Noah și țâșni spre ei.

- Jackson, vino să te joci cu mine!

- Sunt ocupat să o ajut pe mama ta, amice. Simțind privirea lui Noah arzând o gaură în capul lui, adăugă: Dar fac pariu că tăticului tău i-ar plăcea să se joace.

Jon îl salută pe Noah, apoi întinse mâna spre Luc.

- Hai să stai cu mine, Luc, și să mâncăm ceva!

Noah îl dădu pe Luc lui Jon, încuviință scurt din cap către Jackson și plecă. Haosul fu abandonat din cauza foamei, și ceilalți părinți ajutară la adunarea copiilor și la aranjarea farfuriilor lor.

Jackson o căută pe Gabby. Până o găsi el prin mulțime, Noah ajunsese deja la ea. Jackson rezistă impulsului de a-i întrerupe. Dacă Noah plănuia o campanie să o recâștige pe Gabby, Jackson nu-și putea permite să fie absorbit în fiecare mică luptă pentru atenția ei.

Noah avea timpul de partea lui - timp să demonstreze că se schimbaseră, timp să ofere ajutor, complimente sau ce mai credea el că i-ar fi de folos.

Timpul lui Jackson se termina. Singura lui opțiune era să-i ofere lui Gabby respectul pe care ea îl dorea - să-i ofere spațiul de care avea nevoie ca să-și ia propriile decizii. Singurul avantaj pe care-l avea în fața lui Noah era că până acum nu o dezamăgise. Putea să conteze negreșit pe el.

Îl rodea gândul de a o părăsi pe Gabby înainte să aibă timp să-și dea seama dacă ce aveau ei era mai mult decât

o pasiune arzătoare. Întorcându-se pentru a-și recâștiga controlul asupra propriei dispoziției, hotărî să-și pregătească o farfurie. Își puna salată de cartofi, când atenția îi fu atrasă de zgomotul unei mașini.

O Toyota mică, rablagită, intră pe alee și parcă strâmb. Câteva secunde mai târziu, din mașină coborî mama lui Gabby.

Jackson văzu cum expresia lui Gabby se schimbă de la șoc la panică. Noah ridică din sprâncene, dar apoi își petrecu imediat brațul în jurul lui Gabby pentru sprijin. Jackson ar fi putut să fie gelos, dar se gândi că Gabby abia sesiza prezența lui Noah, pentru că privirea îi rămase asupra mamei ei.

- Ea ce caută aici?

Vocea furioasă a lui Jon pluti peste umărul lui Jackson înainte ca bărbatul să apară lângă el.

- Nu știu. Noah e cu Gabby. Stai aici și ține-l ocupat pe Luc, iar eu mă duc să mă ocup de fosta ta soție!

Jackson nu așteptă consimțământul lui Jon. Parcurse distanța până la Marie. Privirea ei trecu peste curte, căutându-și probabil nepotul.

Marie strângea portiera deschisă a mașinii, mutându-și privirea de la mulțime la Jackson, apoi la Gabby și înapoi la Jackson. Comportamentul ei zăpăcit era foarte diferit de atitudinea femeii calme, pline de remușcări pe care i-o prezentase lui Gabby mai devreme în această săptămână. Când Jackson se apropie, Marie dădu înapoi.

- Marie, dacă vrei o relație cu Gabby, cel mai bun lucru pe care-l poți face acum este să te urci înapoi în mașină și să aștepti să ia ea legătura cu tine, cum ai promis.

- Eu doar vreau să-mi văd nepotul.

Își lungi gâtul, sprijinindu-se de mașină. Așa emoționată era?

- Acum, nu este momentul. Crede-mă, nu ți-ai făcut nici un favor dând buzna aici neinvitată. Jackson făcu semn spre mașina ei. Trebuie să pleci, te rog!

Brusc, Noah și Gabby erau lângă el.

- Mamă, ce cauți aici? o întrebă Gabby.

- Vreau să-l văd pe Luc. Doamna Bouchard se clătină, și Jackson își dădu seama că ar putea să fie drogată sau beată. Te rog, Gabby, lasă-mă să-l văd!

- Nu, mamă, zise Gabby. Mi-ai promis că mă lași să decid.

Nedumerirea lui Noah despre ce se întâmpla nu-l opri să intre în rolul de polițist și să preia conducerea.

- Haide, doamnă Bouchard, să nu facem o scenă în fața tuturor acestor copii!

Noah afișă zâmbetul lui fals, pe care Jackson și-l aminti de la restaurant.

Doamna Bouchard miji ochii.

- Noah Jefferson, nu încerca să mă iei cu zăhărelul!

- Crede-mă, nu te iau cu zăhărelul. Zâmbetul lui Noah se încordă. Încerca din răputeri să nu atragă mai multă atenție decât era nevoie asupra situației. Se pare că nu ești bine-venită aici.

- Nici tu să nu mă judeci! Marie scutură degetul spre el. Știu cum ți-ai părăsit fiul și pe fata mea. Nu ești mai bun ca mine.

- Mamă!

Gabby veni mai aproape, apoi își încreți nasul. Și Jackson simțise mirosul de gin. Vocea lui Gabby deveni tăioasă din cauza dezgustului:

- Nu ești trează!

- Nu sunt drogată. Doar am băut. Starea doamnei Bouchard se dezumflă, iar ea făcu pe victima. Este vina tatălui tău. Știu că încearcă să vă țină pe tine și pe nepotul meu departe de mine, așa că am băut ca să mă relaxez.

Jackson tresări, recunoscând aceeași justificare folosită deseori și de el când bea.

- Mamă, te rog, pleacă!

Gabby privi în jur la invitați, a căror atenție se mutase de la mâncarea lor la scena ce se desfășura pe alee.

- Te rog, puiule, lasă-mă să-l văd un minut pe Luc!

Marie încercă să treacă pe lângă Gabby, dar Jackson o blocă.

- Tata avea dreptate. Vocea lui Gabby se frânse. Nu pot să am încredere în tine. Tu n-ai putut nici măcar să respecti promisiunea pe care mi-ai făcut-o acum două zile!

Noah se uită tăios spre Gabby.

- De ce te-ai văzut recent cu ea?

Înainte ca Gabby să răspundă, ochii lui Marie deveni-
ră duri în timp ce arătă spre Jackson și zise:

- De ce nu mă lași în preajma nepotului meu, dar pe el îl lași?

Obrajii lui Gabby ardeau înroșiți sub ochii furioși.

- Nu-i treaba ta pe cine las în viața fiului meu.

Marie se clătină din nou, apoi se uită la Noah, gestu-
culând cu degetul mare spre Jackson.

- Știi că are o problemă cu băutura?

Jackson absorbi lovitura fără să tresară, dar se înfioră
sub greutatea unei duzini de ochi sau mai mulți care
îl priveau. Prin minte îi trecură o serie de replici, dar
Gabby interveni înainte ca el să spună ceva.

- Noah, dacă mama nu pleacă în minutul ăsta, ares-
teaz-o pentru încălcarea proprietății.

Noah îi aruncă o privire dură lui Jackson, după care
își îndreptă atenția spre Marie.

- Nu te pot lăsa să conduci beată. Urcă în mașina
de poliție acum, și te voi duce la motelul tău, ca să te
trezești. Dă-i cheile lui Jackson, iar el ne poate urma.

- Vreau să-mi văd nepotul!

Ea rezistă, dând înapoi.

- Sigur nu vrei ca Luc și copiii ăștia să mă vadă cum
te scot cu cătușele la mâini.

Vocea lui Noah devenise rece.

Jackson observă lacrimile din ochii lui Gabby și se întinse să o aline. Ea se îndepărtă și fugi spre casă. Jackson îl văzu pe Jon cu coada ochiului, ducându-l pe Luc prin curte, ca să se întâlnească cu fiica lui. Câteva secunde mai târziu, dispărură în partea din spate a casei.

- Haide acum! Spectacolul s-a terminat. Noah gesticulă spre mașina lui de poliție. E timpul să plecăm.

Marie rămase ținută pe loc, corpul tremurându-i vizibil.

- El de ce poate să stea, dar eu, nu?

- Crede-mă, doamnă Bouchard, o să lămuresc orice probleme dacă au legătură cu fiul meu. Nu-ți face griji!

Noah îi aruncă o altă privire dură lui Jackson.

În Jackson fierbea o furie sfidătoare, amestecată cu un pic de alarmare. Marie tocmai deschisese cutia Pandorei, iar Noah avea acum un alt motiv să se amestece în viața lui Gabby și a lui Jackson.

Noah ordonă pe un ton autoritar:

- Acum, dă-i cheile lui Jackson, ca să putem să te scoatem de aici fără să provocăm prea multe necazuri.

- Ar fi trebuit să mă ajuți. Acum, ai să vezi cum te simți când ești judecat ca fiind nepotrivit, mormăi Marie când îi dădu cheile lui Jackson.

Jackson nu se îndoia că Noah avea să exploateze caracterizarea exagerată a situației lui și să sădească tot felul de îndoieli despre el în mintea lui Gabby. Îndoieli pe care Gabby le avea deja într-un fel sau altul.

Zece minute mai târziu, Jackson parcă mașina doamnei Bouchard în fața camerei ei de motel și-l așteptă pe Noah afară cât acesta o însoți în camera ei. Când Noah se întoarse, arătă spre mașina lui. Teama atârnă în picioarele lui Jackson ca niște papuci de plumb pe durata drumului până la mașina de poliție a lui Noah.

Pregătindu-se pentru o serie de sarcasm și întrebări, urcă lângă Noah pe bancheta din față.

În mod surprinzător, Noah nu vorbi deloc. Când intrară pe drumul spre familia Bouchard, zise în sfârșit:

- Acum, am niște lucruri de rezolvat. Spune-i lui Gabby că voi vorbi în curând cu ea.

Jackson simți un fior pe șira spinării la tonul rece al lui Noah. Omul se controlase mult prea bine, ceea ce putea doar să însemne că își făcea un plan. Așa cum Jackson ghicise prima dată când se întâlniseră, Noah era alunecos și acum era înarmat cu o grămadă de bănuieli.

- Poate ar trebui să vii să-i spui la revedere lui Luc. Am plecat în grabă, dar mă îndoiesc că vrei să creadă că s-a întâmplat ceva.

- Nu-ți face tu griji de ce ar trebui să fac sau nu cu băiatul meu.

Noah îi aruncă o altă privire rece, dar parcă mașina și opri motorul.

Când se alăturară petrecerii, Jon și unii dintre părinți implicaseră copiii într-un joc de-a scaunele muzicale. Jackson se duse în casă să o caute pe Gabby, fără să-i mai spună ceva lui Noah.

O găsi în bucătărie, frecând tăvile de la petrecere. Ea privi peste umăr când îl auzi.

- Te-ai întors deja.

- Da.

Așteptă, neștiind ce să spună.

- Nu-mi vine să cred că a venit aici. Continua să frece; mâinile i se mișcau într-un ritm frenetic. Și beată, pe deasupra.

Jackson ridică din umeri.

- Ce pot să fac să te ajut?

- Ar fi trebuit să ascult de tata și să-i ignor scrisoarea. Puse ultima tavă pe uscător și se întoarse cu fața spre el. Ce s-a întâmplat astăzi este mai rău decât orice regret pe care l-aș fi putut avea că nu știam.

Deși nu dăduse vina pe el pentru fiasco, se cam înțelegea că el îi dăduse un sfat prost. Nu putea să o învinovățească. Jon avusese dreptate și cele mai rele temeri ale lui Gabby se adeveriseră. Rămase încremenit, incapabil să îndrepte lucrurile.

- Ziua de astăzi a fost groaznică. Îmi pare rău că a apărut mama ta - și că a venit beată. Poate a mințit data trecută. Poate nu era curată, cum te-a făcut să crezi. Dar asta-i problema ei. Nu-ți poți face griji în privința ei sau să te simți răspunzătoare de alegerile ei. La naiba, îmi doresc să nu te fi încurajat să te întâlnești cu ea. Apoi se gândi mai bine, pentru că, dacă învățase ceva în această ultimă lună, acel ceva era că pentru a avea liniște sufletească e nevoie de curaj și onestitate. Sau poate ți-e mai bine că ai văzut-o și ai vorbit cu ea. Acum, știi sigur că tatăl tău are dreptate. Dacă n-ai fi văzut chiar tu, n-ai fi putut să fii sigură.

Gabby oftă, nedorind să fie de acord, dar evident prea supărată ca să îl contrazică.

- Nu contează. Tot ce contează este Luc. Nu pot continua să iau decizii egoiste fără să mă gândesc la cum l-ar putea răni consecințele.

Lui Jackson nu-i plăcură în mod deosebit implicațiile acestei remarci. Îl catalogase ca pe mama ei acum?

- Tu n-ai face niciodată ceva să-ți rănești băiatul.

- Cred că știm amândoi că nu-i neapărat adevărat.

Privi în podea.

- Te referi în continuare la mama ta sau această afirmație mă include și pe mine?

El își încrucișă brațele.

Ea ridică dintr-o sprânceană, dar nu răspunse. El rămase acolo, cu inima scurgându-i-se în picioare, așteptând ca ea să spună mai mult, dar ea nu mormăi decât:

- Trebuie să ies.

- Bănuiesc că vom vorbi mai târziu.

Făcu semn spre ușă, dar rămase în urmă după ce ea ieși.

Rațional, știa că lucrurile nu stăteau bine și trebuia să se adune. În mod normal, acum ar fi apelat la alcool, dar nici de-al naibii nu avea să lase ca oameni ca Marie și Noah să-i saboteze recuperarea.

Jackson traversă casa și ieși pe ușa din față, ca să nu-l vadă nimeni plecând. Își lăsă mașina lângă garaj și continuă să meargă fără vreo destinație în minte.

Gabby oftă adânc de ușurare când ultimii invitați plecară de pe alee. Ziua minunată pe care o planificase se terminase aproape cu un dezastru. Din fericire, Luc habar nu avusese de nimic – observase doar dispariția lui Jackson. Acest mister o preocupase și pe ea, lucru care o cam nemulțumea.

I se păruse cam nepăsător din partea lui să plece fără o vorbă, când știa că ea nu era deloc în elementul ei. Desigur, ea evitase orice încercare a lui de a o alina, așa că poate ea îi datora scuze. Oricum ar fi, faptul că și ei, și lui Luc le era deja dor de el sublinia cât de dificil urma să fie când el avea să se întoarcă în Connecticut.

- Luc este epuizat, zise tatăl ei. Cred că va adormi imediat ce îi faci baie.

Gabby privi în camera de zi. Luc se înghesuisese într-un colț pe canapea pentru a-și suge degetul mare și a privi în gol.

- Și eu sunt extenuată. Apoi pentru că nu avusese ocazia să o spună mai devreme, recunosc: Tată, ai avut dreptate. A fost o mare greșală să iau legătura cu mama. Nu știu de ce nu m-am putut opri. Îmi pare rău că nu te-am ascultat!

Tatăl lui deschise brațele pentru o îmbrățișare, pe care ea o acceptă bucuroasă. Apoi o șocă spunând:

- Bănuiesc că ăsta a fost unul dintre acele lucruri pe care trebuie să le afli de una singură înainte de a putea

accepta adevărul. Mereu am vrut să te protejiez de orice altă dezamăgire. Dar acum ești adult și ai dreptul să iei aceste decizii de una singură.

Ei i se păru amuzant faptul că el oglindea sentimentele de mai devreme ale lui Jackson. Nu că ceva în situația asta ar fi avut vreo urmă de umor.

- Mai bine-i fac baie lui Luc înainte să adoarmă.

Se desprinsese de tatăl ei și își luă băiatul. În timp ce urcau scările, se întrebă unde se dusesese Jackson și la ce se gândea.

Patruzeci de minute mai târziu, când lumina ce strălucea de la geamul lui o informă că se întorsese, se hotărî să afle. Luându-și un polar, se duse la apartament și ciocăni la ușă.

- Intră!

Jackson inspiră adânc pentru a se pregăti de o confruntare. Plimbarea nu-i alungase spaima, dar era prea obosit ca să se certe. Rămase în fotoliu cu o carte în poală.

- Bună!

Gabby rămase lângă ușă, cu mâinile împreunate, rotindu-și degetele mari.

- Bună!

El nu zâmbi, nu o tachină și nu făcu nici o mișcare să o atingă. Voia să o țină aproape, dar astăzi o simțise cum se îndepărtase și nu voia să riște o altă respingere.

- Unde te-ai dus astăzi?

Deși timidă, întrebarea răsună ca o altă acuzație în urechile lui.

- De ce? Îți faci griji că-s beat?

Văzu că ea tresări la tonul lui tăios.

- Nu. Ea traversă camera spre el și, în stilul ei caracteristic, lovi cuibul de viespi reprezentat de dispoziția lui proastă. Ești supărat pe mine?

-Nu sunt supărat. Închise cartea și o puse deoparte.
Sunt rănit.

-De ce ești rănit?

Ea își încrucișă brațele, afișând o expresie nedumerită. Jackson știa că ea avusese o după-amiază proastă, dar și el la fel.

-Pentru că mă tot pui în aceeași oală cu mama ta.

-Nu, nu fac asta.

-Ba cam da, Gabby. Continui să mă întreb ce crede sau simte ea, de parcă eu, cu problema mea moderată, am ceva în comun cu o dependentă de droguri în toată regula care și-a părăsit singurul copil. Și tot sugerezi că și eu vă voi răni pe tine și pe Luc.

-Nu cred că ne-ai răni dinadins. Se așeză pe canapea. Dar nu poți nega că ne va fi dor de tine când vei pleca.

-Cum și mie îmi va fi dor de voi doi. Adică e fix ce ziceam, Gabby. Te tot gândești la ce veți pierde tu și Luc, dar niciodată nu te-ai gândit cum și eu aș putea fi rănit fiindcă am încredere în tine.

-Cum te-aș putea eu răni? Părea complet uluită, cu ochii ei mari și gura căscată. Când tu vei pleca, te vei întoarce la familia și la afacerea ta, simțindu-te mai bine decât te-ai simțit de mult timp. Eu pot doar să-mi imaginez toate femeile care se vor bucura de întoarcerea ta. Până la Anul Nou, eu voi fi doar o luminiță rămasă în urmă. Între timp, eu sunt blocată aici cu un copil mic și o viață ajunsă cam într-un punct mort. Așa că scuza-mă dacă nu ne văd egali în concursul „a cui inimă va fi rănită mai rău“.

Știa că ea nu intenționase să-l rănească, dar inima lui sesiză oricum insulta.

-Dacă chiar crezi asta, atunci nu mă înțelegi cum credeam eu că o faci.

Tonul lui liniștit păru să-i atragă atenția.

Expresia ei defensivă se schimbă în ceva curios în timp ce ea se aplecă înainte.

- Atunci, luminează-mă!

Când plecase furtunos de la petrecere în această după-amiază, aruncase costumul pe marginea drumului și mersese timp de nouăzeci de minute, gândindu-se la toate deciziile care-l conduseseră la nevoia acestei conversații. Se luptase cu vanitatea, îndoielile și teama lui de vulnerabilitate. Până la urmă, își jurase să nu fugă de sentimentele lui.

Deși se gândise la toate modurile în care ar putea să exprime coerent emoțiile contradictorii care-i monopolizaseră viața în acești ultimi ani, abia acum știa cum să înceapă conversația.

- Tu nu te-ai gândit niciodată că, dacă viața mea acasă ar fi fost așa grozavă, n-aș fi ajuns aici în primul rând?

- Nu, pentru că mie nu mi-ai spus niciodată mai mult decât niște detalii vagi. Ea își ronțai buza. De ce au ajuns lucrurile așa de rău, încât asta a părut singura opțiune?

- Pentru că, atunci când toți cei pe care i-am iubit m-au dezamăgit, eu am renunțat. Mereu mi s-a părut că, oricât aș fi fost eu dispus să ofer, niciodată nu a contat. Oamenii au continuat să ia și să ia fără să ofere prea mult înapoi. Așa că m-am îndepărtat, m-am izolat și am început să beau câte un pic în plus în fiecare lună.

Jackson nu menționează încercarea recentă a terapeutului de a-l face să vadă că poate fusese un pic ipocrit cu opiniile lui.

Ea veni mai aproape, dar nu-l atinse, de parcă simțise că el avea nevoie de un pic de distanță ca să termine conversația asta.

- Cum anume oamenii au luat de la tine sau te-au dezamăgit?

- În toate felurile. Își frecă mâinile de coapse pentru a câștiga timp. Mama mea era inima familiei noastre. Am crezut că nimic nu poate fi mai întunecat decât acele săptămâni dinaintea morții ei, dar apoi pierderea permanentă, profundă a lovit și mai dur. Nici măcar

acum asta nu dispare. Făcu o pauză, lăsând să zăbovească amintirea cu zâmbetul mamei lui. La trei zile după înmormântarea mamei, David a plecat din țară fără să ne anunțe. El și tata s-au certat, nici unul nu vrea să ne spună de ce. Motivul rupturii trebuie să fie ceva important, pentru că nu doar că David s-a mutat de partea cealaltă a lumii, dar mai bine de un an abia a vorbit cu Cat și cu mine. S-a întors în sfârșit acasă, dar distanța dintre noi încă există. El și tatăl meu vorbesc acum, dar între ei încă se simte tensiune. David nu ne spune care a fost marele secret pentru care s-au certat. Am încercat să trec peste, dar adevărul este că nu pot. Mereu am crezut că suntem apropiați, dar modul în care m-a abandonat și faptul că încă nu are încredere în mine pentru a-mi spune adevărul mă fac să mă îndoiesc de tot ce am crezut că știu despre noi.

- Poate că nu-i secretul lui de spus? îl întrerupse Gabby.

Aparent, avea aceeași opinie ca sora lui, dar Jackson nu era de acord.

- Doar că-s destul de sigur că i-a spus soției lui. Și, oricum, mai am de povestit. La vreo câteva luni de la plecarea lui David, prietena mea de atunci a rămas însărcinată. Am fost încântat. Mereu mi-am dorit o familie, și, cum a mea începuse să se destrame, am crezut că soarta mi-a aruncat un os. Se aplecă înainte, privind în gol. Poate că-s nebun, dar la un moment dat am crezut că mama a aranjat lucrurile din rai ca să-mi dea familia ce-mi lipsea. Alison n-a fost de acord. Ea nu voia să fie mamă sau soția mea, așa că a făcut avort fără să ia în calcul altă opțiune. Atunci, am început cu adevărat să beau regulat. În sfârșit, sora mea mi-a furat cel mai bun an-gajat - și prieten - ca să înceapă o nouă afacere. Sincer, Gabby, renunțasem la oameni până te-am cunoscut pe tine. Această mărturisire declanșă un val de panică ce apăsă pe umerii lui, dar el trecu peste emoție înainte

ca aceasta să-l oprească să termine ce trebuia să spună. Tu și felul în care întâmpini fiecare zi cu un zâmbet... Felul în care nu ieși niciodată drumul ușor, fie că înseamnă să fii mamă singură, să accepți abandonul mamei tale sau să o înfrunzi de două ori într-o săptămână fără să te pierzi... Mă inspiri. Mi-ai dat speranța că există oameni care să merite efortul. Dar apoi, când insinuezi că sunt interesat doar de ce pot să iau pentru mine, mă simt ca și cum o bombă mi-a explodat în inimă. Mă face să cred că încrederea ta este nepotrivită. Ca și cum riscul de a te primi aici, zise și bătu peste piept, nu-i deloc ceva special. Că poate ești doar o altă Alison deghizată și eu sunt la fel de credul ca de obicei când vine vorba despre oamenii la care țin.

Acum, că vărsase tot ce avea pe suflet, abia se putea uita în ochii lui Gabby. Inima îi bătea repede și pielea îl ustura, de parcă ar fi stat lângă soare.

- Îmi pare rău! Gabby se întinse timid după mâna lui. Cred că m-am lăsat controlată de nesiguranțele mele. Eu știu cine ești, Jackson.

La început, corpul lui înțepeni, hotărât să respingă orice propunere, considerând-o ca fiind din milă. Dar în momentul contactului, o luă de mână și o trase în poala lui. Ea se cuibări lângă el ca un copil, sprijinindu-și capul pe umărul lui și petrecându-și o mână în jurul gâtului lui.

El o luă în brațe și-și îngropă fața în scobitura gâtului ei. Stătură așa îmbrățișați în tăcere până când inima lui reveni la ritmul normal. Un val cald de mulțumire înlocui rușinea și disconfortul ce-l consumaseră cu câteva minute în urmă.

- Mulțumesc că mi-ai spus toate astea! Zâmbi pe gâtul lui. Și pentru toate complimentele. Sunt sigură că n-am „inspirat” pe nimeni să facă altceva decât să își dea ochii peste cap.

El o sărută pe creștet și învârti o șuviță din părul ei în jurul degetului.

-Am vorbit serios. Chiar mă inspiri. Așa că nu mai presupune că, în clipa în care mă întorc acasă, tu și Luc nu veți fi altceva decât o amintire îndepărtată. Eu asta văd întâmplându-se.

Ea îl sărută pe obraz.

-Sunt sigură că tu nu vei fi niciodată o amintire îndepărtată pentru mine, Jackson.

El îi înclină capul pentru a o forța să se uite în ochii săi.

-Poate că șansele sunt împotriva noastră, dar, dacă e să mă implic mai mult, trebuie să știu că nu mă folosești pentru că sunt convenabil și util.

-Nu! Te folosesc pentru sexul grozav. Se uită la el - direct - și apoi zâmbi. Scuze, dar tu ai cerut-o!

-Nu te scuza! Am de gând să mă țin de partea cu sexul grozav - chiar acum. O sărută pe gură de data asta, cu un geamăt jucăuș, dar apoi își relaxă strânsoarea. Mă bucur că ai venit în seara asta!

O dădu jos din poala lui și se ridică, apoi o ridică imediat și pe ea și o duse la patul lui. Corpul lui vibra de nerăbdare în timp ce o dezbrăca lent. Voia să savureze micile momente - senzația pielii ei sub degetele lui, cum i se tăia ei respirația, scânteia din ochii ei -, sperând că și ea împărtășea senzația lui că trăiau un moment prețios.

După ce o dezbrăcă, se dezbrăcă și el repede și veni deasupra ei, ținându-i mâinile pe saltea în timp ce-i adulmeca gâtul și îi acoperea lent cu sărutări umărul și sânii. În timp ce mirosul ei se învârtea în jurul lui, știa că niciodată nu avea să mai poată vedea sau mirosi o pară fără să se gândească la ea.

Ea se arcui ca răspuns la fiecare atingere a limbii lui, căutându-l, dar incapabilă să-l tragă aproape.

-Jackson, lasă-mă să te ating!

El îi eliberă mâinile și se lăsă în jos, ca pielea lor să se atingă. Frecarea corpurilor lor provocă fierbințeală, până când, în frenezia atingerilor și a sărutărilor, pielea lor deveni alunecoasă.

Lui Jackson i se făcea pielea de găină pe corp de fiecare dată când degetele ei îi atingeau pielea. Pentru prima dată în ani buni, își dezvelise sufletul. Părea imposibil să se simtă în același timp pierdut și în siguranță, dar intimitatea intensă a tot îl zguduia precum o corabie în furtună.

Nevoia lui pentru afecțiunea ei îl copleși. Dacă nu ar fi fost așa înfometat după ea, s-ar fi putut înspăimânta. Dar, cu fiecare sărut, teama se atenua, cedând în fața unei senzații tot mai puternice de apartenență. Ca o cerneală invizibilă, legătura dintre ei părea să fi fost dintotdeauna acolo, așteptând să fie descoperită.

Îi cuprinse sânii, apoi o mângâie pe interiorul coapsei, până când ea deschise picioarele. Chipul ei era aprins de plăcere, o plăcere evidențiată și mai mult de geamătul ei sexy, în timp ce degetele lui îi explorau centrul. Jackson se umplu de dorință și tandrețe văzând-o așa complet expusă în fața lui.

Ea deschise ochii și își trecu degetele prin părul lui.

- Te doresc. Nu aștepta!

- Nu aștept, murmură el la urechea ei în timp ce intra în ea.

Odată bine poziționat între picioarele ei, se forță să încetinească și să se uite în ochii ei. Să o vadă și, mai important, să fie văzut de ea. Inima i se umplu de pasiune și de căldură în timp ce corpurile lor preluară controlul și împărtășiră un ritm ce alterna între mișcări lente, delicate și mișcări rapide, lacome.

Pierdu noțiunea timpului, până când corpurile lor terminară împreună și reveniră pe pământ. Corpurile le erau transpirate și unite.

Gabby zâmbi și-i dădu laoparte de pe frunte părul transpirat.

-Acum, mă simt mult mai fericită.

Jackson o sărută pe tâmplă și o strânse la pieptul lui.

-Poți să rămâi?

-Nu toată noaptea. Trasa leneș linii pe pieptul lui cu un deget. Scuze!

-Nu-ți cere scuze!

Închise ochii, bucurându-se de tăcere și de căldura micului ei corp.

Mintea lui hoinări fără scop, dar își aminti repede de evenimentele zilei. Marie beată, privirea aspră a lui Noah, îngrijorarea lui Jon, dezamăgirea devastatoare a lui Gabby și confuzia lui Luc.

Ura să strice momentul liniștit, dar știa că era necesar ca ei doi să discute despre ce se întâmplase.

-Luc a avut multe întrebări despre agitația de astăzi?

Mușchii lui Gabby se tensionară sub mâinile lui.

-Un pic. M-am panicat și am mințit. I-am spus că mama mea era o străină care se rătăcise.

-Nu-i chiar o minciună. Este o străină pentru el și aproape o străină pentru tine. Și este pierdută. Din păcate, s-ar putea să fie pierdută fără speranță. Și apoi, majoritatea oamenilor cred că minciunile spuse pentru a proteja pe cineva sunt în regulă. Jackson era deranjat că repeta argumentul lui David pentru păstrarea secretului său, dar alungă sentimentul. Tu încerci să-ți protejezi fiul, care oricum este prea mic să înțeleagă adevărul. Sunt sigur că la un moment dat vei fi sinceră cu el.

Simți o schimbare subtilă în respirația lui Gabby. Acceptarea unei resemnări și a unei frustrări apăsătoare.

-Niciodată nu am vrut să-l rănesc, cum m-a rănit pe mine mama mea. Adevărul este că nu pot fi sigură că nu aș deveni dependentă de medicamente dacă aș avea dureri înfiorătoare în fiecare zi, luni întregi. Gabby oftă. În tot acest timp, am avut o fărâmbă de speranță că își

va învinge problema și se va întoarce. Că am putea fi prietene. Este groaznic ca acel vis să fi fost aproape de a se îndeplini, ca apoi să se transforme într-un coșmar.

Jackson nu știa ce să spună despre asta, așa că o strânse mai tare și o sărută din nou pe cap. Cum putea el să dea sfaturi când nu-și rezolvase problemele din familia lui? Probleme despre care acum putea să admită că existau de ambele fronturi – el avea nevoie de sinceritate din partea celor dragi, iar ei aveau nevoie ca el să demonstreze că nu urma să fie nesăbuit. Poate că cel mai bun lucru pe care i-l putea oferi lui Gabby era să se deschidă și mai mult, ca ea să nu se mai simtă așa singură în situația ei.

– Mi-am invitat familia să vină aici pentru o ședință de terapie.

De cum rosti cuvintele, i se strânse stomacul.

Gabby se sprijini într-un cot și se uită la el, cu un zâmbet mulțumit.

– O să-i cunosc și eu? Apoi făcu o grimasă. Scuze, n-am vrut să te pun într-o situație incomodă. Nu-i vorba despre mine... Știu asta. Ești nerăbdător să vină în vizită sau îți e teamă?

– Ambele. Jackson răsuci din nou niște păr de-al ei în jurul degetului și-l sărută. Cam ca la antrenamentul de lacrosse. Așteptarea este nașpa și muncești mult, dar, când devii mai bun, te simți bine.

– Ai jucat lacrosse? îl tachină ea. Fac pariu că toate majoretele alergau după tine.

El ridică din umeri și zâmbi amintindu-și poznele din liceu și colegiu.

– Da, nu pot să mint. M-am distrat și pe teren, și în afara lui.

Ea îl plesni peste umăr și el o rostogoli pe spate, ciugulindu-i lobul urechii.

– Când trebuie să te întorci acasă? întrebă el, simțind cum mădularul i se trezește iar la viață.

-Hmm. Ea îi cercetă erecția crescândă. Nu chiar acum.

-Bun.

Îi cuprinse chipul și o sărută, oferindu-i-se ei și senzației de ușurare pe care ea o aducea în inima lui.

capitolul 16

-Doug Kilpatrick a contraatacat oferta ta. Oliver tăcu, dându-i un minut lui Jackson să se pregătească. Cere o sută de...

-Oprește-te! Jackson își reprimă impulsul de a azvârli cu telefonul în perete. Răspunsul este nu.

-Jackson, trebuie să... începu Oliver.

-Nu-mi spune ce trebuie să fac. Ești nebun dacă ai impresia că-l voi plăti vreodată pe nemernicul ăla de două ori salariul lui, după ce a fost concediat din cauza comportamentului lui de rahat!

Artera de la baza gâtului lui Jackson aproape că explodă de cât de tare pulsa.

David interveni:

-Nu sugerează nimeni să-i dai cât cere. Asta-i o negociere. Avem o diferență de 88000 de dolari între oferta ta și a lui. Acum, răspundem. Întrebarea este cât.

-Răspunsul este nimic.

Jackson își îndoi un braț la piept, băgând mâna la subraț, în timp ce cu cealaltă ținea telefonul. În loc să se lase controlat de circumstanțe, preluă el controlul. Și asta îi plăcea.

-Fără contraofertă? întrebă Oliver.

-Da. Nimic, Oliver... Adică, retragi și oferta inițială. Să vedem cât de fericit este nemernicul ăla că refuză salariul pe trei luni pentru că a crezut că mă poate prinde la înghesuială.

-Jackson, nu te sfătuiesc să acționezi așa, zise lent Oliver.

- Am înțeles. Jackson zâmbi pentru sine. Fă-o oricum!

- Jackson, începu David.

- Nu, David. Prefer să merg la tribunal. Dacă un judecător sau un juriu decide că merită ceva, atunci voi accepta asta. Nu sunt dispus să fiu jecmănit de el ca un laș. Reputația și calitatea muncii mele vorbesc de la sine. Dacă sufăr șase luni consecințele, așa să fie. Știu cine sunt și ce pot să fac. Nimeni, cu atât mai puțin el, nu-mi poate lua asta.

Jackson îi auzi din nou discutând la capătul celălalt al firului. Într-un final, Oliver vorbi:

- O să-l sun pe avocatul lui și retrag oferta inițială. Sper că ești pregătit pentru ceea ce ar putea să fie o luptă urâtă, îndelungată.

- Sunt pregătit.

Și, în mod ciudat, Jackson credea asta.

- Jackson, mai rămâi un pic pe fir! Oliver se întoarce în biroul lui să sune, zise David.

- Sigur.

Jackson așteptă ca Oliver să iasă din birou.

- Jackson, începu David. Sunt îngrijorat de decizia ta.

- Să nu fii! Ți-am ascultat sfatul și-mi asum toată responsabilitatea pentru orice repercusiuni. Dar sunt afacerea mea, reputația mea și decizia mea.

- Corect. David făcu o pauză. Pari bine, de fapt. Nu furios, doar hotărât.

- Așa și sunt.

Jackson zâmbi, lăsând adevărul să curgă prin el. Nu doar că era hotărât în această privință, dar își rezolvase și îndoielile cu privire la implicarea cu Gabby. De la discuția lor deschisă din urmă cu vreo două nopți, își permisesese să accepte soarta bună.

- Cred că terapeutul tău este grozav. Abia aștept să-l întâlnesc săptămâna viitoare.

- E un tip de treabă. Eu nu-s așa sigur că sunt nerăbdător în privința ședinței de familie, dar sper că este un pas în direcția corectă.

- La fel și eu cu Vivi.

Jackson zâmbi, cum făcea mereu când se gândea la Vivi.

- Cum merge sarcina?

- Bine. Săptămâna trecută am fost la altă ecografie. Îți trimit o copie dacă vrei. Nu-mi vine să cred că peste cinci luni voi fi tată.

David, tată. Jackson știa că fratele lui avea să fie protector, strict, dar și blând. Spre deosebire de Jackson, care fusese un pic zurbagiu și nesăbuit, David fusese mereu un observator și un pacifist. Prețuise structura și ordinea, având nevoie să înțeleagă cum și de ce, în orice privință. David n-ar fi putut alege o parteneră mai opusă decât Vivi, dar cumva își ofereau unul celuilalt o senzație de echilibru.

- Cred că-i un sentiment uimitor.

Jackson o spunea la modul serios. Desigur, se gândea la copilul pe care l-ar fi putut avea el. Apoi se gândi la Luc și la viitorul lui nepot - sau nepoată. Existau multe feluri de a iubi un copil și de a fi model. Alison îi furase ceva important, dar acum vedea că nu-i furase toate șansele de fericire. El făcuse asta.

- Deci ai vorbit cu tata despre ședința de consiliere?

Tonul lui David era neliniștit.

- Da. De ce?

David ezită înainte să răspundă:

- Nimic.

- Pe dracu', David! Orice ți-a zis ție nu are cum să fie mai rău decât ce mi-a spus mie.

- Ce ți-a spus?

În vocea lui David se auzi furia în timp ce intra în rolul de frate mai mare.

- Cam ce îți imaginezi. Nu și-a ascuns dezamăgirea, dar vine, ceea ce e suficient.

- Uneori, este un nemernic.

Jackson ridică dintr-o sprânceană, pentru că David rareori folosea un limbaj dur sau ridica vocea.

- Ținând cont de istoricul tău recent, sunt șocat că ești surprins.

După o pauză prelungă, David zise:

- Bănuiesc că, pe măsură ce îmbătrânești, înveți să accepți defectele părinților - unele dintre ele sunt îngrozitoare. Uneori însă, îmi doresc să fiu iarăși ignorant și complet încrezător.

Jackson simți că gândurile lui David erau mai profunde decât voia el să discute. Înainte să apuce să spună ceva, David mormăi:

- Mama a părut mereu fericită în căsnicie, dar cu siguranță merita mai multă iubire decât a primit.

Vocea lui David devenise morocănoasă, de parcă i se strânsese gâtul. Jackson fu tentat să insiste, simțind deodată că era posibil ca mama lui să fi avut vreo legătură cu marele secret. Dar ezitarea îl costă șansa de a-l presa pe fratele său.

- Hei, Jackson, trebuie să fug la altă ședință. Schimbarea bruscă de direcție a lui David îl șocă pe Jackson. Ne vedem săptămâna viitoare!

- Pa!

Ușor nesatisfăcut, Jackson puse telefonul pe blat și își umplu cana de drumeție cu un amestec de cafea tare de la Starbucks. Când ieși pe ușă, fu întâmpinat de o zi rece de noiembrie.

Coborî treptele șubrede și se duse la mașina lui. Era zi de adunat gunoiul. Sperând să scape de neliniștea provocată de conversația cu David, desfăcu harta caselor de care se ocupa Jon și făcu mental traseul eficient pe care-l gândise săptămâna trecută.

Desigur, sarcinile din acea zi nu necesitau prea multă gândire, ceea ce-i lăsa prea mult timp să mediteze la trecut. Fiecare casă de vacanță de care se ocupă îl făcu să se gândească la a doua casă a familiei, cea de pe insula Block - la anii petrecuți acolo cu prietenii și cu familia.

Când se gândi la timpul petrecut de mama lui pe insulă, își aminti de ea în bucătărie sau citind o revistă pe terasă sau, când ei crescuseră, amestecând într-o carafă cu sangria și împărțind un pachet de cărți. Tatăl lui venise uneori câte două sau trei zile, însă chiar și atunci de obicei era ocupat. Niciodată nu-și tratase urât soția, dar acum, că Jackson se gândea, nici afectuos nu fusese.

Probabil că mama lui tânjise după mai mult decât promise. Suferise în tăcere de dragul copiilor ei? Căsătoria părinților lui avea ceva de-a face cu marele secret? Lui Jackson i se făcu greață în vreme ce se apropie de gunoi.

Din fericire, îi sună telefonul înainte să-l copleșească neliniștea.

- Alo, zise el.

- Jackson, eu sunt, spuse Hank. Ai un minut?

- Sigur. S-ar putea să te pierd, pentru că sunt pe niște drumuri de țară, dar te sun înapoi dacă se închide.

- Bine. Este vorba despre Ray. De fapt, despre toată echipa, dar Ray a vorbit cu mine. Ai retras oferta de înțelegere?

Jackson se îndreptă în scaunul lui, și articulațiile i se albiră în jurul volanului. Răspunse pe un ton egal:

- Da.

- Ray tocmai a vorbit cu Doug, care aparent a luat-o razna după ce a fost anunțat de asta. Acum, chiar te are în vizor. Echipa este neliniștită. Ținând cont de absența ta îndelungată, moralul nu este în cea mai bună formă. Sunt îngrijorat că s-ar putea ca oamenii să-și caute de lucru în altă parte.

Luat prin surprindere, Jackson trase pe dreapta. Fiecare oră care trecea și fiecare conversație îi schimba

dispoziția în ceva mai întunecat decât norii gri de noiembrie de pe cer.

- Jackson? Mai ești acolo?

- Sunt aici, se răsti el. Am nevoie de o clipă să procesez faptul că propria mea echipă se teme de idiotul ăla și nu mă crede în stare să trec peste asta. Că nimeni nu are încredere în mine.

Auzi oftatul frustrat al lui Hank.

- Nu totul este despre tine, Jackson. Oamenii au familii de întreținut. Sunt îngrijorați cu privire la viitor în cazul unui proces. Și apoi, și eu sunt îngrijorat. Nu vreau să suferi chiar când te străduiești atât să-ți găsești echilibrul. Știu că nu ți se pare corect să cazi la înțelegere, dar sunt de acord cu avocații. Decizia inteligentă - pe plan personal și profesional - este să negociezi ca să pui capăt acestei situații cât mai curând posibil.

Jackson tăcu. Cu vreo două ore în urmă, fusese sigur pe decizia lui de a retrage oferta, dar nu se gândise la posibilitatea ca oamenii lui să-și caute de lucru. Dacă-l părăseau acum, avea să fie în belele.

Timp de cinci săptămâni se concentrase aproape exclusiv pe liniștea lui sufletească. Îl lăsase pe Hank la conducere, presupunând că totul avea să fie la locul său la întoarcerea lui. Acum, înțelegea cât de naiv fusese să creadă că putea să-și împartă viața în compartimente. Că putea să ignore solicitările zilnice ale afacerii lui fără să stârnească întrebări.

- Hank, adună echipa mâine-dimineață pentru o conferință.

- Niște încurajări din partea ta nu vor rezolva problema.

- Așa este. Am nevoie de o zi să mă gândesc la opțiunile mele. Mai întâi, trebuie să-mi spui cum stau lucrurile cu fiecare casă și care-i cel mai rău scenariu dacă Ray și Jim pleacă, de exemplu. Sună-mă cu informația asta

cât de repede poți, apoi voi lua niște decizii, și mâine voi vorbi cu toată lumea.

Auzi prin telefon oftatul de ușurare al lui Hank.

- Sigur.

- Mulțumesc că m-ai sunat, Hank!

Jackson închise, încruntându-se.

"La naiba!" Angajarea lui Doug fusese o greșeală de la început până la final. Putea să dea vina pe Doug pentru multe tâmpenii, dar nu putea să scape de adevărul rece. Dacă el nu ar fi luat-o pe arătură, probabil n-ar fi făcut greșeala de a-l angaja pe Doug, în primul rând.

Conducând pe covorul de frunze roșii și aurii, pe drumul de munte, Jackson se gândi la modul în care viața departe de presiunea în care trăise îi schimbase perspectiva asupra succesului și asupra fericirii. Și Gabby ajutase, admise el cu un zâmbet.

În curând avea să fie iar în vechea lui lume să înfrunte toate problemele pe care le lăsase temporar în urma lui, unele create chiar de el. Acum, se putea întoarce la Gabby pentru alinare, dar la cine avea să se întoarcă odată ajuns acasă?

Gabby puna roaba la loc după o zi lungă de pregătire a grădinilor ei pentru iarnă, când auzi pe cineva parcând pe alee. Gura-i formă un zâmbet. Probabil Jackson terminase cu drumurile cu gunoaiele un pic înainte de program.

O sunase mai devreme să vadă dacă tatăl ei putea să stea cu Luc în seara asta, ca ei să poată ieși la cină. Voia să o ducă la Chop House, la hotelul Equinox din Manchester Center. Nu mâncase niciodată într-un loc așa elegant. Deși nu era sigură că avea îmbrăcăminte potrivită pentru ocazie, se îndoia că lui Jackson îi păsa.

Ieși zâmbind din garaj, dar fu dezamăgită să-l vadă pe Noah coborând din mașina lui.

- Gabby.

Veni spre ea, cu trăsăturile ascuțite umbrite de soarele de după-amiază.

Nu mai fuseseră singuri de când el îi ceruse a doua șansă, nici nu discutaseră despre situația cu mama ei. Nu o interesa și nici nu avea timp să abordeze vreunul din cele două subiecte, ceea ce însemna că trebuia să gândească repede și să devieze.

- Luc este încă la grădiniță.

Se forță să continue să zâmbească.

- Știu, de aia am venit acum. Privi în jur. Jackson nu-i pe aici, corect?

Deși Gabby nu credea că Noah i-ar face vreodată rău fizic, ceva din atitudinea lui o făcu să simtă un gol în stomac.

- Jackson este ocupat cu dusul gunoaielor în locul tatei astăzi.

- Bun. Noah inspiră adânc. Vreau să știu ce este între tine și el și, mai important, dacă ce a spus mama ta despre el este adevărat.

Gabby refuza să se lase intimidată de Noah.

- Unu la mână, nu e treaba ta. B. Doi la mână, tot nu e treaba ta.

- Eu zic că este. Dacă Jackson este un dependent și tu-l lași să stea cu băiatul nostru, este treaba mea.

O scăpărare hotărâtă se văzu în ochii albaștri ai lui Noah.

Amenințarea subtilă ustura precum sucul de lămâie pe o tăietură.

- Când vreodată ai crezut tu ceva zis de mama mea, Noah?

- Nu vreau să cred, de asta te întreb pe tine. Am verificat prin jur. Nu a fost la nici o întâlnire a alcoolicilor anonimi, dar a fost văzut ieșind de la Doc Millard.

- Cum îndrăznești să-l spionezi? N-a făcut decât să fie bun și generos. Doamne sfinte, tu abia ne-ai acordat atenție trei ani în șir și acum dintr-odată suntem

prioritatea ta? Te rog, hai să revenim la cum erau lucrurile înainte ca ție să-ți pese de mine sau de Luc!

- Doar răspunde-mi la întrebare! Ochii lui duri se întâlniră cu ai ei. Cât de implicată ești cu el acum?

Cum îndrăzne? Cum îndrăzne să-i ceară socoteală după ce se afișase prin oraș cu o grămadă de femei, după ce o părăsise? Înfierbântată, se răsti:

- Jackson este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

- Oh, Gabs! Noah râse înainte să mârâie. Dă-mi voie să-ți spun, draga mea, că ești doar o aventură dintr-un orașel pentru el. El este în *vacanță* sau la reabilitare. Oricum ar fi, o să te lase în clipa în care se va întoarce acasă.

- N-ai decât să crezi ce vrei, Noah. Adevărul este că nu știi nimic despre el.

- Sincer, Gabs, cât poți să știi despre el și viața lui? I-ai cunoscut familia sau prietenii? De unde știi că nu are o fată care-l așteaptă acasă?

- Nu toată lumea este infidelă, ca tine. Oricum ar fi, nu te privește ce fac eu cu Jackson.

Noah avu tupeul să clatine din cap într-o manieră compătimitoare.

- Ești așa disperată după iubire din cauza mamei tale, încât ești dispusă să ne pui fiul în pericol pentru un tip pe care abia-l cunoști.

Ea făcu un pas în spate, lovită puternic de vorbele lui. Când își găsi vocea, zise:

- Poate, dar nu sunt așa disperată încât să te accept.

Expresia lui Noah deveni amenințătoare.

- O să vedem cum te simți peste două luni, când domnul Minunat nu te va fi sunat sau vizitat. Ridică vocea cu câțiva decibeli. Între timp, nu-i vreau pe el și pe mama ta lângă Luc.

Gabby își dădu ochii peste cap.

- Sincer, dacă n-ai fi așa enervant, ai fi amuzant.

- Gabby, nu glumesc. Vocea lui Noah se liniște, acum își controlează temperamentul. Mă îndoiesc că cineva consideră că ai discernământ când lași un tip cu probleme cu băutura să se ocupe de Luc. Mai rău, ai reprimat-o în viața ta pe mama ta dependentă de droguri, care ar putea avea o influență negativă asupra băiatului nostru.

- Este mai probabil că tu să-l rănești pe Luc decât să o faci Jackson vreodată. Și nu am lăsat-o pe mama să-l vadă pe Luc, nici nu o voi lăsa. Furia lui Gabby se trezi la viață, resentimentele curgând ca lava. Ce-ți dai ție dreptul să-mi dictezi ce să fac? Tu, care n-ai plătit niciodată vreun cent pensie alimentară? Tu, care nu ai apărut niciodată în primele luni din viața lui Luc? Tu, care-i acorzi fiului tău un total de poate zece ore pe an din timpul tău? Singurul motiv pentru care te agiți cu Jackson este că ți-e orgoliul rănit. Dacă tu crezi că asta-i atitudinea pentru a câștiga puncte, mai gândește-te. Ce-ar fi să pleci acum, iar eu voi uita că am purtat vreodată discuția asta ridicolă.

Apoi închise ușa garajului, smucind de ea, și trecu pe lângă Noah, spre casă. Nu ajunsese la verandă când îl auzi strigând:

- Ai face bine să nu mă faci dușmanul tău.

Gabby se opri și-i aruncă o privire rece peste umăr.

El se duse la mașina lui și deschise portiera. Înainte să urce, zise:

- Contrar părerii tale, am ceva de spus în viața lui Luc. O să-ți dau o zi sau două să-ți revii, dar discuția asta nu s-a terminat.

Și, cu asta, urcă la volan, trânti portiera și plecă, lăsând-o simțindu-și tot corpul frânt, de parcă fusese aruncată în cuva vechii ei mașini de spălat.

De cum intră în casă, se lovi de tatăl ei, care aparent asistase la toată scena de la geam.

-Ce faci? Ridurile adânci de pe fruntea lui îi trădau îngrijorarea. De ce faci valuri cu Noah pentru un tip care pleacă într-o săptămână?

-Oh, haide, tată! Noah nu poate să facă nimic. Nu avem custodie comună. Nici măcar nu-i apare numele pe certificatul de naștere al lui Luc.

-Gabby, Noah este din oraș și e îndrăgit de mulți. Este un polițist într-o poziție bună în această comunitate. Tu l-ai recunoscut fățiș ca fiind tatăl lui Luc. Dacă încearcă să-și exercite drepturile? Lăsând deoparte treaba cu mama ta, aventura asta cu Jackson merită să periclitizi situația noastră cu Luc?

-Noah nu vrea custodia. Nu o să vrea niciodată să dea pensie alimentară. Face crize pentru că l-am refuzat când mi-a cerut a doua șansă.

Gabby își încrucișă brațele.

-Ești dispusă să-ți asumi riscul? Miza este foarte mare. După o scurtă pauză, tonul tatălui ei se înmuie. Nu doar Noah poate să vadă pericolul potențial la adresa lui Luc reprezentat de problema lui Jackson.

Gabby obosise să-și apere alegerile, așa că își îmbrățișă tatăl.

-Îți faci prea multe griji. Îl cunosc pe Noah. Nu va face nimic și, chiar dacă încearcă, nu poate să câștige cu istoricul lui ca tată. Dar acum n-am timp să discutăm despre asta. Trebuie să fug să-l iau pe Luc de la grădiniță.

-Ăsta este un dezastru iminent, în ciuda atitudinii tale.

Gabby înfășură în jurul gâtului eșarfa ei albastră preferată.

-Sunt realistă. Și am terminat cu a lăsa pe oricine, inclusiv pe Noah, să-mi spună ce pot și ce nu pot să fac. Am aproape 23 de ani, pentru Dumnezeu. Și merit un pic de iubire în viața mea. Îl sărută pe obraz. Ne vedem mai târziu!

În timp ce conducea spre grădiniță însă, corpul îi fu cuprins de un ușor tremur în timp ce adrenalina scădea. Noah n-ar avea cu ce să-și susțină pretențiile, dar dacă ea se înșela? Dacă Noah folosea relația ei cu Jackson împotriva ei? Dacă se folosea de propria ei mamă împotriva ei? Învățase pe propria piele că Noah putea să fie un nemernic, dar s-ar coborî el într-atât de jos încât să se folosească de fiul lor ca de un pion?

capitolul 17

Focul strașnic poleia tonurile neutre ce decorau cu gust salonul din Chop House. Gabby savură o altă înghițitură din crema de zahăr ars cu fistic pe care o comandase. Decadentă, ca grandiosul și vechiul complex și ca frumosul bărbat care stătea în fața ei la masă.

Jackson apelase la toate trucurile pentru a-i oferi o seară magică, deși uneori părea îngrijorat. Ea observase și cum în seara asta privirea lui zăbovise o dată sau de două ori pe paharele cu vin sau pe cocktailurile altor clienți. O tulburase să vadă acest chin în ochii lui.

Dar, pe moment, avea un zâmbet caraghios. Spre deosebire de ochii lui vioi, acele zâmbete o făceau mereu să zâmbească.

- De ce te uiți la mine?

Ea își linse lingurița.

- Încerc să mă hotărâsc dacă ești mai drăguță în salopetă și cu părul în coadă sau cu părul ridicat așa și cu cerceii ăștia sclipitori.

Zâmbi, iar ochii lui de chihlimbar erau calzi și relaxați.

Fără să vrea, ea își atinse cerceii mari din imitație de aur.

- Sper că prima, pentru că în ținuta asta n-ai să mă vezi des. Nu se prea potrivește cu munca din curte.

- Bănuiesc că nu, deși, când vei veni să mă vizitezi, să o împachetezi, și o să te duc pe la unele dintre locurile mele preferate.

Inima lui Gabby accelerează. Contrar avertismentelor din partea tatălui ei și a lui Noah, invitația dovedea că Jackson avea toate intențiile de a păstra legătura și după această vacanță.

- Mi-ar face plăcere să te vizitez, dar ce am să fac cu Luc?

Jackson ridică din umeri.

- Până când tatăl tău se simte suficient de bine cât să se ocupe de el, ia-l cu tine!

Simpla idee ca ea și Luc să plece în excursie ca să-l vadă pe Jackson în mediul lui o înfioră, până își aminti amenințările lui Noah. Probabil fața ei dezvăluise amintirea întunecată, pentru că Jackson întrebă:

- Ce s-a întâmplat? Nu vrei să-l aduci pe Luc?

- Nu-i asta. Puse jos lingurița, hotărâtă să nu permită ca Noah să strice una din cele mai romantice seri de care se bucurase vreodată. Nu-i nimic. Hai să nu stricăm noaptea gândindu-ne la momentul când tu vei fi plecat!

- Credeam că am fost de acord să fim sinceri unul cu celălalt. Jackson înclină capul, mijind ochii. Știi ce părere am despre încredere, Gabby. Te rog nu ascunde nimic de mine!

Desertul dulce pe care-l înghițise se acri în stomac. Avertismentul lui Noah nu doar că avea să îl insulte pe Jackson, dar avea să îl facă și să-și anuleze invitația. Desigur, nu putea să fie într-o relație în care trebuia să se cenzureze. Făcuse deja asta cu mama ei, și uite cum ieșiseră lucrurile.

- M-am certat cu Noah astăzi din cauza acuzațiilor mamei mele despre problema ta cu băutul. Se prefacă îngrijorat de siguranța lui Luc, dar eu cred că-i doar gelos. Jackson se aplecă în față.

- Deci nu mă vrea în preajma lui Luc?

- Nu contează ce vrea el. Gabby își feri privirea în timp ce își împătorea șervetul și îl pune pe masă. N-are nici un drept să fie implicat.

- Eu nu-s fanul lui, dar este tatăl lui Luc. Tonul ușor defensiv al lui Jackson o luă pe nepregătite. Cred că asta-i dă niște drepturi.

- Jackson, este un glorios donator de spermă. Un pic mai mult. Dacă n-ar fi fost el, Luc n-ar fi existat. Își simți sprâncenele unindu-se. Apoi își aminti că fosta iubită a lui Jackson îl lăsase fără drepturi ca tată, așa că îndulci tonul. În ceea ce mă privește, Noah a renunțat la drepturile lui când a plecat. Nu poate să apară acum și să pretindă că fiul lui este mai important sau că ține la el. Îi prinse mâinile lui Jackson. Și apoi, eu știu că tu nu ești un pericol pentru Luc. Asta-i tot ce contează.

Expresia lui Jackson deveni gânditoare cât el inspira adânc.

- Poate, dar nu pot să nu-l înțeleg că este îngrijorat. Nu mă cunoaște, și acum mama ta l-a făcut să creadă că problema mea este la fel de rea ca a ei. Poate ar trebui să vorbesc cu el.

- Nu. Gabby clătină din cap. Nu răspunde la prostiile lui. Lucrurile se vor stinge de cum Noah va găsi o nouă femeie după care să alerge. Crede-mă, acum este supărat pentru că l-am refuzat.

- L-ai refuzat?

Jackson se trase înapoi.

Ups. Uitase că nu-i menționase despre rugămintea recentă de împăcare a lui Noah.

- Săptămâna trecută mi-a cerut o a doua șansă, dar nu-s interesată.

- Și dă vina pe mine.

Jackson încuviință din cap, pentru că în sfârșit piesele de puzzle se uneau.

- Poate, dar nu-i vorba despre tine. Noah a ratat orice șansă a avut vreodată cu mine cu mult timp în urmă. Ridică dintr-o sprânceană. Este numai vina lui.

- Sunt sigur că el nu vede așa lucrurile. Eu sunt un obstacol de care trebuie să scape. Oftatul adânc al lui Jackson se ridică între ei. Bănuiesc că va sărbători săptămâna viitoare, când voi pleca.

- Sar putea. Ea îi strânse mâna. Dar eu, nu.

- Nici eu. Îi duse mâna la buze. De asta sper că mă vei vizita. Nu voi putea să revin aici o vreme. Afacerea mea îmi va solicita toată atenția în următoarele luni, mai ales cu blestematul ăla de proces în care va trebui să cad la înțelegere.

- Ce proces?

O străbătu un șoc neplăcut de surpriză, căci crezuse că el îi povestise mai devreme toate necazurile lui.

Gabby ascultă cât el îi povesti despre incidentul cu fostul lui angajat; incident care dusesse la intervenția ce determinase venirea lui Jackson în Vermont. Detaliile îi confirmară bănuielile că el nu acceptase încă total însemnătatea problemei lui cu băutura. Dacă nu-și putea recunoaște adevărul față de el însuși, era posibil să se mintă și despre profunzimea sentimentelor pentru ea?

- Nu-mi ceri părerea, dar o înțelegere mi se pare cea mai bună cale să te concentrezi asupra sănătății și să treci mai departe.

- Cea mai rapidă cale, dar nu cea mai bună. Tu n-ai fost acolo în dimineața aia, să auzi vocea înfumurată a lui Doug sau să vezi expresia de pe fața lui. Lumina aurie din ochii lui Jackson se stinse în timp ce își trosnea degetele. La naiba, nu-l pot lăsa să câștige!

Ca o persoană care nu fusese niciodată prea mândră să ceară ajutorul, care nu ezitase să-și recunoască greșelile și nu permisesese ca experiențele umilitoare să-i afecteze atitudinea prea mult timp, Gabby nu putea empatiza cu sentimentele lui Jackson. De fapt, o cam enervau.

- Deci egoul tău este mai important decât îngrijorările angajaților tăi sau ale familiei tale? Mai important decât să-ți continui recuperarea?

Jackson se încruntă.

- Nu.

- Grozav! Gabby zâmbi. Atunci, renunță la luptă!

Jackson rămase cu gura căscată, dar chelnerul sosi cu nota de plată, încheind, din fericire, discuția. Ea nu voia să se certe, nici nu voia să încheie seara minunată într-o notă neplăcută. Și, până la urmă, era decizia lui, nu a ei.

Gabby își mască uimirea când îl văzu pe Jackson aruncând 200 de dolari pe masă. Tocmai cheltuisese mai mulți bani pe o cină de două ore decât avea să cheltuiască ea pentru Luc și tatăl ei de Crăciunul din acest an.

Undeva în mintea ei mereu știuse că el era bogat, dar niciodată nu se gândise că asta era o altă prăpastie între ei. Familia lui avea să o considere - pe ea, o mamă singură needucată, relativ săracă - o profitoare?

Jackson băgă portofelul la loc.

- Încă ești supărată pentru că nu sunt de acord cu sfatul tău?

- Nu. Se bucura că el nu știa la ce se gândea. Deși mi-aș dori să te gândești. Să compari scenariul cel mai pesimist al fiecărei opțiuni. O înțelegere te va costa ceva ce probabil îți permiți și te va face să-ți înghiți orgoliul - nu-i așa rău. Dar, dacă nu ajungeți la o înțelegere, s-ar putea - încep să enumere pe fiecare deget argumentele ei - să te faci să bei ca să faci față stresului procesului, ceea ce te-ar îndepărta din viața viitorului tău nepot sau nepoată. Ca să nu mai zic despre faptul că eu nu aș putea să suport să văd că o iei spre alcoolism. Adaugă asta la potențialele daune pentru afacerea ta și angajații tăi, și mi se pare mult mai rău decât să-ți înghiți un pic mândria.

Ea se pregăti pentru orice, mai puțin pentru zâmbetul lui. Zâmbetul lui superb, sclipitor.

- Nu zic că sunt complet de acord cu analiza asta, dar uneori ai un mod foarte inteligent de a privi lucrurile. Ți-ai spus cineva asta vreodată?
- Niciodată, chicoti ea.
- Păi, ești mai înțeleaptă decât ar fi de așteptat la vârsta ta.

În ciuda complimentului, ea nu auzi decât o altă referință la diferența de vârstă dintre ei. Deși el nu-i menționase vârsta de ceva vreme, ea încă se întreba dacă o mică parte din el era deranjată de asta. Oricât de mult se bucura ea de povestea pe care o trăiau în ultima vreme, multe forțe lucrau împotriva ei. Forțe pe care nu știa cum să le controleze.

Când se ridicară să plece, Jackson își puse brațul pe umărul ei, o sărută pe frunte și-i șopti la ureche:

- Hai să mergem într-un loc mai intim!

Ca de obicei, întregul ei corp vibră drept răspuns. Contactul fizic și nerăbdarea înlesneau îndepărtarea îndoielilor și trăirea momentului. Ce altceva putea să facă?

Odată rămas singur în apartamentul lui, gândurile agitate și starea lui Jackson începură să se amestece. Cu fiecare zi care trecea, viața intervenea tot mai mult peste recent găsită lui fericire. În curând avea să plece, nu urma să o mai vadă pe Gabby, să o țină în brațe, să facă dragoste cu ea.

Când erau singuri, într-un univers doar al lor, timpul stătea pe loc. Nu putuse evita să se îndrăgostească de ea, cum nu putea ignora forța gravitațională, dar acum ce? Cum avea să plece fără să piardă o parte din inima lui?

Desfăcu rochia lui Gabby, sărutând-o pe umăr. Îmbrăcăminte ei mătăsoasă căzu pe podea înainte ca el să-i desfacă sutienul și să-i cuprindă sânii goi. Toată seara fusese de-a dreptul fascinat de imaginea înfățișării ei mai sofisticate, mai cu stil. De cocul ei răsucit, cu șuvițe ondulate atingându-i obrazii. De decolteul rochiei care

dervăluia puțin cam mult. De tocurile care scoteau în evidență ce formă delicioasă aveau gamba ei. Pe timpul cinei, număraseră minutele până să poată fi singuri.

Gabby se întoarse cu fața spre el, susținându-i privirea cu ochii ei albaștri plini de dorință. Își petrecu brațele în jurul gâtului lui, sărutându-l de parcă avea nevoie să-l guste ca să supraviețuiască. Adora să se simtă dorit. Iubea să fie confidentul și iubitul ei. Iubea totul la ea cu excepția faptului că mereu avea să fie legată de Noah prin Luc.

Hotărât să blocheze toate evenimentele negative ale zilei, își lăsă mâinile să alunece pe spatele ei și le așeză pe fundul ei. Drăguț și micuț, ca totul la ea.

Ea îi descheie cămașa și pantalonii și-l ajută să se dezbrace. Mirosul dulce de pere îl trase tot mai mult sub vraja ei. Nu-l deranja să fie prizonierul ei și, pentru prima dată în ani buni, nu-i era teamă de sentimentele lui. Avea încredere deplină în ea.

Piele pe piele, scăldat în valuri de posesivitate și dorință, Jackson mârâi puțin când îi cuprinse silueta delicată în brațe.

- Mă copleșești.

O simți că zâmbește pe gâtul lui înainte să-l sărute.

- Dovedește-o!

„Bucuros.” Fără să se desprindă, traversară camera spre pat. Când aterizară pe saltea, Gabby se urcă peste el. În lumina slabă a lămpii, părea că strălucea cu părți egale de plăcere și dorință. Își desfăcu părul, apoi scutură capul pentru a lăsa buclele libere să cadă în jurul umerilor ei.

Dacă era posibil, el se întări și mai mult la acea imagine. Când vru să se ridice, Gabby îl împinse la loc pe saltea. Încercă să zâmbească seducător, dar îi ieși un zâmbet simpatic. Fața ei avea să arate probabil mereu prea tânără și inocentă pentru a-i ieși așa o înfățișare senzuală. Nu că-l ar fi deranjat. Iubea ochii ei de căprioară, gropițele

adânci și farmecul acelui chip proaspăt - o reflexie perfectă a firii ei deschise, încrezătoare.

- Vino aici, zise el, întinzându-se spre gâtul ei ca să o tragă mai aproape și să-i ia sânii în gură.

Când gura lui îi prinse un sfârc, ea gemu și se cutremură pe el într-un ritm ispititor.

Petrecură o oră pierduți într-o lume privată, perfectă - sărutându-se, atingându-se, sugând, savurând -, până când terminară împreună într-un val transpirat de plăcere intensă amestecată cu tandrețe.

Stând întins lângă ea pe întuneric, se considera un bărbat înfometat care se sătura doar când Gabby îl hrănea cu bucăți din sufletul ei, de parcă puterea ei de a nu se lăsa afectată de amărăciunile vieții putea să intre în el prin simpla apropiere de ea.

Avea nevoie de mai mult timp cu ea. Într-un moment de nebunie, se întrebă dacă viața lui ar fi mai bună dacă ar vinde totul și s-ar muta în Winhall. Gândul acesta răstăcit era împotriva a tot ce îi băgase tatăl lui în cap vreme de treizeci de ani.

Tatăl lui măsura succesul prin statistici, prea puțin interesat de unități de măsură invizibile precum fericirea. După el, banii, puterea și respectul erau singurele scopuri merituoase pentru orice bărbat. Mama lui nu-și contrazisese niciodată soțul, dar acțiunile ei sugeraseră că nu fusese de acord. Ea prosperase cu lucrurile intangibile, precum căldura și afecțiunea, și nu fusese interesată să țină pasul cu familia Jones.

Jackson și-l reaminti pe David întrebându-se dacă mama lor fusese fericită în căsnicie. Inima lui suferi un pic, pentru că nu se gândise niciodată dacă mama lui avusese sau nu suficientă afecțiune în viața ei. Jackson se îndoia că el ar putea fi fericit într-o căsătorie cu o persoană la fel de rece și de calculată ca tatăl lui.

Oare viața lui Jackson ar fi fost diferită - mai satisfăcătoare - dacă el n-ar fi fost constrâns să ia tot mai multe

proiecte pentru că în capul lui auzise vocea tatălui său împingându-l să facă și să fie mai mult? Pentru că fusese conștient că tatăl lui îl compara cu David, deși pe el nu îl interesase niciodată să egaleze succesul fratelui său?

Niciodată nu avusese îndoieli în privința obiectivelor lui, dar nu putea să ignore satisfacția pe care o simțise muncind aici, mâncând cu Gabby, Luc și Jon, mergând în drumeții și citind cărți pe care voia să le citească, dar pentru care nu avusese niciodată timp.

- Chiar îmi place aici.

Nu își dorise să spună cuvintele cu voce tare. Gabby îl sărută pe piept.

- Ți va fi dor de Vermont?

- Nu la fel de mult cum îmi va fi dor de tine. Se uită la ea. Mi-ai redat încrederea în iubire. Mi-aș dori să vă pot împacheta pe tine și pe Luc în valiza mea și să vă iau cu mine.

Deși nu-i spusese direct că o iubea, cuvântul era acolo, între ei. I se părea prea devreme să facă o declarație, dar nici nu se retrase din fața ideii. Mai mult, se revolta la gândul de a renunța la asta.

Ea își puse capul pe pieptul lui, iar el o strânse aproape. Câteva secunde mai târziu, simți ceva umed pe pielea lui.

- Plângi?

Îi ridică bărbia.

- Scuze! Fonfăi și se forță să râdă. Mereu am știut că vei pleca, dar acum, că ne apropiem de finalul șederii tale, este mai greu.

- Dacă nu aș avea așa multe responsabilități, aș mai rămâne.

- Nu te scuza! Apoi făcu o grimasă. Am știut amândoi situația de la început.

- Nu pot să regret. Jackson îi zâmbi și o sărută, apoi își sprijini fruntea pe a ei. Nu este ca și cum nu ne vom mai vedea.

- Dar nu va fi la fel.

- Nu, nu va fi.

Gândul de a pleca îl speria, și nu doar pentru că urma să îi fie dor de ea. În ultimele două săptămâni, abia se gândise la băutură. Fusesse fericit și relaxat.

Dar, după conversațiile cu David și Hank din dimineața asta, îi ardea gura după whisky. Faptul că știuse că urma să se vadă cu Gabby îl ajutase să treacă peste, dar ce urma să se întâmple când ea nu avea să fie acolo, la finalul zilei? Și ce spunea despre el faptul că avea așa mare nevoie de ea?

- Sunt doar la un apel distanță.

Încercă să fie veselă, dar el auzi apăsarea din vocea ei. Tonul ei resemnat îl întristă. Hotărât să aline tristețea lor, el o strânse și mai puternic.

- Plecarea mea acasă nu înseamnă că ne luăm rămas-bun. Oftă. Și poate, cu plecarea mea de săptămâna viitoare, Noah se va mai calma.

Gabby ridică din umeri.

- Hai să nu mai vorbim despre asta! Ar trebui să mă întorc acasă în curând și nu vreau ca ultimul lucru pe care mi-l amintesc despre seara asta să fie numele lui Noah.

Îl sărută pe gât și coborî cu mâna pe trunchiul lui, spre interiorul coapsei lui.

- Nici eu, zise el, savurând cum se înfiorează tot înainte să se rostogolească deasupra ei.

capitolul 18

Gabby ieși în grabă din salonul de manichiură. După ce muncise toată dimineața în grădina casei Hayman, avea nevoie de o soluție rapidă care să-i facă mâinile mai prezentabile înainte de a se întâlni cu familia lui Jackson. Deși manichiura nu făcea parte din preocupările

ei obișnuite, ar fi pariat pe banii pentru gogoși că unghiile surorii lui Jackson erau perfecte.

Ale ei erau acum într-o nuanță drăguță de roz, dar, din cauza timpului alocat pentru asta, abia avea timp să fugă până acasă și să se schimbe înainte ca ei să sosească. Își dorea să facă o primă impresie bună, în ciuda faptului că urma să fie o întâlnire scurtă. Dacă familia lui ar găsi-o în salopeta ei murdară și pătată și cu părul împletit, ar adăuga înfățișarea ei la grămada de alte motive pentru care Jackson nu ar trebui să se încurce cu ea.

Coti pe alee, știind că avea trei sferturi de oră să facă duș și să se schimbe. Ultimul lucru pe care se aștepta să-l vadă era mașina lui Noah. Nu vorbiseră de când el încercase să se folosească de fiul lor ca să intervină între ea și Jackson.

- Te așteptam. Jackson a zis că te vei întoarce în curând acasă, spuse el, coborând din mașină.

- Scuze, Noah, dar sunt în întârziere. Se uită la fereastra apartamentului, să vadă dacă Jackson îi observase sosirea. Orice vrei va trebui să aștepte.

El scoase un plic din mașină și îl flutură prin aer.

- Cred că pentru asta vei vrea să-ți faci timp.

Sclipirea triumfătoare din ochii lui făcu să-i tresalte inima. Nedorind ca el să o vadă agitată, își îndreptă umerii, se forță să ofteze plictisită și întinse mâna.

- Bine. Ce este?

- Deschide și vezi!

Îi dădu plicul, pe care ea îl deschise repede.

Citi cuvintele „Formular de recunoaștere voluntară a părintelui”. La baza gâtului apăru o senzație de furnicare ce se întinse pe șira spinării.

- Ce-i asta, Noah? Prefăcându-se calmă, se folosi de un truc de meditație pentru a-și încetini respirația și a reprimă alarmarea. Eu n-am negat niciodată că ești tatăl lui Luc.

-Adevărat, dar nu mi-ai pus numele pe certificatul lui de naștere. Am înțeles de ce ai ales așa când l-ai născut, ținând cont de cum am reacționat eu la sarcină și la tot. Dar, cum nu eram căsătoriți când s-a născut Luc, legea nu mă recunoaște ca tatăl lui până nu depunem asta... sau mergem în instanță ca să stabilim paternitatea. Lovi hârtiile din mână ei. Așa-i mai ieftin și mai ușor.

Inima ei agitată îi sări în gât, făcând dificil vorbitul. Când disconfortul ei evident îi provocă un zâmbet lui Noah, ei îi veni să arunce cu poșeta în capul lui. Resentimentele îndepărtară repede frica.

-De ce trebuie să faci asta? Nu ți-am refuzat niciodată dreptul de a petrece timp cu Luc. Chiar și așa, n-ai fost un tată prea entuziasmat, mai ales când vine vorba despre sprijinul financiar.

Noah, fiind Noah, nici măcar nu tresări la acuzația ei. Dimpotrivă, părea mai dornic să scuie ce provocase acest mic spectacol decât să se apere de ironia ei.

-Am făcut niște săpături despre Jackson. Știai că, în afară de problemele cu băutura, are și probleme legale? Sa luat la bătaie cu un angajat. Acum am dovada că-i un alcoolic și un tip impulsiv.

Aparent, Noah se folosisese de abilitățile de detectiv pentru a descoperi înregistrările publice despre Jackson. Dacă devenea defensivă sau se certa cu el aici, pe alee, nu ar fi reușit decât să îl facă să lupte mai cu îndârjire. Trebuia să se înțeleagă cu el. Să-i liniștească egoul și mândria.

-Noah, l-ai cunoscut pe Jackson. Ai văzut cât de amabil a fost cu Luc, cu tata, chiar și cu tine. Gabby făcu cei mai credibili ochi de cățeluș ai ei. Mă cunoști și știi că nu l-aș pune niciodată în pericol pe Luc.

-Te știam, Gabby. Te știam mai bine decât oricine. Dar cred că tipul ăsta ți-a sucit mințile. Însă nu e vina ta. E vina lui. Știe că femeilor le plac bărbații misterioși și că ești închisă în casă de ceva vreme. Normal că te-a

văzut tocmai bună de cules. Dacă eu aş fi venit la tine acum un an, am fi fost împreună, şi el n-ar fi reprezentat o problemă.

Îşi coborî bărbia şi o sprânceană. Ea făcu un efort să înghită o replică usturătoare, ştiind că o mişcare greşită în acest meci de şah o putea costa mult.

- Dar uite-ne, şi, cum mai înainte n-ai părut să mă iei prea în serios, m-am gândit că ai nevoie de o mică dovadă a hotărârii mele.

- Mă îndoiesc că acţiunea asta a ta are legătură cu siguranţa lui Luc, deci care-i scopul adevărat? Dacă eu semnez acest formular pentru a stabili legal că eşti tatăl lui Luc, ce urmează, Noah?

- De tine depinde. Dacă eşti de acord să-i ții la distanță pe Jackson şi pe mama ta de fiul meu, atunci n-am nici un motiv să vreau custodia. Dar, dacă vei continua să demonstrezi lipsă de raționament, ei bine...

În imaginația ei, capul lui Noah explodase într-o minigă de foc aprinsă. Să-l ia naiba pentru că o intimidă! Contrar maturității demonstrate de stăpânirea de mai devreme, îi răspunse:

- Ce judecător o să-ți dea ție custodia fiului nostru? Râse, deşi nu era nimic amuzant. Spre deosebire de tine, care l-ai abandonat pe Luc, eu i-am oferit un cămin stabil şi iubitor timp de trei ani. Am avut grijă de el fără vreun ajutor din partea ta. Nu beau, nu fumez şi nu fac nimic altceva care să mă facă nepotrivită - şi asta include relația mea cu Jackson. Înainte să se poată opri, îi băgă degetul arătător în față. Nu ai dreptul să-mi spui cu cine pot sau nu să mă văd. Jackson nu-i un pericol pentru nimeni. A fost mai săritor şi mai iubitor cu Luc decât ai fost tu vreodată. Şi apoi, dacă depui asta - flutură hârtia prin aer, cu nările fremătând -, sunt destul de sigură că pot să insist asupra unei pensii alimentare regulate din partea ta. La naiba, aş putea să recuperez

pensia pe toți anii ăștia în care l-ai ignorat. Dacă mă gândesc, sună destul de bine. Unde semnez?

Noah stătea șocat, cu ochii mijiți.

Înainte să se întoarcă la mașina lui, se aplecă spre Gabby.

- Pune-mă la încercare, Gabs! Te provoc!

Ea ținu capul ridicat, privind cum se îndepărta, apoi se prăbuși peste propria mașină. Tot corpul îi tremura, cedând în fața panicii pe care o simțise în ultimele cinci minute, în ciuda bravadei ei.

Ștergându-și lacrimile din ochii ce o ardeau, așteptă ca panica să se domolească. Se privi repede în geam și văzu imaginea neplăcută - părul ciufulit, ochii roșii, ridurile de îngrijorare.

Acum, nu mai voia să întâlnească familia lui Jackson. Nu avea timp să se pregătească și nu credea că își putea ascunde starea. Nici de ei, nici de Jackson.

Înjură cu glas tare. Era evident că Noah vorbise cu cineva care știa totul despre custodie. Era polițist, pentru Dumnezeu. Oamenii îl respectau. Și-l imagina fermecând un judecător pentru a trece cu vederea comportamentul lui ca părinte până în prezent pentru că fusese tânăr și confuz. Îl auzea descriindu-l pe Jackson ca pe un degenerat și relația ei cu el ca fiind depravată. Îl auzea folosindu-se de trecutul mamei ei pentru a zugrăvi o imagine dezgustătoare despre familia ei. Întâlnirea cu mama ei fusese o greșeală, dar nu-i venea să creadă că Noah se coborâse așa mult încât să folosească asta împotriva ei, mai ales că știa cât de mult o afectase cu ani în urmă plecarea mamei ei.

Jackson ieși din apartament și coborî treptele în fugă, venind la ea. Îi ridică bărbia.

- Ce a spus Noah?

- Hai să nu discutăm acum! Familia ta va sosi în curând. Trebuie să mă gândesc și să mă calmez înainte să pot vorbi cu tine. Scuze, Jackson! Nu mă pot întâlni

cu familia ta așa. Poate-i pot cunoaște după întâlnirea voastră... și după ce fac un duș și mă aranjez?

Bănuia că nu fugeau imediat înapoi în Connecticut, dar poate se înșela.

- Nu știu. Lucrurile ar putea să o ia un pic razna astăzi, deci cina ar putea fi tensionată. Aș prefera să nu te supun la toate astea. Făcu o pauză. Ești sigură că nu poți vorbi cu mine despre Noah? Bănuiesc că a venit cu și mai multe amenințări.

Ea voia să se plângă, dar nu avea să o facă. Își dorea să-l ignore pe Noah și să facă paradă cu Jackson chiar pe sub nasul lui. Dar, dacă Noah chiar avea de gând să ceară custodia, trebuia să se gândească serios la următorii ei pași. Un proces ar costa bani pe care ea și tatăl ei nu-i aveau. Și, chiar dacă șansele lui Noah de a obține custodia pentru Luc erau slabe, merita să riște asta pentru ceva - sau cineva?

Închise ochii, și o altă lacrimă îi alunecă pe obraz. Dacă ar pleca acum de lângă Jackson, el cu siguranță ar vedea asta ca pe o trădare. O respingere, la fel ca toate celelalte care-l trimiseseră în picaj. Cum ar putea ea să îl rănească așa? Dar cum ar putea să împartă custodia sau mai rău? Și voia să trăiască așa cu frică... întrebându-se ce avea să mai facă Noah sau temându-se că Jackson ar reacționa la deciziile ei consumând alcool? Tot ce știa era că avea nevoie de timp să se gândească.

- Îmi pare rău, Jackson! Acum, nu-i un moment potrivit să vorbim. Te rog să mă scuzi în fața familiei tale! El oftă.

- Bine. Ne vedem la sfârșitul zilei, presupunând că mai sunt în picioare.

În ciuda glumei făcute, ea simți tensiunea din vocea lui. Era clar că el nu voia doar ca să-i cunoască, ci avea nevoie de sprijinul ei ca să-și înfrunte unii dintre demoni.

- Vei fi bine. Îl îmbrățișă ca și cum ar fi fost una dintre ultimele lor îmbrățișări. Nu uita că și ei au parte de suferință. Cu toții v-ați dezamăgit unul pe celălalt într-un fel sau altul și cu toții sunteți astăzi aici din iubire. Ține minte asta dacă spiritele se inflamează!

- Mai ușor de zis decât de făcut. O sărută, iar ei îi veni să plângă. Du-te înăuntru și încercă să te relaxezi! O să ne gândim în seara asta cum să îi facem față lui Noah. Orice implică lupta cu el, te voi ajuta.

- Mulțumesc! Îl îmbrățișă din nou, dorindu-și să fie sigură că Jackson ar putea să ajute la înfrângerea lui Noah. Succes!

Odată ajunsă înăuntru, urcă scările în fugă, strângând prostia de hârtie în mâini și luptându-se cu lacrimile. În dimineața asta, fusese optimistă în legătură cu viitorul, cu Jackson și familia lui. Apoi Noah distrusese totul, ca întotdeauna. Crezuse că el nu avea să o mai poată răni vreodată, dar se înșelase.

Dezbrăcându-se de hainele murdare, intră sub dușul fierbinte și se spală pe păr. În timp ce stătea acolo, lăsând apa să curgă pe pielea ei, avu senzația groaznică că relația ei cu Jackson avea la fel de multe șanse de a supraviețui ca spuma de săpun din jurul scurgerii.

Zece minute mai târziu, Jackson reveni pe alee să își întâmpine tatăl, pe David și pe Cat.

- Unde-i Vivi?

David îl îmbrățișă înainte de a răspunde:

- I-am cerut să rămână acasă. Am considerat că stresul nu e bun pentru bebeluș. Sper că înțelegi.

- Desigur. Jackson încuviință din cap. Deși eram cam nerăbdător să-i văd burtica.

- S-a certat cu mine ca să vină, dar am vrut să mă pot concentra fără să-mi fac griji pentru cum ar putea să o afecteze totul.

- Nu trebuie să-mi explici. Am înțeles.

Și chiar înțelegea. David ar fi făcut orice să o protejeze pe Vivi, așa cum Jackson ar proteja-o pe Gabby de Noah sau de orice altceva care ar supăra-o.

- Oricum o văd săptămâna viitoare.

- Rândul meu. Cat îl dădu pe David laoparte și-l îmbrățișă pe Jackson. Așa mă bucur să te văd! Uită-te la tine! Ai slăbit? Zâmbi și-i ciufuli părul. Tot ai nevoie de o tunsoare.

Jackson chicoti și o sărută pe obraz înainte să se întoarcă spre tatăl lor, care studia casa familiei Bouchard.

- Jackson. Tatăl lui, îmbrăcat și aranjat impecabil, cu părul grizonant perfect pieptănat, îi strânse mâna. Ne-am oprit să mâncăm pe drum, deci suntem gata să trecem prin asta când ești și tu.

Jackson ridică din umeri.

- În regulă cu mine.

David strânse buzele, clar enervat de atitudinea rezervată a tatălui lor. Jackson se întrebă cât de insuportabil fusese drumul și dacă între ei trei fuseseră rostite măcar o sută de cuvinte. Oricum ar fi, Jackson nu doar că se așteptase la atitudinea tatălui său, dar nici măcar nu-l deranja. Poate că tatăl lor era rigid, dar Jackson știa că își iubea copiii.

Tatăl lor avusese mereu grijă de ei, le oferise toate oportunitățile imaginabile, le dăduse sfaturi și, deși îi lăuda mai rar decât îi critica, îi lăuda totuși. Pe scurt, tatăl lor fusese exigent, dar și el respectase aceleași standarde înalte, ceea ce părea corect.

Cat privi în jur.

- Trebuie să ne grăbim? Speram să-ți cunosc proprietarul... și pe fiica lui.

Jackson îi aruncă cheile surorii lui.

- Gabby nu-i liberă acum, așa că va trebui să aștepti până mai târziu. Mă gândeam că poate luăm cu toții cina la Equinox?

- Eu am o cină cu un client la 19.30, așa că nu pot rămâne după ședința noastră. O să planificăm o cină în familie când te întorci în Connecticut. Tatăl lor făcu semn spre mașina lui, fără să știe că bruschetea lui deranjase. Conduc eu?

Când intrară în biroul terapeutului, toată lumea salută. După ce Jackson se așeză pe canapea, David și Cat îl flancară, obligându-l pe tatăl lor să ia loc pe scaunul de lângă Doc.

Emoțiile lui Jackson fuseseră destul de stăpânite până atunci. Deși în ultimele săptămâni ajunsese să se simtă confortabil în acest cadru, faptul că se afla acum aici cu familia lui îl făcea să se simtă ca la început. La fel ca la prima lui vizită, simțea în membre furnicături și ace. Inima îi bătea un pic mai repede decât normal și-l ardea stomacul de la groaznica senzație că această ședință era o idee foarte proastă.

- Mă bucur să vă cunosc pe toți și să pun niște fețe numelor pe care le-am auzit în ultimele cinci săptămâni. Doc își puse caietul în poală și își încrucișă gleznele. A fost o plăcere să-l cunosc pe Jackson. Ne-am mai contrat din când în când, dar cred că ar trebui să știți că a luat asta foarte în serios. Este dedicat recuperării lui și familiei voastre.

Cat își sprijini capul pe umărul lui Jackson și-i strânse o mână. Gestul tandru îl făcu să se simtă umil. Îl și întristă să recunoască faptul că atitudinea lui - incapacitatea lui de a face față propriei vieți - dusesese la această întâlnire.

- Dacă pot să întrerup, Doc, aș vrea să spun ceva, zise Jackson.

Doc gesticulă, zâmbind încurajator.

- Ai cuvântul.

- Vreau să încep prin a-mi cere scuze. Se uita la tatăl său, dar apoi își feri privirea și lăsă ochii în podea. Mult timp m-am concentrat doar la propria suferință, fără

să văd că vă trăgeam și pe voi în iad alături de mine. Până când Doc a început să-mi combată opiniile, am crezut că-i viața mea, dreptul meu să meditez, și că nu-i treaba nici unuia dintre voi. Dar nici măcar sfaturile lui n-au făcut complet diferența. Își reprimă zâmbetul care apărea mereu când se gândea la Gabby. Se uită la David. A fost nevoie să văd pe altcineva chinându-se cu o problemă similară în familia ei ca să pricep. Deci vă spun din inimă că-mi pare rău că v-am îngrijorat. Știu că va fi nevoie de timp ca să vă recâștig încrederea și respectul. Acum, mă simt mai optimist. Și vă sunt recunoscător că ați venit cu toții astăzi să faceți parte din proces.

- Jackson, nu ai pierdut niciodată respectul meu. David îl atinse pe Jackson pe coapsă, ca să sublinieze asta. Eu doar am fost îngrijorat.

- Mulțumesc, răspunse Jackson.

- Dacă ai fi ascultat atent, l-ai fi auzit pe Jackson folosind cuvântul „încredere“, zise Doc. Încrederea este un element-cheie atât în problemele lui, cât și în recuperare. Din discuțiile mele cu el, am scos o imagine despre familia voastră care a funcționat destul de bine până la moartea doamnei St. James. După aceea, anumite relații s-au rupt, iar Jackson a făcut față apelând la alcool și la alte comportamente distructive în loc să apeleze la cineva din familie de care înainte era apropiat. Doc făcu o pauză și își luă timp să îi privească pe ceilalți. Jackson mi-a spus că, pe durata intervenției lui David, și-a exprimat unele dintre sentimentele lui de trădare și abandon. De atunci, am discutat pe îndelete despre impulsul lui de a evita sentimentele negative folosindu-se de alcool, impuls care trebuie să se schimbe dacă vrea să aibă o recuperare de durată.

David se întoarse cu fața spre Jackson.

- Aici, accept o parte din vină. Tu te-ai distanțat în felul tău, eu în al meu, plecând la propriu. La fel ca tine, și eu

am fost prea prins în propriile îngrijorări ca să mă gândesc la ce ați putea avea nevoie tu sau Cat. Ar fi trebuit să fiu acolo pentru voi doi și îmi pare rău că nu am fost. Promit să nu vă mai părăsesc niciodată. Dacă în anul acesta am învățat ceva de la Vivi este că trebuie să ne deschidem cu toții mai mult.

În afară de o sprânceană ridicată, tatăl lor nu avu nici o reacție. Continua să stea tăcut și să asculte distanțat emoțional, așa cum făcea de când își amintea Jackson.

- Vorbești serios? îl întreabă Jackson pe David.

- Sigur că da, răspunse el.

Jackson se foi pe canapea, întrebându-se dacă ar fi o idee groaznică să vină cu marea lui întrebare așa repede în discuție.

- Mă bucur, pentru că nu pot apela la tine dacă simt că-mi ascunzi chestii. Și nu pot să am deplină încredere în tine - sau în tata - atât timp cât ții acest mare secret. Jackson privi peste umăr la tatăl lui, care rămânea stoic. Orice s-a întâmplat a afectat întreaga noastră familie, deci cred că eu și Cat avem dreptul să știm adevărul.

Privirea lui David zăbovi asupra tatălui lor și apoi coborî în podea.

- Îmi ceri să trădez încrederea altcuiva ca să te satisfac. Ca să trec testul tău, va trebui să pic un altul. Când în sfârșit se uită la el, Jackson simți greutatea conflictului din David. Tot ce am făcut de când am venit acasă ar trebui să-ți demonstreze iubirea mea. Sunt aici. Nu plec nicăieri. Asta nu-i de ajuns?

Jackson se uită la Cat, care avea tendința de a rămâne tăcută pe durata confruntărilor în familie, așa că nu se așteptase la altceva de la ea. Reveni cu atenția spre David.

- Vivi știe?

David făcu ochii mari, pentru că nu se așteptase la această întrebare.

- De ce-i relevant asta?

- Pentru că, dacă i-ai spus lui Vivi, ți-ai încălcat deja promisiunea. Și, dacă Vivi știe, la naiba, ar trebui și eu să știu. Jackson își auzi tonul tăios și inspiră pentru a se calma. Nu mă trata ca pe un copil care nu poate să facă față veștilor proaste.

- La drept vorbind, nu mi-am încălcat promisiunea spunându-i lui Vivi. Promisiunea nu o includea și pe ea. Privirea lui David se îndreaptă iarăși spre tatăl lor, al cărui singur răspuns fu un oftat greoi. Cum ar ajuta la refacerea relației noastre să afli detaliile certe cu tata - care nu are nimic de-a face cu tine?

- Pentru că, dacă tu nu ai încredere în mine, cum pot eu avea în tine? Noi n-am avut niciodată secrete înainte, în nici un caz secrete care să afecteze toată familia.

Ochii lui David sclipiră.

- Chiar dacă aș fi dispus să-mi încalc cuvântul, ceea ce nu sunt, știu că mai târziu vei regreta. Dacă ai ști... Te rog, haide să lăsăm cu toții trecutul unde-i este locul!

- Doc, cine are dreptate aici? Întrerupse Cat. Adică, nu sunt sigură pe cine să sprijin. Recuperarea lui Jackson este condiționată de forțarea lui David de a alege? Apoi se uită la tatăl ei. Și tu ești teribil de tăcut pentru cineva care-i la fel de implicat în această mare mușamalizare.

- Eu tac pentru că opinia mea pe acest subiect nu va fi bine primită de nimeni.

Poziția, tonul, ochii tatălui lor... totul urla enervare. Opusul a ce trebuia să se întâmple acum aici.

- De ce ai venit, tată? Întrebă Jackson, ușor precaut și furios în același timp. Sincer, dacă stai detașat, de ce te-ai mai deranjat? Tu mereu ai fost distant, dar, fără mama prin preajmă, să echilibreze lucrurile, eu simt că familia este ruptă. Inima ei era soarele, și, când ea a murit, toată lumina și căldura au dispărut din micul nostru univers.

- Și mai multă istorie revizionistă și povești. Tatăl lui oftă obosit. Expresia ucigătoare a lui David nu dispăru

când tatăl lor îi aruncă o privire drept avertisment. Mama ta a fost o femeie bună, dar era om. Nu era perfectă. Și ea ar fi prima persoană care ți-ar spune să-ți faci singur „lumină” în lume, în loc să te bizui pe a ei.

Jackson absorbi remarca, întrebându-se ce ar spune mama lui și dacă-i putea vedea acum. Cat își rodea nervoasă unghiile, iar David continua să se uite urât, deși acum privirea lui părea pierdută, de parcă și el era pierdut în jungla agitată a gândurilor.

Tatăl lor se aplecă înainte, vizibil agitat.

- Vrei să știi ce s-a întâmplat? Îți voi spune eu.

- Tată! David practic traversă camera pentru a-l opri. Nu. Nu va ajuta. De fapt, ar putea să anuleze tot progresul lui Jackson. Te rog!

- Dumnezeuule mare, David! Tatăl lor clătină din cap. Nu-mi vine să cred că ambii mei fii sunt așa slabi încât nu pot face față greutăților vieții fără să fugă în Asia sau să bea ca să uite de neazuri. Dacă mama voastră nu v-ar fi cocoloșit, mai ales pe voi, băieții, acum n-am fi aici. Cu toate astea, toți venerați „căldura” ei, însăși trăsătura care v-a făcut așa fragili. Tatăl lui flutură disprețuitor din mână. Chiar dacă nu suntem de acord cu asta, pentru Dumnezeu, mă bucur că nu-i prin preajmă să vadă toate astea! Indiferent de ce credeți voi toți despre mine, ea mi-a admirat forța și pragmatismul. Se bizuia pe asta ca voi să fiți în siguranță și ancorați în realitate. Ar fi foarte dezamăgită să vă vadă cum băjbâiți și dați vina pe alții pentru incapacitatea voastră de a face față dezamăgirii. Arată cu un deget spre Cat. Sora voastră este singurul St. James în afară de mine care are ceva curaj.

Chipul lui Cat pâli.

- Nu o spune așa... de parcă sunt o insensibilă. Am sentimente. Pot să fiu caldă.

Jackson puse un braț în jurul surorii lui și mormăi:

- Stai jos, ariciule!

Ei nu-i plăcuse niciodată acea poreclă, dar Jackson spera că așa nu avea să se certe cu tatăl lor. Nu voia să fie răspunzător de și mai multe fisuri în familie. Poate că ar trebui să renunțe la întreaga poveste.

Înainte să apuce să spună ceva, David explodează:

- De fiecare dată când cred că am trecut peste tot, spui rahaturi de genul ăsta, și aproape că te urăsc, tată.

Vocea tăioasă a lui David tăie aerul precum lama ascuțită a unui cuțit.

Inima lui Jackson bătu greoi în pieptul lui, dar Doc ridică mâinile.

- Toată lumea, haideți să o lăsăm mai moale! Emoțiile - sau absența lor - trebuie împărtășite fără teama de represalii. Să rămânem concentrați la problema încrederii fără să apelăm la atacuri personale, care nu vor ajuta pe nimeni.

Tatăl lor se ridică și practic îl ignoră pe Doc fluturând dintr-o mână.

- Fără supărare, dar copiii mei știu că genul ăsta de „ședință” nu-i pentru mine. Poate că nu-s vesel și moale, dar vă iubesc pe toți trei și vreau să vă văd că vă adunați. Așa că, Jackson, dacă adevărul este ceea ce te va ajuta, iată-l! Am înșelat-o pe mama ta cu Janet. A început înainte ca mama ta să se îmbolnăvească. Voiam să-i vorbesc despre divorț, dar apoi a primit diagnosticul. Janet a fost de acord să aștepte, ca eu să fiu devotat recuperării mamei tale. Am sperat, pentru voi toți și pentru ceea ce am trăit cândva cu ea, că va supraviețui. Dar, când a devenit clar că nu va fi așa, am petrecut din nou liniștit niște timp cu Janet. Că mă crezi sau nu, și eu aveam nevoie de alinare. Cam cu o lună înainte de moartea mamei tale, David a descoperit și mi-a cerut socoteală. Mama ta ne-a auzit certându-ne și ne-a implorat ca tu și sora ta să nu aflați. Își considera familia singura ei moștenire și își făcea griji că, dacă veți afla cu toții adevărul, familia se va dezintegra după moartea ei. Făcu

o pauză, trecând cu mâna pe o parte a capului, resemnat. Poate că avea dreptate, ținând cont de faptul că David nu putea să țină promisiunea fără să atragă atenția. Și tu – arată spre Jackson – reacționezi la probleme apelând la un pahar de whisky în fiecare noapte. Cred că-i momentul să vă maturizați amândoi și să acceptați viața – și pe mine –, cu bune și cu rele. Acum, David poate să stea liniștit că nu și-a încălcat niciodată promisiunea făcută mamei lui și tu știi adevărul de care aveai nevoie ca să „te simți mai bine”. Sunt împăcat cu a fi cel rău, dar nici unul dintre voi nu are dreptul să mă judece, pentru că nici unul dintre voi nu a trăit în căsnicia mea. Deci am terminat? Poate toată lumea să-și vadă de viața lui, în sfârșit?

Vederea lui Jackson se încețoșă, acoperind orice reacție ar fi avut Cat și David la izbucnirea tatălui lor. Durerea îi cuprinse pieptul, de parcă inima era o articulație înțepenită întinsă dincolo de limite. Cuvintele tatălui său îi dansau prin fața ochilor, aranjate în așa manieră, încât să nu înțeleagă nimic din ele.

Sigur nu auzise bine. Sigur tatăl lui nu o trădase pe mama lor și apoi se însurase cu însăși femeia care-l furase în vreme ce soția lui murea de cancer. Dumnezeu! Dumnezeu mare!

Și apoi explodă un hohot complet nepotrivit de isterie. Toată lumea se uită surprinsă la el când râse, dar nu se putea opri.

– În tot acest timp, am crezut că tata era singurul care nu mă dezamăgise complet. David plecase, Cat mi l-a cam furat pe Hank, Alison... Dar eu credeam că tata era exact cine fusese mereu. Ferm. Puternic. Onest. Apoi, în timp ce totul se prăbușea și delirul se stinge, izvorî furia. Ce prost am fost! Ar fi trebuit să știu mai bine.

Jackson îl auzi oftând pe David și, când se uită la el, își văzu fratele plecându-și capul.

- David, cum ai putut să ne lași să fim amabili cu Janet? Cum de ai permis să participe la nunta ta? Jackson se ridică și începu să se plimbe. Doamne, mi se face rău! Am fost *amabil* cu Janet. Cred că s-a distrat bine cu asta, nu, tată? Cum i-a furat soțul și copiii mamei într-un moment în care mama nici măcar nu putea să lupte! Cum poți să respecti o astfel de femeie, darămite să o iubești? Cum ai putut să-i faci asta mamei - și nouă? Și acum, te porți de parcă tu și Janet ați fost nobili că ați „așteptat” să moară mama? Nici măcar nu mă pot uita la tine acum.

Auzi un fonfăit, iar ochii i se îndreptară spre Cat, care se retrăsese și plângea. David se mută lângă ea să o aline, dar ariciul îi dădu un cot.

David se uită la Doc.

- Și acum, ce? Suntem cu toții aici. Marele secret s-a aflat și, cum am prezis, nu a ajutat pe nimeni. Acum, toată lumea este *mai rău*.

- Vă rog, luați loc cu toții, zise Doc. Poate că totul pare mai rău, dar nu este - nu pentru totdeauna. În ciuda valului nou de suferință pentru Jackson și Cat, acum există sinceritate. S-a stabilit cadrul pentru o intimitate sănătoasă. Pentru vindecare reală. Indiferent de ce păreri aveți voi despre acțiunile din trecut ale tatălui vostru, el a mărturisit. Asta nu cred că a fost ușor, știind cum aveți să îl percepeți.

- A făcut exact ce i-a cerut mama noastră să nu facă. David gemu. După toate câte am îndurat ca să țin familia unită, el a făcut totul praf.

Doc se aplecă spre David.

- David, loialitatea ta față de mama voastră este de lăudat. Îmi dau seama că ții la cuvântul tău și sunt sigur că Jackson înțelege că asta te face demn de încredere. Dar mi se pare că rugămintea mamei tale a fost fondată pe speranța eronată că păstrarea secretului va ține familia unită. Însă rareori secretele țin oamenii uniți, tocmai

de asta familia voastră s-a destrămat. Tu ai fost la un capăt de lume, sora ta se zbătea într-o relație nereușită, iar Jackson s-a otrăvit lent. Dacă mama ta ar fi anticipat aceste consecințe, nu ți-ar fi cerut niciodată să te împovărezi cu o asemenea greutate. Sunt sigur de asta.

David se cufundă în pernele canapelei, aparent potolit. Dar lui Jackson nu-i păsa. Resentimentele fierbeau și improșcau ca uleiul fierbinte. Dezgustul față de comportamentul tatălui său deterioră orice speranță pentru o împăcare a familiei.

Jackson trebuia să plece. Nu putea să rămână înconjurat de tristețe și minciuni. De trădare și de și mai multă pierdere. Trebuia să înlăture toate astea. Avea nevoie de Gabby.

- Eu plec.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Cat sări.

- Jackson, stai! Unde te duci?

- Departe de toate astea, explodă Jackson, cu brațele ridicate deasupra capului.

- Jackson... zise David, dar apoi vocea i se stinse, înfrântă.

- Lăsa-ți-l să plece, zise Doc, fără să se uite la Jackson. Dați-i timp să conștientizeze!

Jackson ieși ca o furtună în sala de așteptare și pe ușa de la intrare pe stradă. Soarele strălucea pe un cer fără nori, făcându-l să mijească ochii. Totul îl durea, dar nu putea să stea acolo, clipind ca un idiot.

Alergă o vreme și apoi intră într-o covrigărie. Găsi un loc liber în colțul îndepărtat, de unde vedea bine strada. Inspirând adânc de câteva ori, învinse nodul greu ce-i apăsa pe piept. Nu avea de gând să-și piardă controlul aici, în mirosul de usturoi și malț de orz din acest mic magazin din Vermont, în ciuda faptului că nu putea să gândească limpede. Nu când gândurile lui săreau ca broaștele - descoperirea mamei lui, faptul că David știa de atâta vreme, Janet care preluase totul triumfătoare.

Acel ultim gând îl făcea să-și dorească să pocnească pe cineva.

Scoase telefonul și o sună pe Gabby, dar, când ea răspunse, nu putu vorbi.

- Jackson? repetă ea. Ești acolo? Ce este în neregulă?

- Totul, reuși el să spună. Totul este în neregulă. Am nevoie de tine. Poți să vii?

capitolul 19

Când Gabby intră în parcare a covrigăriei, Jackson practic plonjă pe locul pasagerului.

- Scuze că a durat, zise ea. Familia ta a apărut când plecam. Fratele tău părea în mod deosebit tulburat.

- Nu le-ai spus că plecai să mă iei, nu-i așa?

- Nu, dar nu mi-a făcut plăcere să-i mint.

- Scuze! Jackson tresări. Nu pot să-i văd acum. Mai ales nu pe tata.

Gabby nu-l văzuse niciodată așa tulburat. Era evident că trecuse cu mâinile prin păr de mai multe ori. Pielea lui în mod normal bronzată devenise cenușie. Ochii lui pierduseră toate fărâmele de scânteiere aurie care de obicei îi luminau. Maxilarul lui ferm și încordat tresări.

- Nu va trebui. Au plecat din cauza întâlnirii tatălui tău. Le-am promis că trimit un mesaj când aflu de tine, așa că am așteptat câteva minute și i-am trimis unul lui David. Se întinse după mâna lui. El o strânse și o urmă fără vreun alt cuvânt. Trebuie să-l luăm pe Luc, dar apoi mergem acasă și vorbim.

Jackson se uita pe geam în tăcere. Gabby petrecu acel timp gândindu-se la cum avea să îi strice ziua și mai mult dacă-i spunea despre amenințările lui Noah și despre toate temerile ei.

Cum putea să o facă acum, când Jackson părea în pragul unei căderi nervoase? Din fericire, intrase

în covrigărie în loc de un magazin cu băutură, dar, dacă ea îi împărtășea îngrijorările ei și îi sugera să ia o pauză cât își dădea seama ce să facă, asta avea să îl împingă dincolo de limită?

- Mă întorc imediat, zise ea, parcând în fața grădiniței.

- Bine.

Jackson nu se mișcă. Când ea reveni cu Luc, chipul băiatului se luminează când îl văzu pe Jackson.

- Jackson, uite!

Luc îi dădu una dintre creațiile lui - un curcan făcut dintr-o farfurie de carton maro și pene colorate.

- Uau, amice, este grozav. Îmi plac ochii bulbucați.

Jackson își roti ochii în vreme ce scutură farfuria, făcându-l pe Luc să chicotească.

Inima lui Gabby se strânse când ieși din parcare și se îndreptă spre casă.

- Asta-i pentru tine și astea sunt pentru mama, bunicu' și tata.

Luc lovi din picioare în scaunul de mașină, fericit, cum ar trebui să fie un copil de trei ani.

Gabby observă că ochii lui Jackson erau înlăcrimați. Vocea îi tremura când vorbi:

- Mulțumesc, Luc! O să-l iau cu mine în Connecticut, deci va fi cu mine la masă de Ziua Recunoștinței.

- Bine, zise Luc, neștiind că fusese modul delicat al lui Jackson de a-i spune că nu avea să mai fie în preajma lor.

- Ar trebui să-i dăm un nume? întrebă Jackson, încă întors cu fața spre Luc. Tom?

- Nu Tom! Luc chicoti, de parcă Tom Curcanul era cel mai prostuț nume pe care-l auzise vreodată. Broscoi!

- Vrei să-l numesc Broscoi? Broscoiul Curcan? întrebă Jackson cu vocea în joacă, apoi scutură farfuria din nou. Cred că are la fel de mult sens ca ochii ăștia bulbucați.

Luc chicoti din nou. Și apoi, fără ezitare, zise:

- Mama, mi-e foameee!

- Când ajungem acasă, mami trebuie să discute cu Jackson mai întâi. Poți să-i arăți bunicului creațiile tale și să te uiți un pic la televizor până gătesc eu.

Ajunseră acasă și-l găsiră pe tatăl ei plimbându-se pe alee, îmbunătățindu-și rezistența.

- Vino când ești gata, îi zise Jackson, apoi se lăsă pe vine și-i atinse nasul lui Luc. Luc, îl iubesc pe Broscoiul Curcan. Mulțumesc!

Se ridică și se duse la apartamentul lui, în timp ce ea îl luă de mână pe Luc și îl conduse în casă, sperând să se ocupe repede de el.

De cum Gabby intră în apartament, Jackson o luă în brațe și o strânse. Fără sărutări, fără cuvinte, doar o îmbrățișare mare, prin care clar căuta alinare în loc să o ofere.

O durea inima, și nici măcar nu știa ce se petrecuse. Știa că ceva îi frânsese spiritul. Ceva suficient de important să-l facă să plece de lângă familia lui și poate suficient de important să anuleze tot ce muncise din greu să accepte.

Stomacul o ardea pe Gabby în timp ce neliniștea și vinovăția i se prelingeau prin vene. De ce ajungeau oamenii să se rănească unii pe alții? Familia lui, Alison, Noah, mama ei și așa mai departe. Tânjea să-l liniștească pe Jackson, dar el o văzuse prea repede ca pe o altă persoană care-l dezamăgea.

- Orice s-a întâmplat, orice se va întâmpla, trebuie să ai încredere că totul va fi bine, Jackson. Cu toții ne vindecăm cu timpul și fiecare zi este o altă șansă să o luăm de la capăt și să fim fericiți. Gabby îl mângâia pe spate și pe cap. Orice s-a zis la terapie, mi se pare că familia ta te iubește foarte mult.

- Mă iubește? Jackson îi dădu brusc drumul. Sincer, încep să cred că nimeni în afară de tine nu știe ce naiba înseamnă cuvintele astea.

- Ce înseamnă? Poate că este o stare de a fi - afecțiune, respect, îngrijorare, amintiri, prietenie -, tot ce simți în legătură cu o altă persoană, totul strâns în inima ta.

- O faci să pară un fel de capriciu. De parcă nu există obligații sau angajament. Se îndepărtă, cu fruntea ridicată. Eu nu sunt de acord. Iubirea este o alegere. Un act. O promisiune pe care o faci în fiecare zi. Și iubirea nu minte. Iubirea nu trădează. Iubirea nu renunță când lucrurile se îngreunează.

Gabby își înghiți nodul din gât. Cu cât el vorbea mai mult, cu atât ea deveni mai sigură că decizia ei avea să fie lovitura de grație pentru el. Dacă ar fi mâncat ceva la prânz, acum sigur ar fi vomat.

- De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat, ca să înțeleg de ce ești rănit?

Jackson se plimba prin cameră. Ea se ridică, așteptându-l să vorbească. Când în sfârșit termină de înșiruit evenimentele ce se petrecuseră la terapie, greutatea angoasei umplea camera. Plimbatul lui continuu aproape că o amețea în timp ce încerca să țină pasul cu vorbele lui, să înțeleagă cine ce făcuse. Cum putea ea să îl facă să accepte toate astea când și ea urma să îi dea vești care lui nu aveau să îi placă.

Pe moment, o preocupau gândurile ei asurzitoare, ceea ce o făcu să nu-și dea seama că el în sfârșit se opriese din mers. Se opriese pur și simplu. Nu se mai plimba. Nu se mișca deloc. Stătea la fereastră, uitându-se afară, la nimic în mod special.

Ținând cont de starea ei de spirit, nu-și putea imagina haosul din interiorul lui. Traversă spre el și își petrecu brațele în jurul taliei lui și își sprijini obrazul de spatele lui, dorindu-și să rămână așa pentru totdeauna. Dorindu-și ca Noah să dispară din nou din viața ei, în loc să se folosească de fiul lor și de lipsa ei de resurse împotriva lui.

Jackson nu deveni rigid, dar nu se întoarce imediat. Când în sfârșit o făcu, o sărută. Nu sărutările înfometate, pasionale, pe care i le dăduse înainte, nici cele tandre, iubitoare, de care se bucuraseră așa des. Erau sărutări furioase. Sărutări menite doar să-l distragă.

Aceste sărutări dureau – nu din cauza asprimii, ci pentru că o făceau să îi simtă suferința.

El se opri brusc, cu o expresie îndurerată. Înainte ca el să plângă în fața ei, ea se întinse și-l îmbrățișă din nou. Știa că el era mândru și nu ar fi vrut ca ea să-l vadă prăbușindu-se. Dacă plângea pe umărul ei, se putea preface că ea nu știa cât de mult suferea el.

– Îmi pare rău! murmură el.

– N-ai de ce. Ea îi mângâie părul. Să nu-ți pară niciodată rău că ai o inimă, Jackson.

El oftă în brațele ei și apoi se desprinse.

– Nu știu ce să fac cu toate astea.

Gesticulă de parcă ținea o mare greutate în fața pieptului.

– Nu te va ajuta dacă fugi.

Gabby își strânse imediat buzele, dorindu-și să fi tăcut și să-l fi lăsat să vorbească.

El își frecă fața înainte de a vorbi.

– Știu că ce a făcut tata nu are legătură cu mine. Dar a fost dispus să ne destrame familia, deci într-un fel a avut legătură și cu mine. Sincer, știam că e un nemernic rece, dar niciodată nu l-am crezut diabolic. Și cel mai rău – vocea i se poticni – este să știu că mama a intrat în mormânt umilită și cu inima frântă. Cum să îl iert pentru asta, când mi se face greață doar gândindu-mă?

– Îmi pare așa rău!

Gabby se îmbrățișă, neștiind ce altceva ar putea să facă sau să spună.

– Și, peste toate sentimentele astea, mă urăsc pentru că i-am obligat să dezvăluie acel secret. Eu am distrus ultima dorință a mamei mele și, în același timp,

am obligat-o pe Cat să afle despre tot rahatul ăsta. Sunt așa egoist, că nu pot să suport. Își acoperi ochii cu o mână, și ea îl auzi luând o gură de aer. În tot acest timp, David ne-a protejat, cum a cerut mama. Singura cale prin care pot să-i onorez dorința acum este să nu permit să fie distrusă familia. Dar, Doamne, cum pot să am de-a face cu Janet? O urâsc. O urâsc! Este la fel de rea ca Alison...

Își șterse o lacrimă de pe obraz.

Gabby îi atinse umărul.

- Vorbește cu David! Sunt sigură că și el a trecut prin toate aceste emoții. Poate să te ajute să faci față. Știu că el vrea să facă asta, Jackson. Și acum, că știi de ce a plecat, poate că în sfârșit îl poți ierta.

Jackson se uita la ea. Ridică din umeri, încuviințând ușor din cap, ceea ce ea luă drept un semn bun.

- Bănuiesc. Adevărul este că nu știu cum să fac asta treaz. Dumnezeu mi-e martor că acum aș vrea să beau ceva. Ar fi mult mai ușor să dorm decât să am tot zgomotul ăsta în cap. Slavă Domnului că te am pe tine, ca să nu pierd controlul.

Ea încremeni. Comentariul lui nu era o surpriză, dar chiar și așa o deranja. O senzație de déjà-vu o făcu să fie furioasă pe el pentru că o punea în situația asta, așa cum mama ei făcuse de atâtea ori. Transferând cumva asupra ei responsabilitatea de a-l ține treaz.

În toate aceste săptămâni se descurcase așa bine să își ascundă poftetele, că ea se convinsese singură că problema lui cu băutura nu era o problemă reală. Dar, privindu-l acum, își dădu seama de adevăr. Terapeutul lui avuse-se dreptate. Nu era pregătit. Și ea nu era în stare să-și crească băiatul, să se ocupe de afacerea ei, să se lupte cu Noah și să preia responsabilitatea de a-l supraveghea pe Jackson pe durata recuperării lui. Deși dureros, el îi confirmase decizia pe care știa că trebuia să o ia.

- Jackson, nu o să-ți placă asta, dar trebuie să o spun.

Își puse mâinile în șolduri.

- Ce să spui? Întrebă el, cu ochii mari.

- Tatăl tău nu era nevoit să mărturisească. A făcut-o doar pentru că tu ai zis că ai nevoie de asta și că poți să-i faci față. A făcut-o ca să te ajute, așa că acum tu trebuie să-ți ții cuvântul. Au venit cu toții aici pentru tine. Cu toții au de-a face cu aceleași adevăruri ca și tine. Acum, depinde de tine să-ți dai seama cum să treci mai departe, așa cum ai promis, fără băutură și fără să te bazezi pe mine să te opresc. Trebuie să înveți să ierți, să ai încredere și să-i accepți pe toți cu tot cu defectele lor, așa cum ei te iubesc și te acceptă cu ale tale.

- Defectele sunt una. Astea sunt minciuni!

- Nu toate minciunile sunt egale. Dacă David n-ar fi descoperit niciodată aventura, mama ta ar fi spus vreunui dintre voi? Ai fi așa furios pe ea dacă ar fi ținut private problemele din căsnicia ei? Și David nu a mințit. A păstrat o promisiune. Dacă tu alegi să o vezi ca pe o minciună, atunci măcar recunoaște că a fost una menită să te protejeze. Următorul lucru spus de Gabby avea mai mult de o semnificație, nu că Jackson ar fi știut asta. Aș face orice - orice - să-l protejez pe Luc și sper că nu trebuie să-mi justific în fața lui - sau a oricui - fiecare greșeală pe care am făcut-o vreodată doar ca să-mi dovedesc iubirea. Suntem cu toții oameni. Am rănit oameni intenționat și neintenționat. Dar asta nu înseamnă că nu-i iubim. Cine te-a pus pe tine să judeci păcatele oamenilor? Lasă asta în seama lui Dumnezeu! Sincer, dacă te aștepti la perfecțiune, nu vei fi niciodată fericit.

- Nu mă aștept la perfecțiune. O prinse de mâini. Tot ce vreau este ca oamenii să semene mai mult cu tine.

- Cu mine?

Inima îi bubuia, știind că era pe cale să cadă de pe pedestalul pe care o urcase el.

- Da, ca tine. Sinceră, bună și directă. O cuprinse în brațe. Măcar cu tine nu trebuie să-mi fac griji de o lovitură sub centură.

Ochii ei se umplură de lacrimi înainte să le poată opri.

- Nu sunt așa curajoasă.

- Sigur că ești. Zâmbi pentru prima dată în toată după-amiaza. De ce te face asta să plângi?

Ea își mușcă limba, inspirând cu înghițituri mici.

- Nu-s chiar așa curajoasă. Cel puțin, nu când vine vorba despre Luc.

- Ești grozavă cu Luc. Uite cum ai întâmpinat maternitatea, când alte alegeri ți-ar fi făcut viața mai ușoară.

O îmbrățișă strâns, lăsând deoparte propriile necazuri în vreme ce încerca să o liniștească.

- Îl iubesc, Jackson. Mai mult decât orice... sau oricine.

- Normal că-l iubești.

Se uită la ea cu atâta afecțiune, încât ea își dori să dispară.

- Oh, Doamne, Jackson, mi-aș dori să avem mai mult timp... eu... Își lipi palma de frunte; pieptul îi era încordat. Îmi pare rău!

- Pentru ce?

- Noah mi-a dat niște acte în dimineața asta. Se aplecă pentru o secundă ca să-și tragă sufletul. Vrea să stabilească paternitatea.

- Și? Jackson ridică din umeri. Știi că-i tatăl lui Luc, corect?

- Da.

- Sunt confuz. Înclină capul. De ce-i asta mare scofală?

- Eu n-am trecut numele lui Noah pe certificat pentru că nu eram căsătoriți. Legal, nu eram obligată să-i recunosc paternitatea. Dar acum vrea să facă asta oficial, ca să poată cere custodia.

- Nici un judecător nu-l va lua pe Luc de lângă tine, Gabby. Dar, dacă Noah vrea în sfârșit să consolideze relația cu fiul lui și să aibă vizite regulate, nu-i mai bine asta pentru Luc pe termen lung?

O uimea reacția lui Jackson când venea vorba despre drepturile taților.

- Nu înțelegi. Nu-i vorba despre Luc. Este un joc de putere. De la acuzațiile mamei mele, te-a verificat. A aflat despre procesul tău și acum te-a etichetat ca un bețiv violent. A vorbit cu un avocat și crede că-l pun pe Luc în pericol pentru că tu ești prin preajma mea și din cauza apariției mamei mele.

Expresia lui Jackson se schimbă de la confort la ceva distant, dar ea insistă:

- Eu știu că nu-i adevărat. Ești minunat cu Luc. Dar Noah este din Winhall și este un polițist pe care majoritatea oamenilor îl plac. Eu am fost o mamă adolescentă cu o mamă dependentă de droguri - una pe care ca o proastă am invitat-o recent înapoi în viața mea. Noah va zugrăvi întreaga situație mult diferit decât este.

Corpul ei se înmuie.

- Mi-e frică, Jackson. Mi-e teamă că va convinge un judecător că nu-s potrivită. Pur și simplu, nu pot să risc asta. Cine știe, poate că Noah se va folosi și de atacul cerebral al tatei să arate că întreaga situație a noastră este instabilă. Se uită la Jackson, ale cărui emoții nu le putea discerne. Tot ce știu este că, dacă noi nu suntem împreună, el nu va insista cu asta. Tu pleci oricum în câteva zile, deci... Făcu o pauză, neștiind cum să-și termine gândul. Cum să spună că i se părea destul de inutil, pentru că relațiile la distanță erau grele chiar și fără toate poverile pe care ea și Jackson le aveau între ei. Urâsc toate astea, dar îmi e prea teamă să risc. N-aș putea trăi cu cel mai rău scenariu dacă lupt și pierd.

- Ai vorbit cu un avocat? o întreabă Jackson.

- Nu încă.

El se luminează un pic.

- Nu te agita până când un avocat nu evaluează amenințările lui Noah. Eu nu cred că vreun judecător Țar lua pe Luc din căminul lui. Și apoi, eu nu sunt violent, nici nu beau.

- Dar vrei să bei.

Ea își mușcă buza.

- Poftim? zise el, ridicând din sprâncene.

- Cu puțin timp în urmă, ai zis că ai nevoie de o băutură și că eu sunt singurul lucru care te oprește. Dacă n-aș fi fost prin preajmă? Te-ai fi dus la un bar? Este multă presiune pe mine. Nu pot să fiu singurul lucru între tine și alcool. Este prea mult. Am trăit o dată așa, făcându-mi mereu griji că poate am declanșat o ieșire impulsivă. Nu pot să o fac din nou. Nu-i corect față de mine și nu-i corect nici față de Luc.

- Gabby, eu nu mă refeream *ad litteram*.

Jackson întinse mâinile.

- O spui acum, dar am auzit-o în vocea ta și am văzut-o în ochii tăi. Disperarea aia. Am auzit ușurarea din vocea ta când ai zis că te bucuri că mă ai pe mine, să te opresc. Poate că, dacă nu aș fi avut de-a face cu mama mea în toți acei ani, aș simți diferit. Nu știu. Știu că trebuie să mă dedic 100% fiului meu. Nici unul din noi nu va fi fericit dacă eu trebuie să-mi fac griji că tu nu poți să faci față unei zile grele fără să bei sau să mă tem în fiecare săptămână că Noah face planuri să-l manipuleze pe Luc pentru că vrea să te scoată din peisaj.

Jackson dădu înapoi, cu brațele încrucișate.

- Ce anume spui?

- Poate că ar fi trebuit să-l ascultăm pe terapeutul tău. Ai nevoie de mai mult timp să te aduni. Să rezolvi situația cu familia ta și să stai mai mult timp fără să bei înainte de a te implica într-o relație - cu mine sau

cu oricine. O furnica nasul de la lacrimile adunate în gât. Cred că, din moment ce pleci, ar trebui să ne despărțim pentru moment, ca eu să-l pot proteja pe Luc și ca tu să te vindeci în mod *corect*. Poate în șase luni sau cam așa putem să vorbim și să vedem...

Singura reacție fizică pe care o observă fu o ușoară zvâcnire în maxilarul lui. Nici o explozie de furie, slavă Domnului! Nici rugăminți. Nici lacrimi.

El se întoarse din nou, uitându-se pe geam. Umerii îi căzură. Aerul din cameră păru brusc mai rece.

- Lui Luc îi e foame, zise el fără să se întoarcă. Ar trebui să te duci să pregătești cina pentru el și tatăl tău.

Nu era replica la care se așteptase ea.

- Jackson, mă sperii un pic. Se apropie de el. Vorbește cu mine! La ce te gândești?

El rămase închis.

- Mă gândesc că ar trebui să pleci.

- Mi-e teamă să te las. Nu vreau să bei.

- Cred că tocmai am stabilit că asta n-ar trebui să fie preocuparea ta.

Gabby se apropie de el, îngrijorată de acel ton plat al vocii lui și de faptul că nu se uita la ea.

- Putem termina discuția asta după cină?

- Nu cred, zise el, clătinând din cap.

- Măine, atunci?

- Nu.

- Jackson, nu mi-e ușor. Este ultimul lucru pe care-l vreau. Se întinse să-i atingă brațul. Te iu...

- Nu. Nu spune acel cuvânt! Doamne, sunt așa sătul de oameni care rostesc acel cuvânt, dar nu-l susțin. Își încrucișă brațele și privi spre picioare, încă întors cu spatele. Pleacă, te rog!

Gabby își șterse lacrimile de pe obraji și coborî scările poticnindu-se. Ridică privirea la geamul lui, dar nu-i văzu silueta urmărind-o. Își șterse nasul ce-i curgea și țâșni spre casa ei.

Dintre sutele de imagini pe care le avea cu Jackson, putea doar să spere că ultima nu avea să fie cea cu bărbatul împietrit pe care tocmai îl lăsase în urmă.

capitolul 20

Jackson se strădui să nu se ducă la geam. Să nu o vadă cum dispare din viața lui. Să nu admită cea mai nouă gaură din inima lui.

Stătea la masă și își lipi fruntea de blatul rece de lemn al mesei, amintindu-și când ea îi promisese să-i fie alături, chiar în această cameră. Dar la primul test ea cedase. Îl abandonase, ca alții în trecut. Nici măcar nu sunase un avocat mai întâi, să afle dacă amenințările lui Noah erau credibile. Nici măcar nu-i ceruse ajutorul lui Jackson. Ca să nu mai menționeze că îi trântise asta după ziua lui jalnică.

Efortul depus de el în ultimele cinci săptămâni părea o risipă totală de timp. Revelațiile zilei demolaseră ce pași credea el că făcuse în terapie și cu Gabby.

Îl durea capul din cauza gândurilor intransigente ce i se loveau de craniu. Senzația de izolare – ceva ce crezuse că eliminase cu Gabby – era cea mai zgomotoasă. Se așeză, din nou singur, fără nimeni cu care să vorbească.

Desigur, își aminti de singurul prieten la care putea apela. Unul care îl făcuse mereu să se simtă mai bine – sau îl anesteziase, oricum. Vechiul Jack Daniel's. Un prieten în care putea să aibă încredere.

Jackson își luă cheile de pe blat și ieși. Când se opri în parcare de la Mulligan's, corpul îi tremura din cauza valului de adrenalină dat de nerăbdare. O poftă seducătoare îl ademenea, în ciuda imaginilor cu Gabby, Vivi, Cat, David și Hank care perturbau forța poștei.

Pielea îi era transpirată, făcându-i cămașa să se lipească de el ca banda izolatoare. Încordă mâinile pe volan

până când nu se mai putu lupta cu impulsul. Pentru ce sau pentru cine conta acum că el era treaz? Toată lumea se aștepta probabil ca el să ajungă din nou aici, deci mai bine ar începe acum.

Jackson coborî din mașină și intră. Se așeză pe un scaun într-un colț, iar Tess veni la el imediat.

- Salut, frumosule! Mă bucur să te văd din nou. Ce-ți dau? Își dădu părul peste umăr și-i zâmbi seducător. Tot o root beer?

El îi zâmbi politicos.

- Un Jack cu gheață.

- Imediat!

Îi făcu cu ochiul.

Când ea se întoarse, el adăugă:

- Dublu.

În timp ce ea îi pregătea băutura, pe el îl mânca pielea. Privi în jur la ceilalți din bar. Numai bărbați. Probabil evadând de necazurile lor, ca Jackson.

Tess îi puse paharul în fața lui.

- Vrei și o gustare?

- Nu.

- Ce zici de niște companie?

Se aplecă în față, etalând conținutul decolteului în formă de V.

Poate că Tess era îndrăzneată, dar măcar nu se prefăcea că era altcineva. Poate ar trebui să profite de ceea ce oferea ea, luând asta drept un alt mod de a-și bloca suferința, dar inima lui voia doar o femeie. Inimă proastă, niciodată nu-l ajutase.

- Nu, mulțumesc! Cam am nevoie să fiu singur.

- Dacă te răzgândești, dă-mi un semn!

Îi atinse mâna și apoi se duse la un client în partea cealaltă a barului.

Jackson se uită la pahar, învârtindu-l, privind lichidul auriu stropind pe margine.

Îl ridică la nas și-l adulmecă. Prin minte îi trecu instant un amestec de amintiri neclare. Cu amintirile venită și frânturi nechemate de rușine și regret, un frig dureros de intens și teama. Teamă de ce s-ar putea întâmpla dacă punea buzele pe margine și gusta un pic de alcool.

Chemarea ademenitoare a beției îl cuprinse, îndemnându-l să încline paharul și să alunece în acel loc unde sentimentele proprii nu-l sfâșiau. Acolo unde amintirea că toate relațiile lui eșuaseră nu avea să doară așa tare.

Continuă să învârtă paharul, gândurile lui rătăcind spre mama lui, care își purtase inima frântă cu demnitate și eleganță. Un nou val de rușine îl consumă pentru că nu era în stare să-i urmeze exemplul.

Își frecă ochii cu palmele. Tatăl lui avusese dreptate cu un lucru. Mama lui n-ar fi fost mândră de comportamentul lui. Îi ceruse lui David să facă acea promisiune pentru a-și păstra familia - moștenirea ei - intactă. Dacă boala nu ar fi omorât-o, ar fi murit văzându-l așa sfâșiat. „Îmi pare rău, mamă“, se gândi el punând din nou mâna pe pahar.

- Măi să fie! Ia uite aici! Folosindu-și telefonul, Noah îi făcu o poză lui Jackson ținând băutura. Mersi, amice! N-aș fi putut cere o dovadă mai bună.

- Du-te dracului!

Jackson se uita la paharul cu whisky. Ce mai conta? Gabby îl părăsise. Toată lumea continua să-l preseze să cedeze cu Doug. I se părea că-și pierduse și mai mult familia.

- Poate ar trebui să-ți cumpăr eu băutura aia, să sărbătorim faptul că Gabby o să te părăsească în clipa în care va vedea poza asta.

- E prea târziu, așa că trimite poza, n-ai decât. Pentru mine nu contează.

Noah înclină capul, de parcă încerca să-și dea seama dacă Jackson tocmai îl mințise.

- Ah, da?

În mod normal, atitudinea arogantă a lui Noah l-ar fi enervat pe Jackson, dar acum era preocupat de alte gânduri. Se gândea la Luc, o victimă inocentă în mașinațiile tatălui său. Naivul băiețel care îl acceptase complet pe Jackson și îi oblojise o mică parte din inimă. Se gândi la Vivi și bebelușul pe care urma să îl aibă în primăvară. La cât de mult voia să facă parte din viața acelui copil când acesta avea să vină pe lume. Se gândi la copilul pe care ar fi putut să-l aibă deja și la copiii pe care-i voia într-o zi, ceea ce nu avea să se întâmple niciodată dacă nu învăța cum să se controleze și să facă față suferinței.

Combinatia de gânduri îl făcu să împingă whisky-ul peste bar.

- Mersi, Noah! zise Jackson, ridicându-se de pe scaunul său.

- Mersi? chicoti Noah.

- Da, mersi că m-ai urmărit și că m-ai spionat. Că ai fost așa un nemernic. În felul tău ciudat, tocmai m-ai oprit din a face o mare greșală.

Jackson aruncă 12 dolari pe bar.

- *Eu sunt* nemernicul? Noah își dădu ochii peste cap. *Tu ești* cel care are o problemă cu băutura.

- Da, bănuiesc că așa este. Dar nu eu sunt cel care și-a părăsit iubita însărcinată. Nu eu sunt cel care nu s-a dus la spital să fie martor la nașterea fiului său. Nu eu sunt cel care a neglijat să-și sprijine fiul timp de trei ani. Și nu eu sunt cel așa disperat și nesigur încât să recurg la amenințări și intimidare pentru a controla o femeie față de care deja am greșit în așa multe feluri. Jackson zâmbi la fel de arogant ca Noah. E doar vina ta. Acum, mă scuzi, am de făcut niște bagaje.

- Ai grijă să nu dea ușa peste tine când ieși!

Noah se așeză pe scaun și-i făcu un semn lui Tess.

Jackson făcu doi pași, apoi se opri și se întoarse.

-Acum, că plec, Gabby va avea nevoie de mult mai mult ajutor cu Luc până își revine tatăl ei. Fii bărbat într-un final și implică-te!

Jackson plecă și nu se opri până la mașina lui. Intrase în bar la asfințit, dar acum toate urmele soarelui dispăruseră. Prin parcare foșneau frunzele uscate. Inspiră aerul rece și curat, simțindu-se un pic mai bine că rezistase tentației în ciuda celei mai proaste zile din ultima vreme.

Se întoarse la apartament gândindu-se la următorii pași. Lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a-și face mama mândră și a merge mai departe cu viața lui. „Pași mici”, se gândi. Fă bagajele, du-te acasă, dormi! Lucrurile astea le putea face - cu greu - dacă nu se gândea la lucrurile importante.

După ce își făcu bagajele, se gândi să plece fără să-și ia rămas-bun. Se uită pe geam la căsuța de peste drum și nu își putu mișca picioarele. O știa pe Gabby de mai puțin de șase săptămâni, dar ea îl schimbaseră fundamental. O iubea, chiar dacă nu rostise niciodată cuvintele. În ciuda faptului că ea nu fusese la fel de curajoasă cum o crezuse el, nu-și putea nega sentimentele și nu putea pretinde că nu-i înțelegea îngrijorările întemeiate.

Ar fi greșit să-i ceară să trăiască mereu cu teama abstenenței lui și să riște siguranța fiului ei. Cinismul lui cu siguranță ar stinge cu timpul lumina din ea, iar el s-ar urî pentru asta. Era mai bine așa. Mai bine să fie obligat să plece înainte să provoace un rău real.

Rupse o foaie de hârtie dintr-un caiet și scrisese un bilet, pe care-l lăsă pe masă, alături de cheile apartamentului. Broscoiul Curcan era acolo, uitându-se la el cu ochii lui bulbucați. Lui Jackson i se umeziră ochii când își aminti chipul entuziasmat al lui Luc și chicoteala lui.

Deși Broscoiul Curcan avea să fie o amintire dureroasă, nu-l putea abandona.

Jackson se mai uită o dată în jur, memorând fiecare detaliu al camerei. O cameră în care învățase să spere din nou. Să iubească din nou.

Poate că astăzi acele speranțe și inima lui suferau, dar mâine urma să aibă o altă șansă să o ia de la capăt. Chiar dacă Gabby nu putuse să-i fie alături, ea îl învățase asta.

Se uită la ceas. Dacă pleca acum, până la 10.00 avea să fie acasă. Primi un mesaj. Se uită reticent la el. Un val de tristețe trecu peste el când citi că mama lui Hank, care suferea de Alzheimer de ani buni, murise în această seară. Jackson nu trebuia să-și imagineze suferința imensă pe care o simțea prietenul lui în seara asta. Poate că nevoia de a participa la înmormântare și de a-l sprijini pe Hank erau un alt semn că sosise momentul să plece din Vermont.

Știind unde trebuia să se ducă, le trimise un mesaj lui David și lui Cat, să le spună că era bine și că se întorcea acasă. Apoi, fără fast, stinse lumina și închise ușa la ceea ce ar fi putut să fie.

Gabby deschise ochii umflați, dorindu-și să nu fie dimineată. Era epuizată și confuză după o noapte agitată. Seara trecută, la scurt timp după ce primise poza lui Noah cu Jackson cu un pahar în mână, văzuse mașina lui Jackson plecând.

Voia să creadă că Noah trucasese poza sau găsisese vreo poză veche pe Instagram, dar recunoscuse interiorul de la Mulligan's.

Până la ora 22.00, Jackson nu se întorsese, așa că ea se dusesse la apartament să-l aștepte. Când îi găsisese bilețul și își dăduse seama că el își strânsese toate lucrurile și plecase, i se tăiase respirația.

Întinzându-se spre noptiera ei acum, ridică biletul lui pentru a se supune din nou acelui chin.

Gabby,

Mulțumesc că mi-ai fost prietenă când aveam nevoie de asta și că mi-ai amintit că încă există lucruri în viață pentru care merită să lupti. Deși înțeleg de ce nu putem fi mai mult decât o amintire dragă, mereu vei fi în inima mea. Ai grijă de tine și de băiatul tău și să fii fericită!

Cu dragoste, Jackson

P.S.: Spune-i lui Luc că l-am luat pe Broscoiul Curcan într-o aventură.

Noi lacrimi i se adunară în ochi, iar gâtul i se strânse. Lipi biletul de piept și se rostogoli pe o parte, având membrele îngreunate de suferință. Pașii lui Luc răsunară înainte ca el să intre în camera ei și să rupă tăcerea.

Se cățăără în patul ei.

- Mama, de ce plângi?

Gabby își șterse lacrimile.

- Am avut un vis urât. Dar o să mă simt mai bine dacă mă iei în brațe, amice.

Luc îi făcu fericit pe plac și se cuibări lângă ea. Ea îl ținu strâns, mângâindu-i părul și inspirând mirosul dulce al pielii lui. Nimic nu conta mai mult ca el, nici măcar inima ei frântă.

Și-ar fi dat viața ca să-l protejeze, așa că, dacă a renunța la Jackson era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru ca Luc să fie în siguranță cu ea și tatăl ei, atunci asta trebuia să facă. Și dacă Jackson bea din nou, oricum trebuia să-și ia rămas-bun.

- Mama, putem să facem ciocolată? o rugă Luc.

- Ciocolată sună perfect. Hai să mergem!

Gabby se ridică din confortul păturilor ei și își găsi papucii.

Luc o luă înainte, strigându-și bunicul. Astăzi părea o altă zi normală din viața lui. Ea spera că băiatul nu avea să reacționeze rău la absența lui Jackson sau măcar nu mai mult de o oră.

Când ajunse în bucătărie, tatăl ei îi pusese deja lui Luc un castron cu cereale și pusese de cafea. Fluiera și își pregătea un ou. Pașii mari pe care-i făcuse cu terapia în ultima săptămână îi îmbunătățiseră mult dispoziția. Se aștepta să i se permită iar să conducă din clipă în clipă. Fără ajutorul lui Jackson, acea clipă nu ar fi putut să vină așa repede.

- Familia Wilson va veni în seara asta pentru weekend, așa că ai grijă ca Jackson să dea drumul la căldură și să le lase lumina aprinsă.

Tatăl ei băgă pâinea în prăjitor și sparse un ou în tigaie.

- Jackson a plecat, tată. Nu se putea uita la el. Dar o să mă asigur că se rezolvă.

- Jackson a plecat?

Buza de jos a lui Luc ieși înainte.

- Da, iubire. Gabby se așează lângă Luc și îi netezi părul. A trebuit să se ducă acasă, dar l-a luat pe Broscoiul Curcan cu el.

- De ce? întrebă Luc.

Gabby inspiră și își mută ochii de la el și de la privirea întrebătoare a tatălui ei.

- Era aici doar în vacanță. A trebuit să se întoarcă acasă, la familia și la munca lui.

- Cât timp, mama?

Luc luă o lingură plină de cereale, jumătate din ele căzând din lingură pe masă.

- Mă tem că mult timp.

Vocea lui Gabby se frânse. Din fericire, tatăl ei nu puse nici o întrebare până când Luc nu termină de mâncat și plecă de la masă.

- Credeam că Jackson va fi aici restul săptămânii, zise tatăl ei într-un final, întorcându-și oul.

- Sa răzgândit.

Ea se ridică de pe scaun și își puse cana în mașina de spălat vase.

- Ce s-a întâmplat?

- Noah. Vocea i se frânse. Noah s-a apucat să întocmească actele pentru custodie. Doamne, dacă te-aș fi ascultat și nu aș fi răspuns scrisorii de la mama, ea n-ar fi venit niciodată, și Noah nu ar fi bănuț nimic despre trecutul lui Jackson.

Desigur, s-ar putea ca trecutul lui Jackson să facă din nou parte din prezentul lui. Ceva ce ea nu voia să creadă sau să împartă cu cineva, nici măcar cu tatăl ei.

- Știu că n-am fost înțelegător cu relația ta cu Jackson, dar doar pentru că mi-am făcut griji că vei fi rănită. Părea o relație condamnată dintr-un motiv sau altul. Ochii tatălui ei deveniră duri în timp ce își ungea pâinea cu unt. Dar să-l ia naiba pe Noah Jefferson! A mers prea departe. Trebuie să ne dăm seama cum să-l împiedicăm să te mai amenințe așa pe viitor. Altfel, o să înceapă să-l folosească pe Luc pentru a te face să joci ca o marionetă până când va obține ce vrea.

- Ce vrea el este o a doua șansă. Gabby se încruntă. Pretinde că vrea să fim o familie adevărată.

Tatăl ei miji ochii, dar, înainte să rostească ce ar fi putut să fie o altă serie de insulte, se stăpâni. Într-un final, întrebă.

- Tu ce vrei?

- Pe Jackson.

- Nu la asta m-am referit. Oftatul tatălui ei avea o notă solemnă. Cândva, l-a iubit pe Noah. Mai este vreo șansă să se reaprindă acele vechi sentimente?

- Cum poți să mă întrebi asta?

Gabby se sprijini de blat.

- Pentru că sunt pe lume de destul de mult timp cât să știu că iubirea nu-i niciodată rațională. Și mai știu și ce am fost dispus să-i iert mamei tale ani buni. O îmbrățișă. N-ar trebui să-ți trăiești viața singură sau aici, cu mine. Meriți să fii iubită și fericită. Poate să mai faci un copil. Țasta-i un oraș mic, și nu-s așa mulți bărbați singuri de vârsta ta. Noah era tânăr, plin de el și probabil speriat pe vremea aia. Nu-l iert sau nu scuz prostia pe care o face acum, dar este tatăl lui Luc. Dacă decizi să încerci de dragul lui Luc, te voi sprijini.

Ea se desprinsese și îi dădu farfuria cu micul dejun.

- Nu vreau să fiu singură, dar niciodată n-am să mă mulțumesc cu cineva care m-a abandonat când aveam mai mare nevoie de el. Pentru un tip care a umblat din floare în floare, a fost cam cu toate fetele pe care le știu eu. Nu, tată, nu-mi mai place de Noah, cu atât mai puțin să-l iubesc.

- Mi se pare corect. Eu doar am vrut să fiu sigur. Se așeză în sfârșit și își începu micul dejun. După ce mănânc, o să sun un avocat să vedem dacă are vreo șansă.

Tatăl ei avea încredere în sistemul legal, dar Gabby văzuse destule știri să știe că se greșea la fel de des cum se proceda corect. Și apoi, Noah nu ar fi insistat cu toate astea dacă avocatul cu care vorbise nu ar fi crezut că avea o șansă.

- Tată, abia ne putem plăti facturile, darămite să mai irosim banii pe avocați.

Ea își trecu mâinile prin păr. Între îmbucături, el zise:

- Gabby, nu ne permitem să nu cheltuim bani pentru a vă proteja pe Luc și pe tine de prostiile lui Noah.

- Acum, nu am timp să te contrazic. Trebuie să-l duc pe Luc la grădiniță și apoi să mă apuc de muncă. Vorbim mai târziu!

Își sărută tatăl pe obraz și se duse să-l ia pe Luc.

*

Gabby băgă telefonul după ce se uitase pentru a treizecea oară la imaginea cu Jackson privind la paharul lui cu whisky. Regreta ultimele două amintiri cu el – poziția rigidă a spatelui lui când ea plecase din apartament și privirea deprimată, fermecată din poză. Blestemata aia de poză o înnebunea de aproape 24 de ore.

Nu putea să stea fără să afle ce se întâmplase. Faptul că Jackson plecase fără să o vadă dovedea că nu voia să mai audă de ea și ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, dacă el ar fi fost dispus să discute cu ea, ar fi fost să-l întrebe despre băut. Fără vreo altă opțiune, pe la jumătatea după-amiezii trecu pe la Tess pe acasă.

Vizita ei neplanificată avea să o șocheze probabil pe prietena ei aproape la fel de mult cât o surprindea pe Gabby, dar nu putea să meargă mai departe până când nu primea un răspuns de la cineva în care avea încredere.

– Gabby? Tess privi în jur când deschise ușa. Ce s-a întâmplat?

– Poveste lungă, Tess, răspunse ea. Pot să intru?

– Sigur. Tess îi făcu semn să intre, iar Gabby se așeză pe canapea. Făceam o listă pentru Ziua Recunoștinței. Mama are nevoie de ajutor anul ăsta, deși și tu, și eu știm că eu nu-s bucătăreasă!

Gabby zâmbi, deși Ziua Recunoștinței nu prea o interesa acum.

– Nu stau mult. Am o întrebare... despre Jackson.

Tess se așeză pe un scaun și își puse picioarele pe un taburet.

– De ce nu-l întrebi pe el?

– A plecat, și mă îndoiesc că vrea să audă de mine.

Gabby își încreți nasul.

– De ce nu?

Tess se aplecă în față, interesată. Adora bârfele, dar Gabby nu dorea să fie subiect de bârfă pentru oraș.

- A trebuit să se întoarcă la viața lui, și Noah a provocat niște necazuri.

- Cred că Noah te vrea înapoi - sau cel puțin așa umblă vorba.

Tess zâmbi insinuant.

„Așa umblă vorba.” Că-i plăcea sau nu, viața lui Gabby avea să fie discutată de oameni cu sau fără consimțământul ei.

- Nu mă interesează ce vrea Noah. Și n-aș prea vrea să încep o discuție despre tot acum. Eu am venit de fapt să te întreb dacă Jackson a băut sau nu azi-noapte.

Gabby își ținu respirația.

- Nu a comandat *root beer*, dacă asta întrebi.

Tess ridică din sprâncene.

- Noah mi-a trimis o poză cu Jackson ținând un pahar cu whisky. L-a băut?

- Ah... deci *root beer* nu fusese pentru că avea chef de ceva dulce, nu-i așa?

Tess își înclină capul. Gabby rămase tăcută, nedorind să împărtășească secretele lui Jackson.

- Tess, te rog, spune-mi adevărul!

Gabby se uita la mâinile ei, fiindu-i teamă să audă adevărul.

Prietena ei se lăsă pe spate, oftând.

- Nu pot să jur că n-a luat o gură, dar, când a plecat, paharul era plin.

Gabby oftă ușurată.

- Mulțumesc! Asta speram să aud.

- Mi se pare destul de irelevant acum, dacă a plecat.

Tess ridică din umeri. Cuvintele ei o loviră pe Gabby ca un pumn în stomac.

- Mie tot nu-mi vine să cred că a plecat fără un cuvânt. Sigur, știam de la bun început că va pleca până la urmă. Poate așa a fost mai bine... să nu o prelungească? Dar nu mă simt mai bine. Mi se pare neeterminat. Gol. Cel puțin, așa simt eu. Bănuiesc că va reveni destul

de curând la viața lui normală, care sigur este mai incitantă decât orice se petrece pe aici.

- Hmm, orice loc cred că este mai incitant decât ăsta. Tess râse, iar Gabby fu de acord.

Mica lor comunitate avea un anumit farmec și oferea siguranță, dar, fără Jackson, aerul rece era mai tăios. Soarele strălucea prea tare. Copacii fără frunze aveau înfățișări de rău augur, ca niște gardieni ai unei închisori.

- Ar trebui să plec. Trebuie să-l iau pe Luc și apoi să pregătesc cina. Ah, ce viață fascinantă am!

- Măcar o vreme, a fost ceva mai interesantă. Este mai mult decât pot spune eu.

- Adevărat.

Gabby știa că ar trebui să fie recunoscătoare pentru cele câteva săptămâni petrecute în brațele solide ale lui Jackson. Chiar flatată de faptul că el dorise ca relația lor să continue sau cel puțin dorise asta până când ea se panicase și îi dăduse papucii. Regretul o sfâșia pe interior. Avea nevoie de aer proaspăt.

- Ne vedem mai târziu!

Ceasul de lângă pat ticăia în timp ce Gabby își așternea sentimentele pe pagina din fața ei.

Mamă,

M-am deschis față de tine, sperând că am putea avea până la urmă un fel de relație. Am vrut să cred că în sfârșit ți-ai putut controla obiceiul. Că îți doreai sincer o relație cu mine.

Dar, când tu mi-ai desconsiderat dorințele și ai dat buzna beată la petrecerea noastră, ai dovedit că sentimentele mele vor fi mereu pe locul doi după ale tale. Mai rău, comportamentul tău și acuzațiile exagerate despre Jackson i-au oferit muniție lui Noah să pună sub semnul îndoielii deciziile mele, lucru care la adus

în situația de a mă amenința cu un proces pentru custodie.

Din nou, am pierdut o bucată din inima mea din cauza ta, dar nu vei mai avea niciodată șansa să-mi faci asta. Te rog să nu-mi scrii, să nu suni și să nu mai apari. Voi institui un ordin de restricție, ca să mă asigur că nu te apropii niciodată de Luc, ca să nu-l poți răni vreodată cum m-ai rănit pe mine.

Unei părți din mine mereu îi va părea rău pentru ce ți s-a întâmplat ție și pentru ce a îndurat familia noastră. Îmi pare rău și pentru toate suferințele tale. Și îmi pare rău că lucrurile nu au putut să fie diferite pentru noi. Ar trebui să știi că, deși sunt furioasă și foarte tristă, nu te urăsc. Îmi pare rău pentru tine.

Mă voi ruga să nu mori de la o supradoză, dar nu mă pot simți răspunzătoare de alegerile tale. Și nu-ți mai pot lăsa deschisă ușa inimii mele.

O voi iubi mereu pe mama pe care am știut-o până la gimnaziu. Îmi doresc să ne putem întoarce și să o luăm de la capăt de acolo, dar știm amândouă că este imposibil. Așa că trebuie să-ți spun, în sfârșit, rămas-bun.

Gabby

Ștergându-și nasul cu mâneca, Gabby împături biletul, apoi linse plicul și-l închise. Stinse lampa și se cuibări sub așternuturi. Realizase primul pas, urmând sfaturile date de avocatul cu care vorbise tatăl ei mai devreme. Acum, trebuia să se gândească la Noah și Luc.

Evident că se gândi la Jackson și la modul în care el apărase cu fermitate drepturile taților. Se gândi la ce ar putea să vrea Luc, în ciuda faptului că Noah era departe de a fi bun ca tată, și la resentimentele pe care cândva Luc ar putea să le aibă dacă Gabby nu găsea o cale de a coopera cu Noah.

Resemnata în fața faptului că mereu avea să fie strâns legată de Noah, închise ochii și începu să facă în minte o listă cu cele mai pesimiste scenarii.

capitolul 21

-Domnilor, încheiem repede. După ce fiecare va semna aici și aici, vom transfera fondurile și vom închi-
de acest caz.

Oliver împinse documentele în fața lui Jackson și a lui Doug.

Refuzând să fie văzut de Doug foindu-se, Jackson afișă un aer profesional în timp ce-n minte fredona melodia *Satisfaction* de la Rolling Stones. Îi era greață gândindu-se la cei 35 000 de dolari pe care urma să i-i plătească, dar el și egoul lui aveau să supraviețuiască acestei lovituri.

Luna trecută își petrecuse mare parte din drumul de trei ore dinspre Vermont spre casă gândindu-se la aface-rea lui, la obiectivele sale, la viața lui. Se gândise la echipa lui, la sfaturile lui David și ale lui Oliver și la părerea lui Gabby despre faptul că mândria lui avea prioritate în fața problemelor mai importante.

Cel mai important, acceptase un adevăr inevitabil: nu era decât vina lui. Dacă s-ar fi ocupat de problemele lui mai devreme sau într-un mod mai sănătos, acum nu ar fi fost în această poziție.

Poate că 35 000 de dolari însemnau mai mult decât visase el vreodată să îl coste asta, dar reprezentau mult mai puțin decât 100 000 de dolari, sumă la care se așteptase Doug. Per ansamblu, avea să considere suma ca fiind prețul pentru a merge mai departe cu planurile lui. Pentru a-și relua controlul asupra vieții sale și asupra viitorului său.

Oliver îi dădu un pix lui Doug și zise:

- Domnule Kilpatrick, după cum știi, dacă vorbești despre vreunul dintre incidentele care au dus la această înțelegere, inclusiv despre suma primită, se va considera că încalci acordul și domnul St. James va avea dreptul la o restituire integrală, plus daune.

- Știu.

Doug semnă documentele și le împinse, la fel ca Jackson.

Oliver adună hârtiile și vorbește către Doug și către avocatul său:

- Domnilor, dacă doriți să rămâneți aici până când primim confirmarea că s-a făcut transferul, Melissa vă va aduce cafea. Apoi se întoarce către David și Jackson. Poate voi doi preferați să așteptați în biroul lui David?

Jackson încuviință din cap, dornic să scape de prezența lui Doug. Nu reuși să îi strângă mâna, așa că încuviință simplu din cap către Doug și avocatul său, înainte de a ieși din sala de conferințe.

- Mulțumesc, Oliver! Strânse mâna lui Oliver. Mă bucur că în sfârșit s-a terminat.

- Lasă asta în urmă și bucură-te de Crăciun! Mult succes!

Oliver zâmbi, apoi se duse în direcția opusă față de David și Jackson.

- Mergem?

David făcu semn spre holul din dreapta.

Jackson îl urmă pe David pe un hol lung, cu sticlă fumurie, spre biroul lui elegant. Se așează în fața enormului birou de mahon al fratelui său și se uită la orizontul din Manhattan prin geamul mare. Mirosul de piele și lămâie al biroului din centrul orașului te trimitea cu gândul la bani, iar fratele lui aflat în mijlocul biroului era întruchiparea succesului.

Cariera lui David, cu solicitările constante, i se potrivise acestuia. Fratele lui prospera când era provocat mental. Dar Jackson știa că, spre deosebire de tatăl lor,

fratele lui își iubea munca mai mult decât banii sau biroul elegant ori titlurile și pozițiile din comitete.

De când își amintea el, Jackson încercase să-l copieze pe tatăl lui. Dar acum își dădea seama că o făcuse greșit. În loc să-și urmeze propriile valori și pasiuni, Jackson se străduise să-și impresioneze tatăl și să se dovedească egal cu fratele sau sora lui. În mod ironic, libertatea îi oferise o rază de speranță neașteptată pentru a nu-i mai păsa de aprobarea tatălui său.

David scoase un plic din biroul lui și i-l dădu lui Jackson.

- Uite cealaltă informație pe care o voiai. Sper să fie de ajutor.

Jackson puse plicul în poala lui și se uită la fratele său.

- David, mai am nevoie de ceva.

- Orice, zise el, așteptând.

- În ultimele câteva săptămâni, m-am gândit mult la viața mea și la ceea ce vreau. Ce am nevoie. Am hotărât să-mi vând afacerea.

- De ce? David se aplecă înainte. Ai muncit așa mult să o construiești. Înțelegerea asta are menirea să asigure că poți continua treaba.

- Știu toate astea, dar voi face niște schimbări mari, și nu le pot face aici.

- Ce fel de schimbări?

- Vreau să duc o viață diferită. Una mai liniștită, cu mai puțină presiune - mai puțin din tot. Vreau să o iau de la capăt și să construiesc ceva ce mă face cu adevărat fericit, iar o afacere mare nu mă face.

- Unde te vei duce?

Jackson ridică plicul.

- În parte, depinde de ce scrie aici.

- Cum rămâne cu proiectele tale, cu angajații tăi?

- Există un competitor în Fairfield, Mosley Construction. Are o echipă mică destul de solidă și-i poate absorbi pe oamenii mei și să termine proiectele mele în curs.

Am vorbit un pic cu proprietarul. Trebuie să discut cu clienții mei actuali, dar am nevoie să te asigur că totul este făcut cum trebuie și că sunt compensat corect. Jackson își încrucișă picioarele. Îmi voi închiria casa cât este scoasă la vânzare. Sper să fie vândută repede, și voi avea o altă sumă de bani de investit.

- Deci vei pleca din zonă chiar când suntem, în sfârșit, bine. David oftă, în tonul lui simțindu-se resemnarea. Cum rămâne cu tine și cu tata? Ați făcut progrese?

- Nu prea. Am vorbit scurt cu el, ca să-i spun despre planurile mele, dar va trece ceva timp până când o să-i pot vedea pe el și Janet fără să mă simt groaznic. Jackson încercă să râdă. Vreun pont?

- Mă tem că nu. Eu n-aș fi putut trece peste tot fără Vivi. Ea m-a ajutat să fiu mai iertător. Încerc să fiu vrednic de ea urmându-i sfaturile când vine vorba despre tata. Nu-i perfect și a făcut niște alegeri îngrozitoare, dar de-a lungul anilor a făcut și o grămadă de lucruri bune. Nu pot să șterg binele doar pentru că răul este așa dezagreabil.

- Bănuiesc. Poate că acceptarea va fi noua mea rezoluție pentru Anul Nou.

- Care-i după colț. David se sprijini de spătarul scaunului său. Rămâi de Crăciun? Nu-mi vine să cred că tu chiar te gândești să te muți. O să-mi fie dor de tine, iar Vivi va fi dezamăgită că nu vei fi un unchi mai implicat.

- Nu-ți face griji, mă voi implica. Adevărul este că vreau ceea ce ai tu. Mă rog, nu toate astea. Jackson flutură din mână în jurul biroului. Vreau ce ai tu cu Vivi. Și vreau timp să mă bucur de asta. În mare parte, vreau pace. Oricât de mult vă iubesc pe voi toți, am nevoie de ceva și de cineva al meu. În cel mai rău caz, planurile mele nu ies și o iau iar de la capăt. Mi se pare că există multe alte șanse dacă nu îți este teamă să ceri.

- Norocul nostru.

- Este uimitor dacă te gândești cât s-au schimbat lucrurile de când a murit mama.

Se uită la poza mamei lui de pe bufetul lui David. David îi urmărește privirea și zâmbi.

- Pentru prima dată în ani buni, simt că vom fi bine fără ea. Cat are în sfârșit o relație bună. Eu sunt pe cale să devin tată. Și tu ți-ai învins demonii.

- Apropo de demoni, am văzut-o pe Alison.

Jackson se afundă mai adânc în scaun.

David ridică din sprâncene.

- Unde?

- Online. Aveam nevoie de o încheiere, așa că am intrat pe net și m-am uitat la unele dintre postările ei, să văd cum este viața ei.

Expresia lui David deveni neobișnuit de băgăcioasă.

- Și ce ai observat din spionatul tău?

- Că este îndrăgostită... de ea însăși. Selfie-uri fără număr, postări cu cumpărături, toate prostiile. Nu știu cum de n-am văzut niciodată cât de egoistă era, dar acum, că am văzut, mă bucur că nu-i soția mea și mă bucur și mai mult că nu suntem părinți împreună. Ar fi fost un dezastru. În felul ei ciudat, a luat decizia bună pentru noi. Mă doare să recunosc asta, dar, ținând cont de cât de dat peste cap am fost, sincer nu cred că aș fi fost un tată bun. Dar voi fi într-o zi, când totul va fi bine.

- Sunt convins de asta.

Oliver intră în biroul lui David.

- Fondurile au fost transferate. Doug și avocatul lui pleacă. Luăm prânzul?

- Mergeți voi doi! Jackson se ridică. Eu am niște lucruri de rezolvat acasă în după-amiaza asta.

Jackson băgă plicul sub braț și își luă la revedere.

Cumpără cafea de la Grand Central și apoi se urcă în trenul spre Connecticut. Odată așezat, deschise plicul și începu să citească informațiile pe care David

le adunase despre legislația cu privire la custodia copiilor, în Vermont.

Gabby îl ajută pe Luc să coboare din scaunul lui de mașină și apoi îl conduse pe trotuarul înzăpezit spre ușa de la intrare a lui Noah, pentru prima lui noapte petrecută împreună cu tatăl său. Stomacul ei fusese agitat toată dimineața, și se simțea nesigură. Dar, de fiecare dată când apăreau îndoielile, se uita la fața fiului ei, care reflecta entuziasmul.

Cu toate defectele lui, Noah insistase cu dorința lui de a juca un rol mai important în viața lui Luc, chiar și după ce Gabby îl făcuse să înțeleagă că ea nu avea să se împace niciodată cu el.

Noah avusese nevoie de o săptămână să recunoască faptul că Jackson nu băuse. Apoi îi mai trebuise o săptămână și semnale foarte puternice din partea avocatului ei (și într-o mai mică măsură și din partea avocatului lui) ca să accepte că, și dacă Jackson s-ar întoarce în oraș și ar ieși cu Gabby, Noah nu avea destule dovezi pentru a putea susține că Gabby era iresponsabilă sau incapabilă. După câteva certuri aprinse, fusese în sfârșit de acord să meargă la un mediator, iar Gabby reușise să evite cu succes custodia comună, câzând de acord asupra unui program de vizită generos în schimbul unui minim sprijin financiar.

Ea preluase controlul asupra vieții ei și, în mare parte, se simțea mai bine. Singurul ei regret era legat de Jackson. Se gândea zilnic la el, mai ales în momentele liniștite. Se abținuse să-i dea mesaje sau să-l sune. Lui i-ar fi mai ușor dacă n-ar mai auzi niciodată de ea. Dar, cum Crăciunul se apropia, nu se putu abține și zise o mică rugăciune pentru liniștea lui sufletească și pentru fericirea lui. Spera ca el să găsească o cale de a relua legătura cu familia lui, în loc să cedeze impulsului de a bea.

Gabby oftă și ciocăni la ușă. Noah deschise cu un zâmbet și se uită direct la Luc.

- Hei, micuțule! Ești pregătit pentru cea mai bună noapte din viața ta?

Când Noah zâmbi așa, Gabby își aminti cum o vrăjise la 17 ani. Putea să facă pe cineva să se simtă ca și cum era centrul universului lui - până când nu mai era. Spera că nu avea să îl dezamăgească pe Luc așa cum făcuse cu atât de multe femei. Dar apoi, Luc trebuia să învețe cum să gestioneze suferințele și coborâșurile vieții ca orice copil din istoria lumii.

- Asta-i pătura lui, Bingo, și geanta lui. Are periută de dinți și un scutec de noapte. Uneori, mai face în pat noaptea, așa că m-am gândit să-ți aduc unul. S-ar putea să fie emoționat aici, pentru că este ceva nou. Să nu fii surprins dacă se trezește noaptea și plânge sau ceva. Dacă ai nevoie de ajutor sau de orice, sună-mă și vin imediat. Și nu-i da ciocolată după ora 17.00, altfel nu va mai dormi. Și-i place să-i citești din cel puțin trei cărți și...

- Relaxează-te, Gabs! Noah luă geanta din mâna ei. Deși își acceptase înfrângerea, nu-i plăcuse. Momentan, se purta calm cu ea. Spera ca într-o zi amândoi să poată lăsa trecutul în urmă și să fie prieteni. Mă descurc. Totul va fi bine.

O furnică nasul, și clipi pentru a-și îndepărta lacrimile. Aplecându-se, îl îmbrățișă pe Luc.

- Să fii cuminte cu tati, amice. Să respecti toate regulile, bine?

- Bine, mama.

Încercă să se desprindă de ea, dar ea îl ținu și mai strâns.

- Hai să-ți dau pupicii de noapte bună acum, pentru că nu voi fi aici mai târziu.

El încuviință din cap și apoi o sărută pe nas și pe frunte, iar ea făcu la fel.

- Te iubesc, piticule! Ne vedem mâine la prânz, bine?

- Pa, pa, mama!

Luc abia mai flutură din mână înainte de a o lua pe după picioarele lui Noah, să intre în casă.

Ea rămase încremenită în pragul ușii. O durea gâtul.

- De când l-am născut, n-am stat niciodată departe de el.

- Bucură-te de pauză! Noah o mângâie pe un umăr, cu un aer condescendent. Jur că va fi bine! Am pizza, înghețată și Dory. Vom fi bine.

- Bine. Tot nu se putea mișca. Ne vedem mâine la prânz!

- Ne vedem mâine!

Noah închise ușa.

Gabby se duse la mașina ei, apoi se urcă la volan și plânse. Avu nevoie de câteva minute să-și amintească faptul că asta era ceva bun pentru Luc. Să fie recunoscătoare că ea și Noah ajunseseră la un compromis. Să îmbrățișeze ideea că în fiecare lună avea câteva nopți de libertate în care putea să se vadă cu un prieten la cină sau să doarmă ori să iasă la o întâlnire. Nu că ar fi fost cineva cu care să merite să iasă, dar poate într-o zi...

Drumul spre casă - în mod normal un drum de cinci minute - i se păru că durează o oră. Se temea să meargă acasă, neștiind ce să facă toată după-amiaza. Tatăl ei se dusesse la un eveniment al clubului Rotary, așa că urma să fie singură, umblând prin casa goală.

Neliniștită, coti pe alee și apoi aproape uită să apese pe frâne, uimită să vadă mașina lui Jackson. Clipi și verifică din nou plăcuțele de Connecticut, pentru a se asigura că imaginația nu-i juca o festă urâtă.

Când el coborî din mașină cu un buchet de flori, ochii ei se umplură de lacrimi. Inutil să încerce să arate drăguță. Coborî din camionetă și flutură din mână ca proasta.

- Bună!

- Bună! Jackson veni la ea și-i dădu florile, sorbind-o din priviri. Speram să putem vorbi.

- Sigur. Ea acceptă buchetul fără să-și ia privirea de la fața lui. Prin minte-i treceau așa de multe întrebări, dar nu se gândi decât să întrebe: Cum ești?

- Mai bine, zise el. Hai să intrăm! Înghețăm aici, afară.

- Bine. O luară spre casă, iar ea din nou își caută cuvintele. Ți-e foame?

- Nu.

El zâmbi, iar inima ei se topi.

Intră în bucătărie, simțindu-se stânjenită și sfioasă, ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Își făcu de lucru tăind tulpinile florilor și punând buchetul într-o vază în timp ce Jackson se așeză la masă. Neavând altceva de făcut, ea turnă apă în două pahare și se așeză.

Ea îl tachină, reacția ei obișnuită la emoții.

- Ai bătut drum lung pentru o conversație. Știi că există chestia aia numită telefon...

- Eu n-am făcut niciodată ceva pe calea ușoară, așa că de ce să încep acum? Se aplecă înainte și-i prinse o mână. Și apoi, voiam să te văd, și FaceTime nu era de ajuns.

- Mă bucur să te văd. Arăți bine și... sănătos.

Cuvintele alea îi fuseseră blocate în gât de când îi văzuse mașina. Nu voia să miște un mușchi, dorindu-și disperată să prelungească momentul cât mai mult posibil.

Jackson privi prin cameră, părând să observe ghirlanda cu fundă roșie ce atârna acum pe ușa din spate.

- Știu că sosirea mea te pune într-o poziție proastă cu Noah, dar vreau să vorbesc despre asta.

- De fapt...

- Stai un pic și ascultă! Am ceva... un fel de cadou de Crăciun. Jackson scoase un plic galben. I-am cerut lui David să facă o mică cercetare despre drep-turile lui Noah. Dacă eu aș bea excesiv și el ar putea

să dovedească, ar putea avea un fel de atu, dar nu-i cazul. Jur că n-am băut de pe 29 august! Sunt aproape patru luni. Deci nu cred că sunt o amenințare serioasă pentru situația ta cu custodia. Dar, dincolo de asta, știu că nu vrei să trăiești cu teama nevoii mele de băutură. Doar ca să știi, Doc crede că într-o zi voi putea să mă bucur ocazional de o băutură, dar nu o voi face dacă asta te-ar neliniști. Nu mai am nevoie de ea. Sincer, nici măcar nu-mi mai este așa dor de băutură. Dar îmi este dor de tine.

Gabby se uită la ce scrisese David și se uită peste exemplele de jurisprudență.

- Nu-mi vine să cred că te-ai deranjat pentru asta. Mulțumesc că-ți pasă, Jackson! Sunt surprinsă că ai depus atâta efort, ținând cont de cât de departe stai și de cum ai plecat.

Zâmbetul plin de speranță al lui Jackson păli și expresia lui deveni serioasă.

- Ultima dată când ne-am văzut a fost una din cele mai groaznice zile de care-mi pot aminti. O mare parte din mine abandonase. Dar Noah, dintre toți oamenii, a intervenit, și ziua aia a devenit un punct de turnură pentru mine. Lungul drum spre casă mi-a dat timp să mă gândesc la tot. Drept rezultat, fac multe schimbări, iar una dintre ele depinde de tine.

- De mine? Pulsul ei se întee. Cum?

- Între discuțiile cu Doc din ultima lună și amintirile cu David și Cat, mi-am amintit de o grămadă de lucruri uitate... sau nu atât uitate, cât îngropate. Ideea este că mi-am dat seama că multe lucruri din viața mea nu mă făceau, de fapt, fericit. Alergam după bani mulți în loc să mă concentrez asupra lucrurilor care chiar contează pentru mine. Între termenele nebunești ale proiectelor, alegerile teribile în privința femeilor și băutură, eu am întors spatele la cine sunt. Dar nu mai vreau să fac asta. În acest moment, îmi vând afacerea, mă mut din

districtul Fairfield și o iau de la capăt în alt loc. Într-un loc mai puțin scump. Într-un loc unde cred că pot fi fericit.

Ea își ținuse respirația.

- Unde?

- Prima mea alegere este acest loc. Știu că pot fi fericit cu o mică afacere de renovare care să-mi lase și suficient timp pentru drumeții, pescuit, citit și să petrec timp cu tine și cu Luc. Dar, dacă îți este teamă de istoricul meu cu băutura și nu vrei să riști, voi găsi un alt loc.

- Vrei să te muți în Vermont?

Inima îi bătu puternic în piept.

- Vreau să fiu unde ești tu. Și cred că știi că sunt înnebunit după Luc, zise Jackson, apoi privi în jur. Apropo, unde este?

- Este cu Noah.

Ochii lui Jackson se măriră.

- A intentat deja proces?

- Nu. Gabby clătină din cap. Am ajuns la o înțelegere. Eu am custodie unică, dar el are dreptul la vizite regulate cu Luc. În noaptea asta, Luc doarme pentru prima dată acolo.

- Cum te simți?

El îi atinse din nou mâna.

- Îngrozită.

Ea își mușcă limba. Jackson făcu o pauză, iar ea își dădu seama că el evalua propriile gânduri.

- Cred că-i lucrul corect. David spune că stabilirea paternității este importantă pentru multe lucruri, cum ar fi pensia de urmaș, chestii medicale, plus sentimentul de identitate pentru Luc. Jackson se încruntă apoi, părând dezamăgit. Deci poate că prezența mea aici ar putea să facă valuri cât armistițiul ăsta este încă proaspăt. Nu vreau să-ți provoc necazuri.

- Noah și-a dat seama că nu-mi poate controla viața prin Luc. Avocații și mediatorul l-au avertizat

că un judecător nu ar aprecia această manipulare. Cred că știe că a mers prea departe.

- Oh! Chipul lui Jackson se luminează. Atunci, tot ce trebuie să știi este dacă tu mai ții la mine sau nu.

- Chiar trebuie să întreb? M-am îndrăgostit de tine în a doua zi, când ai construit locul de joacă pentru Luc, și nimic nu m-a făcut să mă răzgândesc de atunci.

- Dar ai vrut ca eu să-mi iau mai mult timp. Însă nu sunt un tip răbdător și n-am nevoie de timp ca să știi ce simt pentru tine. Cu toate astea, dacă ai nevoie de mai mult timp...

- Sunt preocupată de partea cu băutul, dar te cred când spui că situația e sub control. Nu ți-ai încălcat niciodată cuvântul față de mine, ceea ce-i mai mult decât pot pretinde. Ținând cont de modul în care eu te-am dezamăgit, ești sigur că vrei să-ți schimbi toată viața pentru mine?

- Nu o fac doar pentru tine, dar sunt sigur că vreau ca tu să fii prezentă.

- Nu-mi vine să cred că ești aici, spunând toate astea. Ea lăsa în sfârșit lacrimile să curgă.

- Crede-o, Gabby, și dă-mi voie să fac parte din viața ta și a lui Luc.

Ea sări în brațele lui.

- Aveam cea mai proastă zi - până ai parcat tu pe alee. Acum, sunt așa fericită! S-ar putea să trec peste prima mea noapte departe de Luc fără să mă prăbușesc.

Jackson îi cuprinse chipul și o sărută, iar întregul ei corp se topi în al lui. Totul i se părea a fi un vis prea frumos - unul plin de culoare. Își petrecuse așa multe nopți amintindu-și și fiindu-i dor de acele sărutări. Tânjind să fie iarăși în siguranța brațelor lui. L-ar putea săruta la nesfârșit pe acest bărbat, dar corpul ei urla după mai mult.

Când ea îi desfăcu primul nasture al cămășii, el întrebă:

- Unde-i tatăl tău?

- La clubul Rotary.

Îl sărută și mai desfăcu un nasture.

- Poate ar trebui să mutăm reuniunea asta în apartament, ca să nu aibă un alt atac cerebral dacă intră.

Îi adulmecă gâtul.

- Bună idee! Se ridică din poala lui și luă cheile de la apartament din sertarul cu mărunțișuri. Ajung prima!

epilog

Mai

Jackson își ocupă mândru locul la altar alături de Cat, stând lângă David, Vivi și mica Graciela - Gracie - Marie St. James. David și Vivi își numiseră fiica după mama lui, lucru pe care ea l-ar fi adorat. Mama lui o iubise pe Vivi din prima clipă când ea venise să doarmă la ei, în clasa a opta, și, deși nu avea să își întâlnească niciodată primul nepot, Jackson știa că avea să fie îngerul păzitor al nepoatei sale.

Jackson puse mâna pe Gracie în timp ce Vivi ținea capul fiicei ei peste cristelniță. Gracie se smiorcăi când părintele Fernando turnă apă peste capul ei. Jackson își mască zâmbetul și apoi o surprinse și pe Cat zâmbind.

- Este pretențioasă, ca mine, șopti Cat.

- Suntem toți în belele, răspunse el.

David și Vivi erau prea absorbiți de stresul fetei lor ca să mai fie atenți și la glumele lui Cat și Jackson. El se uită la strane și o zări pe Gabby, care stătea cu tatăl lui și cu Janet.

În decembrie, Jackson discutase pe îndelete toată situația cu frații lui și hotărâse să găsească o cale de a lăsa trecutul în urmă de dragul mamei lor. Ea ar fi vrut ca întreaga familie să rămână intactă, inclusiv tatăl lor cu Janet, așa că se străduiau să accepte faptul că viața poate să fie murdară și urâtă, dar sângele este sânge. Membrii familiei își rezolvă problemele și se iartă unii pe alții.

Jackson n-ar fi trebuit să-și facă griji dacă Gabby era în stare să aibă de-a face cu familia lui. Poate că era tânără,

dar era o supraviețuitoare extraordinară, care se descurca cu familia lui ca o campioană.

- Jackson, Gabby este tare drăguță. Cat îi dădu un cot, cu un zâmbet. Puncte în plus pentru cum pare să se descurce cu tata și Janet.

- Pe bune!

Zâmbi, știind că Gabby s-ar putea descurca bine cu aproape orice.

După botez, familia făcu niște poze. Jackson o luă în brațe pe Gracie. Mirosea dulce și se uita la el cu ochii ei rotunzi și solemni.

- Cu tine este mereu calmă, se plânse Vivi. Nu-i corect!

- Pentru că știe că eu sunt acolo pentru ea.

Jackson îi zâmbi nepoatei lui, complet vrăjit de ea.

- Și eu sunt acolo pentru ea! sublinie Vivi amuzată.

- Poate că doar miros mai bine decât tine. Jackson ridică din sprâncene. Sau îi place vocea mea masculină, care-i de zece ori mai bună decât toate prostiile alea de le gânguriți tu și David.

- Dă-mi-o! Cat întinse brațele, nerăbdătoare să o ia și ea. Aproape că smulse copilul de la Jackson, apoi atinse obrazul lui Gracie cu nasul. Ești cea mai prețioasă fetiță din întreaga lume.

- Nu-i cea mai prețioasă, zise Hank venind lângă Cat. Jackson îi strânse mâna lui Hank, fericit că sora lui ajunsese să fie împreună cu cel mai bun prieten al lui. Hank avea grijă de ea cu loialitate, chiar dacă ea se transforma într-un arici. Planificaseră o mică nuntă pentru vara târziu și începuseră să caute o mamă surrogat, ca opțiune la infertilitatea lui Cat.

Jackson îi făcu semn lui Gabby să vină. Tatăl lui și Janet o urmară.

Cat se apropie.

- Tu n-ai văzut-o pe Janet de la cina logodnei mele, nu-i așa?

- Da.

- Ești în regulă? îl întreabă Cat.

Gabby îl învățase multe pe Jackson, cea mai importantă lecție fiind aceea despre a alege fericirea. Știa că fiecare pas făcut în această toamnă îl ajuta ca într-o zi să aibă familia pe care și-o dorea.

- Mama a vrut ca noi să fim o familie, așa că o să fac eforturi să fiu în regulă. Se uită la sora lui. Dacă tu poți, și eu pot.

Gabby se apropie timid - îi cunoscuse în trecere înainte de slujbă, dar acesta era primul ei eveniment în familie.

- Mulțumesc tare mult că ai venit, Gabby! Vivi o îmbrățișă. Abia aștept să te cunosc mai bine. Jackson a vorbit așa frumos despre tine și despre băiatul tău. Stai cu mine la prânz și povestește-mi despre casa dărăpănată pe care o renovează!

- Toată lumea l-a crezut nebun că o cumpără, dar a luat-o foarte ieftin, și va fi superbă când va termina.

Gabby îi făcu cu ochiul lui Jackson, iar el se simți mândru.

- Mereu a avut ochi pentru design. Vivi zâmbi. Abia așteptăm să vă vizităm.

- Oricând, Vivi. Jackson se băgă între cele două femei și își puse brațul în jurul umărului lui Gabby. Acum, ne scuzați o secundă!

O luă pe Gabby de lângă grup.

- Le-ai supraviețuit tatei și lui Janet.

- De fapt, au fost politicoși. A existat o singură remarcă despre vârsta mea, dar cred că Janet a intenționat ca asta să fie un compliment.

- Ea mereu încearcă să arate de vârsta ta în loc de a ei, mormăi Jackson.

- Fii amabil! Lasă-i pe toți să meargă mai departe și fii fericit!

- Sunt fericit. Jackson o sărută. Tu ești fericită?

- Foarte. Se uită la Vivi, David și Gracie. Ai părut destul de în largul tău ținându-ți nepoata.

- Poate într-o zi îi vom oferi lui Luc un frățior sau o surioară.

- Te rog, nu mai vreau sarcini fără căsătorie, îl tachină Gabby. Una e limita.

- Bine. După nuntă, atunci.

Zâmbi și o sărută, sigur de locul ei în viața lui.

- Destul de sigur pe tine pentru cineva care nici măcar nu m-a întrebat dacă asta e ce vreau.

- Dacă nu ești interesată, o tachină el, înseamnă că n-am să te întreb niciodată.

Gabby îl pocni peste umăr.

- Să nu glumești cu căsătoria! Nu-i drăguț.

- Cine a zis că sunt drăguț?

O gădilă jucăuș.

Gabby se uită pieziș la el, așa că el o lăasă în pace. Se apropie și-i șopti la ureche:

- N-am să te cer aici, la botez, în fața întregii mele familii, dar am să te cer.

Zâmbetul ei luminează biserica, iar el aproape că își dori să fi avut inelul în buzunar.

- Poate ar trebui să te las să te mai perpelești o vreme. Urăsc să fiu plictisitoare și predictibilă.

- Tu doar continuă să fii exact cine ești! O îmbrățișă, făcând un jurământ chiar acolo, în fața altarului. Asta-i tot ce-mi va trebui vreodată.